

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
பிள்ளையுலகாசிரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீசைலேசதயாபாதரம் தீபக்த்யா திருணர்ணவம்
யதீந்தர்ப்வணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்
லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸலிதவே
ஸம்ஸாரபோகிஸத்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:.

முழுக்ஷுப்படி ஸாரார்த்த விவரணத்தின் முன்னுரை.

* மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து துன்பக்கடலுள் துவள்கின்ற நம்போலியர் நல் வீடு பெறுவதற்கு உறுப்பாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் பலபல வுண்டு. அவற்றுள் அத்த பஞ்சகஜ்ஞானம் மிகவும் முக்கியமானது.

1. பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.
2. ஜீவாத்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.
3. உபாய ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.
4. புருஷார்த்த ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.
5. விரோதி ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.

என்கிற இவ்வைந்து விஷயவுணர்ச்சியே அத்த பஞ்சகஜ்ஞான மெனப்படும்.

இவ்வாற்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்தைத் தீருமந்தரம் த்வயர் சாமச்சோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் வெகு விசதமாகவுண்டாக்குகின்றபடியால் முழுக்ஷுக்களுக்கு இந்த ரஹஸ்ய தரயமே முக்கியமாக அறியத்தக்கதாயிற்று.

இந்த ரஹஸ்யதரயம் அவதரித்த க்ரமம் யாதெனில் : பெரிய திருமந்திர மென்றும் மூலமந்திரமென்றும் சொல்லப்படுகிற திருவஷ்டாக்கிர மஹாமந்திரமானது பதரீகாச்ரமத்தில் அவதரித்தது. அதாவது, நாராயணமூர்த்தி நரமூர்த்திக்கு இதனை உபதேசித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. மந்திரத்தமாகிய த்வயமானது ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்திலே பிராட்டிக்காக வெளியிடப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகிறது. சரமச் சலோகமென்பது ஸ்ரீபகவத்கீதையிற் சேர்ந்ததாகையாலே திருத்தேர்த்தட்டிலே யிருந்து அர்ஜுநனுக்காக அவதரிப்பிக்கப்பட்டதாம். ஆவே இம்மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ஸர்வேச்வரனேயாவன். இக்காரணத்தினால் ஆசார்ய பரம்பரையில் முதல் ஸ்தானம் ஸர்வேச்வரனுடையதாக ஆயிற்று. "ஷக்மிநாத ஸமாரம்பம்.....வந்தே குருபரம்பாயம்" என்று கூரத்தாழ்வான் அருளிச் செய்ததும் இது பற்றியேயாம்.

ஆகனிப்படி மஹாதயானான ஸர்வேச்வரனாலே இந்திலவுலகத்தில் ப்ரவர்த்த தீப்பிக்கப்பட்ட இந்த ரஹஸ்யதரயமானது சொல்வடிவத்தில் சுருங்கியிருந்தாலும் மிகவும் கம்பீரமான அரிய பெரிய பொருள்களையுடையதாகதலால் ஸகல சாஸ்திர ப்ரவீணர்களான நம் பூருவாசாரியர்கள் இதில் பிரவேசித்து இதன் அத்த விசேஷங்களையெல்லாம் அருமருந்தாக உபதேசித்து வந்தார்கள்.

எம்பெருமானுக்கு முன்புள்ள பூருவாசாரியர்கள் இந்த ரஹஸ்யத்ரயப் பொருள்களை மிகவும் சேமித்து வைத்துக்கொண்டிருந்து வெகு ஏகாந்தமாகவே உபதேசித்து வந்தார்கள். இப்படி வருகையில், எம்பெருமானுர் தமது விசாலமான திருவுள்ளத்தினால் ஸகல ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலும் கருணை கரைபுரண்டு, வரம்பு கடந்து தாம் உபதேசித்தும், தம்முடைய சிஷ்யர்களைக்கொண்டு உபதேசிப்பித்தும் போந்தார். இவ்விஷயம்,

"ஓரான்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர், ஓராதிராசாரிகளானார்—பாருவகில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லா மாப்பிகாள் கூறுமென்று, பேசி வரம்பறத்தார் பிக் "

என்ற, உபதேசரத்தினமாலிப்பாகரத்தினாலும் அறியத்தக்கது.

எம்பெருமானுர் காலம் தொடங்கி ஸம்ப்ரதாயார்த்த விசேஷங்கள் விரிவாகவே உபதேசிக்கப்பெற்றாலும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை அவ்வெம்பெருமானுர் காலத்தில் ஏடுபடுத்தினவர்கள் யாரும்மில்லையென்றே சொல்லலாம்.

ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாகக் கூரத்தாழ்வான் ஒரு க்ரந்தம் அருளிச் செய்திருந்தாரென்று ஊழிக்க இடமுண்டு; ஸ்ரீமத் வேதாந்த வாசிரியர் பணித்த ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் சரமச்சலோகாதிகாரத்திலே "ஆழ்வானுடைய சரமச்சலோக வ்யாக்கியானத்திலும் இவ்வளவே விவக்ஷிதமாகையால் ஒரு விரோதமுமில்லை" என்று காணப்படுதலால், கூரத்தாழ்வான் ரஹஸ்ய வ்யாக்கியானம் அருளிச் செய்ததாகப் புலப்படுகின்றதன்றோ. ஆனால் அந்த க்ரந்தம் ஐயம் [மறைந்து விட்டது].

ஆழ்வானுடைய திருக்குமாரரான பட்டர் ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாக அருளிச் செய்தது அஷ்டச்சலோகீ என்கிற ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்தம். இது ஸுப்ரஸித்தமானதே. எட்டுச் சலோகங்கள் கொண்ட இச்சிறிய க்ரந்தத்தில் அர்த்த விசேஷங்கள் பலவும் "பெரிய கணகவரையைச் சிறிய கடுகினில் அடைத்து வைப்பன்" (திருவரங்கக் கலம்பகம்) என்ற கணக்கிலே தொகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

தேவப் பெருமானுடைய அபராவதாரமென்று ப்ரஸித்தமும், வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரும் ஸர்வஜ்ஞகுமான பிள்ளை லோகாசாரியர் தாமே ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை மிக விரிவாகவும் அழகாகவும் அதவ்யமாகவும் அருளிச் செய்தவராவர். அஷ்டாட்ச ரஹஸ்யம் என்று ஸுப்ரஸித்தமான க்ரந்தஜாலம் பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிச் செய்ததேயாம்.

இவர்க்குப் பிறகு ஆச்சான்பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யம் முதலான சில நூல்களை யிட்டருளி ரஹஸ்யார்த்தங்களை வெளியிட்டார். அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள், யாத்தூச்சீகப்படி, பரந்தப்படி, சீய:பதப்படி என்னும் க்ரந்தங்கள் ரஹஸ்யத்ரய வ்யாக்கியானமாக அவதரித்தவைகள் இருந்தாலும், முழுஷூப்படி என்னும் திவ்ய க்ரந்தமே பலபடியாலும் பெருமை பெற்றதாயிற்று. மற்ற க்ரந்தங்களானவை அதிஸங்க்ரஹம், அதிக விஸ்தரம், ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ய பாஹுஸ்யம் முதலியவற்றால் குறை பெற்றிருக்குமென்றும் அவ்வகைக் குறைகளுக்கு இடமின்றியே அவை யெல்லாவற்றுக்கும் பின்பு முழுஷூப்படி யென்னும் இந்த க்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்றும், இதன் சீர்மையைக் கண்டு ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் இந்த க்ரந்தத்தையே விசேஷித்துப் பரிக்ரஹிக்கலாயினர் என்றும் அறியக் கிடக்கின்றது. மற்ற க்ரந்தங்களில் அருளிச் செய்யப்படாத பல அபூர்வ விஷயங்களும் இதனில் குடிக்கொண்டிருக்கின்றனவென்பதும் ஒர் ஏற்றம்.

...

..

...

ஸ்ரீ:
 பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிச்செய்த அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களில்
 பதினெட்டாவதான

மு மு ஶு ப் ப டி

மணவாளமாரிகளின் வியாக்கியானத்தைத் தழுவி அண்ணங்கராள்ய தானன் எனிய
 நடையில் தேவிய எழுதிய

ஸாரார்த்த விவரணத்துடன்.

1. முமுஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.
 உத்தரம்.

மோஷுத்திலே விருப்பமுடையவனுக்கு அவஸ்யம் அறியத்தக்க ரஹஸ்யங்கள் மூன்றாகும்.

விசேஷ விவரணம்

எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பெறவேணும்மென்னும் விருப்பத்தினால் ஸம்ஸாரநிலத்தில் ஜிஹாஸை பிறந்தவன் முமுஷு எனப்படுவான். அன்னவனுக்கு மிக அவசியமாக அறியவேண்டியவை மூன்று ரஹஸ்யங்களாம். ஒவ்வொருவரும் ஸ்வரூபத்தையும் உபாயத்தையும் புருஷார்த்தத்தையுமே முக்கியமாக அறிதல்வேண்டும். அம்மூன்றையும் ரஹஸ்யத்ரயமே உள்ளபடியறிவிக்கவல்ல தாதலால் இதுவே முமுஷுக்களுக்கு முக்கியமாக அறியவேண்டுவது என்னக் குறைவில்லை. திருமந்திரம், த்வயம், சரமச்சலோகம் என்னுமவையே ரஹஸ்யத்ரயமென்று உத்தேசிக்கப்படுகிறது. முமுஷு என்னும் வடசொல் "மோக்தும் இங்கு" என்கிற வ்யுத்தபத்தியினால் தேறும். ஸம்ஸாரவிமோசனத்தில் இச்சைபிறந்தவன் என்றதாபிற்று. ஆத்மப்ராப்தியாகிற கைவல்ய மோஷுத்தில் இச்சை பிறந்தவனுக்கும் 'முமுஷு' என்கிற பெயர் உண்டாயினும் இந்த ஸ்தலத்தில் அவனைப்பற்றின விவரணை இல்லை; ஏனென்றால், "அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று" என்று மேலே சொல்லுகிறபடிக்கு அவனுக்கு (இது) அறியவேண்டுவதன்றே. (1)

2. அதில் ப்ரதமரஹஸ்யம் திருமந்திரம்.

அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்தினால் இவ்வதிகாரிக்கு முத்தர முன்னம் அறியவேண்டியதான ரஹஸ்யம், திருவஷ்டாசார மஹாமந்திரம்.

2. முமுஷுவுக்கு அறியவேண்டியவையாகச் சொல்லப்பட்ட மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்குள், முத்தர முன்னம் அறியவேண்டியதான ரஹஸ்யம் திருமந்திரம் என்கிற திருவஷ்டாசாரம். இதுவே முத்தர அறியவேண்டுவதென்பானென்? என்னில் : ஸ்வஸ்வரூபத்தின் உண்மையை நன்கு தெரிந்துகொண்ட பின்பே மற்ற உவயான உபாயோபேயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முயலவேண்டும் ஆகவே உபாயோபேயங்களைத் தெரிவிப்பனவான மற்றையீரண்டு ரஹஸ்யங்களிற்காட்டிலும் ஸ்வரூபவுண்மையை நன்கு தெரிவிப்பதான திருமந்திரமே முத்தர அறியத்தக்க

தென்னத் தட்டில்லை. "ஜீவாத்மா எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டவன். எம்பெருமானையே உபாயமாக வுடையவன். எம்பெருமானையே போக்யமாகக் கொள்ள வரியவன்" என்று தெரிந்து கொள்வதே ஸ்வஸ்வரூபவுண்மையைத் தெரிந்து கொண்டபடியாம். இதனைத் தெரிவிப்பதிலேயே முழுநோக்குடையதான திருமந்திரம் முற்படுவது உசிதமேயாகும்.

திருமந்திரமானது ப்ரணவமேன்றும் மந்த்ரசேஷமேன்றும் இரண்டு பகுதியாயிருக்கும். ஒம் என்பது ப்ரணவமாகும்; த்யாயநாயனாய என்பது மந்த்ரசேஷமாகும். ப்ரணவத்தை மந்த்ரசேஷம் விவரிக்கின்றது; அப்படியே மந்த்ரசேஷத்தை த்வயமென்கிற ரஹஸ்யம் விவரிக்கின்றது; த்வயத்தை சரமச்சலோக ரஹஸ்யம் விவரிக்கின்றது; ஆக இந்த நியாயத்தாலும் திருமந்திரமே முற்படத் தருவதாயிற்று.

மந்த்ரம் என்னும் வடசொல் "மந்த்ரம் த்யாயதே" என்கிற வ்யுத்தபத்தியினால் தோன்றுகின்றது; தன்னை அநுஸந்திக்குமவர்களை ரக்ஷிக்குமது மந்த்ரம் என்றதாயிற்று. மந்த்ரம் செய்கிற ரக்ஷணம் இருவகையப்பட்டதாகும்; 1. சப்தசக்தியாலே ரக்ஷித்தல். 2. அர்த்தத்தை யுணர்ந்தி அஸ்வழியாலே ரக்ஷித்தல்.

(1) திருமந்திரத்தைக்கொண்டு ஜபம் பண்ணியும் ஹோமம் பண்ணியும் காரியங்கொள்ளப்பார்க்கின்ற உபாஸகர்கள் பெறும் ரக்ஷணம் சப்த சக்தியாலே விளையும் ரக்ஷணமாம். (2) எம்பெருமானே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்தர்கள் பெறும் ரக்ஷணம் அர்த்த போதத்தாலே விளையும் ரக்ஷணமாகும். இரண்டாவதான இந்த ரக்ஷணக்ரமத்தை அஷ்டச்சலோகியில் பட்டர் ஒரு சலோகத்தினால் அருளிச்செய்துள்ளார்; அதாவது-தேஹஸக்தாத்மபுத்திர யதி பவதி பதம் ஸாது வித்யாத் த்ருதீயம் ஸ்வாதத்தீயாத் தோ யதி ஸ்யாத் ப்ரதமம் இதரசேஷத்வதீச் சேத் த்வீதீயம். ஆத்மந்த்ராணோந்முகச்சேத் தம இதி ச பதம் பாந்தவாபாஸலோலா சப்தம் நாராயணுக்க்யம் விஷயசபலதீச் சேத் சதுர்த்தீயம் ப்ரபந்தம்" என்பதாம்.

இந்த சலோகத்தின் கருத்தாவது:—"தேஹமே ஆத்மா" என்று ஒருவன் பிரமித்தால் அவன் ப்ரணவத்தில் மூன்றாவது பதமாகிய மகார்த்தை நோக்க வேண்டும்; மகாரமானது அறிவுள்ளவனான ஆத்மாவைச் சொல்லுவதாதலால், அறிவு இல்லாத தேஹம் ஆத்மாவாக இருக்கமுடியாதென்று அதனால் உணரலாகும். 'தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டவன் ஆத்மா' என்ற அறியப்பெற்றாலும், அந்த ஆத்மா சுதந்திரனே யல்லது ப்ரதந்திரனல்லன்' என்று பிரமிக்கவுங் கூடுமாகையாலே அத்தகைய ப்ரமம் உண்டானால் அப்போது முதற்பதமாகிய மகார்த்தை நோக்கவேண்டும். சதுர்த்தீயபக்தி [நான்காம் வேற்றுமை] ஏறிக் கழிந்திருக்கப்பெற்ற அந்த மகாரமானது 'ஜீவாத்மா ப்ரமாத்மாவுக்கு சேஷப்பட்டவன்' என்கிற பொருளை யுணர்ந்துதலால் ஜீவாத்மா சுதந்திரனல்லன் என்று அதனால் உணரலாகும். எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தாலும் அவனுக்குப் போலவே பிறர்க்கும் அடிமைப்பட்டிருக்கலா மாதலாலும், உலகத்தில் ஒருவன் ஒருவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருப்பதான நியமம் காணாமையாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதோடு கூடவே பிறர்க்கும் அடிமைப்பட்டிருக்கலாமென்கிற ப்ரமம் உண்டானால் அப்போது இரண்டாவது பதமாகிய மகார்த்தை நோக்க

வேண்டும். உகாரமானது பிரிநிலிப்பொருளதாய் 'எம்பெருமானுக்கே உரியவன்' என்னும் பொருளைக் காட்டுதலால் அந்நயசேஷத்வப்ரமம் அதனால் தொலைந்ததாகும். பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையின்றிக்கே எம்பெருமானொருவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருந்தாலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் தானே முயற்சி செய்து கொள்ளலாமன்றோ என்று நினைக்குமளவில் நம் என்கிற பதத்தை நோக்கவேணும்; தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு உரிமையிலாமைமைய அந்த நம்மயநம் காட்டுகையாலே நம்மை ரக்ஷிக்கும் கடமையும் எம்பெருமானையே சேர்ந்தது என்கிற உறுதி அதனாலுண்டாகும். கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றுச் சுற்றத்தவர் பிறருமான ஆபாஸ பந்துக்களிடத்தே பற்று உண்டாகுமளவில் நாராயணபதத்தை நோக்கவேணும்; எல்லாவற்றவு முறையும் நாராயணனையென்று அறிதல் வேண்டுமென்கை. அற்ப விஷயங்களிலே ஊற்றம் உண்டாகுமளவில் நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தீய பக்தியை நோக்கவேணும்; அதனால் எல்லா வடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேனுமென்று அபேஷிக்கிறதாகையாலே விஷயப்ராவண்யத்திற்கு அவகாசம் அறும். ஆக இவ்வளவு அர்த்தங்களைத் திருமந்திரம் தெரிவிக்கின்றதாகையாலே, இப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை யுணர்ந்தும் வழியால் இது ப்ரபந்தர்களுக்கு ரக்ஷகமாகுமென்றுணர்க. (2)

3. திருமந்திரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போடுப்படி
ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கவேணும்.

இத்திருவஷ்டாஷ்டர மந்திரத்தில் பெருமைக்குத் தரும்படி நனக்குண்டான ஆதாம் தோற்ற அசலநியாதபடி மறைத்தக்கொண்டிருந்து அநுஸந்திக்கவேணும்.

3. இத்திருமந்திரத்தினுடைய பலவகையான பெருமைகள் இனிமேல் சொல்லப்படப்போகின்றன. இதனை அநுஸந்திக்கவேண்டிய முறைமையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் ஒரு வையவம் முந்துற முன்னம் காட்டப்படுகிறது. *ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச. ஸர்வம் அஷ்டாஷ்டராதஸ்ஸ்தம்.* [குக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், ஆதர்வணவேதம் ஆகிய நான்கு வேதங்களும் மற்ற எல்லாமும் திருவஷ்டாஷ்டர மந்திரத்திற்குள் அடங்கியுள்ளன] என்று சொல்லி யிருக்கிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமாயும், *மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாதாம் குஹ்யமுத்தமம்; பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதநஃ* [மந்த்ரங்களுக்குள்ளே சிறந்த மந்த்ரம்; ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளே உத்தமமான ரஹஸ்யம்; பவித்ரங்களான வஸ்துக்களுக்குள்ளே பரம்பவித்ரம்—திருமந்திரம்] என்று சொல்லுகிறபடியே பரம மந்த்ரமாயும் பரம ரஹஸ்யமாயும் பரம பவித்ரமாயும் விளங்குகின்றமையாகிய சீர்மைக்குத் தரும்படியாக, கனிந்த நெஞ்சுடனும் அதி காரிகளல்லாதாகுடைய செவியிலே விழாதபடியும் இதனை அநுஸந்திக்கவேணும். நெஞ்சு கனிவில்லாமல் சுஷ்கஹ்ருதனாய் [அதாவது—ஈமில்லாத நெஞ்சுடனே] அநுஸந்திப்பதும் பிறர் காத்தலேபட அநுஸந்திப்பதும் ஆகாது என்கிற நியமமும் இதிலே உறைந்திருக்கும். (3)

4. மந்தரத்திலும் மந்தரத்துக்குள்வீடான வந்துவிலும் மந்தரப்ரதஞள ஆசார்யன் பக்கவிலும் ப்ரோமம் கனக்கவுண்டாலும் கார்யகரமாவது.

இத் திருமந்தரத்திலும், இந்த மந்தரத்தின் உட்பொருளையிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும், இந்த மந்தரத்தைத் தனக்கு உபகரித்த ஆசார்யன் விஷயத்திலும் அன்பு அதிவித்து விடாந்தால் இம்மந்தரம் இவனுக்குக் காரியஞ் செய்யும்.

4. நெஞ்சுகனிந்த அன்புடன் அநுஸந்திக்கவேணும் என்று கீழே சொல்லப் பட்டது; அந்த அன்பு திருமந்திரத்தில் மாத்திரம் உண்டானால் போதுமோவென்றால், போதாது; இத் திருமந்திரத்திலும் இதற்குப் பொருளாயிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும் இந்த மந்திரத்தைப் பரம கருணையோடு தனக்கு உபதேசித்த ஆசார்யன் திறத்திலும் அன்பு அதிகரித்திருக்குமாயின், அப்போதுதான் மந்திரம் கார்யகரமாகும். இவ்விஷயத்திற்கு "மந்தரே தந்தேவதாயாம் ச ததா மந்தரப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ ஸதா கார்ய ஸா ஹி ப்ரதமஸாதநம்" என்கிற வசனம் பிரமாணமாக அநுஸந்திக்கவியது. (4)

5. ஸம்ஸாரிகள் தங்கடையும் சர்வரீனையும் மறந்து சர்வா கைங்கர்யத்தையுயிரிழந்து இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடவிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன், தன் க்ருபையாலே, இவர்கள் தங்கடையிழந்து கரைமரஞ் சேரும்படி தானே சிஷ்யனுமாய் சூசார்யனுமாய் தீன்ற திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

இவ்விருந்திருவாளுக்கும் உட்குண்டுவிடக்கூற பந்தசேதநர்கள் அடிமையே வடிவான தங்கடையும் ஸ்வாமீத்வமே வடிவான ஸம்பெருமானையும் அறியாமல் (தங்களுடைய சேஷத்வத்தையும் ஸம்பெருமானுடைய சேஷித்வத்தையும் அறியாமையாலேன்ற படி), ஸம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து வாழப்பெருமல், முக்கியமானதை இழந்து விட்டோமென்கிற அனுதாபமுமில்லாமல், கடக்கவரிதான் ஸர்வார ஸாகரத்திலே விழுந்து கிலேசப்படா நிற்றகையில், ஸம்பெருமானுடைய தனது நிர்ணேயக் கருணையாலே, இந்த ஸம்ஸாரிகள் ஸர்வேச்வரனுக்கிய தங்கடையிழந்து ஸம்ஸாரிக் கடலைக் கடந்து அக்கரைப் படுப்படியாக, நாராயணஞான தானே நானானகோலத்தில் சிஷ்யனாகவும் நாராயணஞான கோலத்தில் ஆசார்யனாகவும் தீன்ற, அந்த பஞ்சைப் ப்ரதிபாதகமான திருமந்திரத்தைப் ப்ராசிபித்தேதருளினான்.

5. இனி இத்திருமந்திரம் அவதரித்த அடைவைக் கூறும் முகத்தால் இதனுடைய வையலம் விளக்கப்படுகிறது. அநாதியானப்ரக்குதி ஸம்பந்தத்தினால் இடையறாது வருகின்ற பொய்நீன்ற ஞானம் பொல்லாவொழுக்கம் அழுக்குடம்பு கட்டுப் பரவசப்பட்டுப் பிறப்பிறப்பு முதலிய வருத்தங்களை யடைந்து உழல்கின்ற ஸம்ஸாரி சேதநர்கள், தங்கடையும் சர்வரீனையும் மறந்து கிடந்தார்கள். தங்களை மறக்கையாவது-
தாஸபூதா: ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹி ஆத்மாந: பரமாத்மந:, நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவசசு [ஸகல ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள்; இந்நிலவுலகில் இருக்கிற காலத்தோடு விண்ணுலகமெய்திய காலத்தோடு வாசியற எப்போதும் தாஸத்வமே ஆத்மாக்களுக்கு லக்ஷணம்; வேறுவிதமாக லக்ஷணமில்லை] என்று சொல்லியிருக்கிறபடி இயற்கையாகவே அமைந்த தங்களுடைய சர்வர சேஷத்வத்தை மறந்தொழிகையே

தங்களை மறக்கையாம். ஈசுவரனை மறக்கையாவது—* பதம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் சாச்வதம் சிவமச்சயதம்.* * ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்.* என்பது முதலிய ப்ரமாணங்களிற் சொல்லுகிறபடி எம்பெருமானுக்குள்ளதான ஸர்வேச்வரத்வத்தை அறியாதொழிகையாம்.

இப்படி ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை மறந்ததனாலே எம்பெருமான் விஷயத்தில் கைங்கர்யம் பண்ணுகையாகிற ப்ரம புருஷார்த்தத்தையும் இழந்தார்கள். இழந்தார்களாயினும் 'ஐயோ இழந்துவிட்டோமே!' என்கிற அநுதாபமாகிலும் உண்டானால் குறையிலலை; அவ்வநுதாபத்தானுடில்லாதே யிருந்தார்கள். இப்படி யிருந்துகொண்டு ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலினுள்ளே விழுந்து பலவகைக் கஷ்டங்களையும் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியைக்கண்ட ஸர்வேச்வரன். *ஏவம் ஸம்ஸுருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி, ஜீவே துக்காக்ரலே விஷ்ணு: க்ருபா காப்யுபஜாயதே* [இவ்விதமாக ஜீவாத்மவர்க்கங்கள் ஸம்ஸார சக்ரத்திலே கிடந்து தம் கருமங்களாலே சுழன்றுழன்று வருமளவில், எம்பெருமானுக்கு ஒரு கருணையுண்டாகிறது] என்று சொல்லியுள்ளபடியே தன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கங் கொண்டான். அதனால், 'இந்த ஸம்ஸாரிகள் நம்மைபற்றித் துறவிக் கடலைக்கடந்து அக்கரைப்படவேணும்' என்று சிந்தை கொண்டான். அதனால் "நரநாரணனாய் உலகத்து அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்" என்கிறபடியே நரநாராயண ரூபேண திரண்டுபடியாக அவதரித்து நரனான தான் சிஷ்யனுமாய் நாராயணனான தான் ஆசார்யனுமாய் நின்று, ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாயும் அர்த்த பஞ்சகத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுமதாயுமுள்ள திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான். (5)

6. சிஷ்யனாய் நின்றது—சிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டார்

அந்யாயமையாலே அத்தை யறிவிக்கக்கூடாக.

ஆசார்யர்களில் தலைவனான எம்பெருமான் சிஷ்யத்வத்தையும் ஏறட்டுக்கொண்டு நின்றதானது (எதற்காகவென்னில்), சிஷ்யனிருக்கவேண்டிய சீதியை இவ்வுலகத்தவர்கள் அந்யாயமையாலே, அதனை ஸ்வாநுஷ்டானத்தாலே அறிவிப்பதற்காகவே.

6. திருமந்திரத்தை வெளியிடவேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தால் ஆசார்யனாக ஈட்டும் நின்று வெளியிட்டால் போராதோ? தானே சிஷ்யனாகவும் ஒரு கோலம் பூணவேணுமோ? என்னில்: சிஷ்யனிருக்கவேண்டிய இருப்பை உலகத்தார் அறிவாமையாலே அந்த சிஷ்ய லக்ஷணத்தைத் தன்னுடைய அனுட்டான முகத்தாலே அறிவிக்க வேண்டியே சிஷ்யனுமாய்க்கொண்டு நின்றது. சிஷ்ய லக்ஷணத்தை ஈட்டார்க்கு அறிவிக்கவேண்டுமாகில் உபதேசத்தாலே அறிவிக்கலாகாதோ? அனுட்டானத்தாலேயே அறிவிக்கவேண்டுமோவெனில்; உபதேசத்தாலே அறிவிக்குமளவில் "தனக்கு ஒரு பெருமை தேடிக்கொள்ள வந்தான்போலும்" என்று நினைத்துவிடவுங்கூடும்; அப்படியல்லாமல் அனுட்டானத்தாலே அறிவிக்குமளவில் "நமக்கும் இது வேணும்" என்று விரும்பிப் பற்றவுடலாய்க்கும்; ஆனது பற்றியே சிஷ்யனுமாய் நின்றது.

சிஷ்யனிருக்கவேண்டியவிதம் யாதெனில்; *ஆஸ்திகோ தர்மசீலச் ச சீலவாந் ஸ்வக்ஷணவச் சசி:, கம்பிரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே* என்கிறவிது சிஷ்ய

லக்ஷணம் கூறுகிற ஒரு பிரமாணம்; (இதன் பொருள்) சாஸ்த்ரவிச்வாஸமுடைய வனாயும், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட தருமங்களை அனுட்டிக்க வேணுமென்கிற மனமுடையவனாயும், அதற்குத் தக்கபடி ஆசாரமுடையவனாயும், விஷ்ணுபக்தியுடையவனாயும், இவ்வளவால் வந்த தன் பெருமை நெஞ்சில் தட்டாதவனாயும், ஆசார்ய ஷிஷ்யத்தில் தனக்குண்டான அன்பு பிரரால் அளவீடவொண்ணாதபடியிருப்பானாயும், ஆசார்யனை அனுவர்த்திப்பதில் சதுரனாயும், ஆசார்ய கைக்காயத்தில் துணிவு உடையவனாயும்ருப்பான் யாவன் அவனே சிஷ்யனென்று சொல்லப்படுவானென்கை. *சரீரம் வஸு விஜ்ஞாதம் வாஸு: கர்ம குணாத் அஸுலித், குர்வர்த்தம் தாரயேத் யஸது ஸ சிஷ்யோ நேதரஸ் ஸம்ருத: * என்பதும் ஒரு பிரமாணம். தன்னையும் தனது உடைமைகளையும் ஆசார்யனுக்கென்றே வைத்துக்கொண்டிருப்பவன் யாவனோ அவனே சிஷ்யனாவான் என்றபடி.

*ஸத்புத்திஸ் ஸாதுஸேவி ஸமுசிதசரித: தத்வபோதாபிலாஷி சுக்ருஷு: த்யக்தமாத: ப்ரணிபதநபர: ப்ரர்நகாலப்ரதீக்ஷு: சாந்தோ தாந்தோநஸூயு: சரணமுபகத: சாஸ்த்ர விச்வாஸசாலி சிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவிதபிமதம் தத்வதச் சிக்ஷணீய: * என்பது ந்யாஸவீம்சதியில் ச்லோகம். இதுவும் சிஷ்யலக்ஷணத்தை விவரிக்கத் தெரிவிக்கும்து. (இதன் பொருள்.) இன்னது த்யாயும் இன்னது உபாயமும் என்கிற பகுத்தறிவு உடையவனும் அதுக்கடியாகப் பெரியோர்களைப் பணியுமவனும், ஞானத்திற்குத்தக்க அனுட்டானத்தையுடையவனும், உண்மைப்பொருளையுணர் விருப்பமுடையவனும் ஆசார்யனுக்குக் குறறேவல் செய்பவனும், அறங்காரமற்றவனும் ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்பவனும், கேட்கும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவனும், உள் இந்திரியங்களையும் வெளியிந்திரியங்களையும் அடக்கியிருப்பவனும், அஸுலியை யில்லாதவனும், குருகுலவாஸம் பண்ணுமவனும், சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், நன்றியறிவுள்ளவனுமான சிஷ்யன் பரீக்ஷாபூர்வகமாகத் திருத்திப் பணி கொள்ளப்பட வேண்டியவன் என்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட சிஷ்ய லக்ஷணத்தை உலகத்தவர்களுக்கு உணர்த்துரைக்காகவே தானே சிஷ்யனுமாய் நின்றனென்றதாயிற்று. (6)

7. ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் பிறக்கும் ஜ்ஞானம் ஸ்வயமார்ஜிதம் போலே ;
தீருமந்தர்த்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞானம் பைத்ருக்தனம் போலே.

சூதிகள் ஸம்ருதிகள் முதலான எல்லா சாஸ்த்ரங்களாலும் சேதநனுக்கு உண்டாகின்ற ஞானமானது. தானாக வொருவன் சிரஸ்பட்டுச் சம்பாதிக்கும் பொருள்போலே மிகவும் ஆயாஸ ஸாத்யமாயிருக்கும்; திருவஷ்டாஷ்டமந்திரத்தினால் ஆசாரியோப தேசமடியாகப் பிறக்கும் ஜ்ஞானமானது பித்குபிதாமஹ பரம்பரையால்வந்த பொருள் போலே எளிதாயிருக்கும்.

7. உலகில் எம்பெருமான் காட்டிக்கொடுத்த பலபல சாஸ்த்ரங்கள் இல்லையோ? அவற்றை அதிகரித்து ஞானம் பெற்றாலாகாதோ? * ஞானக்கலைகள் * என்று தம்மாழ்வா ருளிச்செய்தபடியே அந்த சாஸ்த்ரங்களும் ஞானத்திற்கு ஸாதனமாகத்தானே யிருக்கின்றன; அவற்றைவிட்டுத் தீருமந்தர்த்தினாலேயே ஞானம் பெறவேணுமென்று நியதியுண்டோவென்ன; அந்த சாஸ்த்ரங்களினால்

ஸம்பாதிக்கப்படும் ஞானத்திற்காட்டிலும் திருமந்தரத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்படும் ஞானமே மிகச் சிறந்தது என்னுமிடம் திருஷ்டாந்தத்துடன் மூதலிக்கப்படுகிறது. ஒருவன் தானே தேஹச் சரமங்கள் பட்டுப் பொருளீட்டுகின்றான்; மற்றொருவன் தான் சித்திச் சரமப்பட வேண்டாதே தன்னுடைய முன்னோர்கள் சேமித்துவைத்த பொருளையனுபவிக்கிறான். இவ்விருவரும் பொருளை அனுபவிக்கின்றார்களெனினும் ஐந்தினவன் அனுபவிப்பது ஆயாஸபூர்வமாகவும், பித்தினவன் அனுபவிப்பது அநாயாஸமாகவுமுள்ளது. அதுபோலவே சாஸ்த்ரங்களால் பெறும் ஞானம் மிகவும் ஆயாஸப்பட்டுப் பெறவேண்டியிருத்தலால் வகுத்தம் விஞ்சியிருக்கும்; அருளே வடிவெடுத்த ஆரார்யன் நிஷ்க்ருஷ்டமாக உபதேசித்தருளும் அர்த்த விசேஷங்கள் திருமந்தரம் மூலமாக நமக்குக் கிடைக்கின்றமையால் இவ்வர்த்த ஞானம் வகுத்தமற்றிருக்கும். (7)

8. பகவன்மந்தரங்கத்தான் அநேகங்கள்.

எண்ணிறந்த பகவத் குணங்களையும் அக்ருணங்களுக்குப் பரீவாஹ ரூபங்களான அவதாரங்களையும் சார்த்திருக்கின்ற மந்த்ரவிசேஷங்களானவை எல்லையிலாதவை யாயிருக்கும்.

8. சாஸ்த்ரங்களின் மூலமாக அறிவு ஸம்பாதிப்பதில் ஆயாஸமுண்டு என்கிற விஷயத்தை அப்படியே இசைந்துகொள்வோம்; மந்த்ரோபதேசம் மூலமாகிய அறிவு பெறவேணுமானாலும், திருவஷ்டாஷ்டாமந்த்ரத்தையே கொள்ளவேணுமென்ற என்ன நிப்பந்தம்? மற்றும் பல பல மந்த்ரங்கள் இல்லையோ? என்று கேள்வியுண்டாக; ஸகல மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் திருமந்தரத்திற்குண்டான சரமத்தைத் தெரிவித்தருள விரும்பி, எம்பெருமான் விஷயமான மந்த்ரங்கள் அநேகம் உள்ளனவென்பதை முந்துற இசைந்து அவற்றை இரண்டு வகுப்பாகப் பிரித்து ஒரு வகுப்பிலே நமக்கு ஊற்றமில்லாமையைக் காட்டி, மற்றொரு வகுப்பிலே திருமந்தரமே பலபடியாலுஞ் சிறப்புற்று விளங்குவதென்பதை விரிவாக அருளிச் செய்தபடி. [மேல் பதின்மூன்றாவது சூர்ணியோடு ஒருவாறு முடிவுபெறும்.]

எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்கள் எண்ணிறந்தவை; அந்தத் திருக்குணங்களடியாக ஏற்படுகின்ற அவதாரங்களும் எண்ணிறந்தவை. இதுபோலவே திருக்குணங்களைப்பற்றின மந்த்ரங்களும் எண்ணிறந்தவை, திருவவதாரங்களைப்பற்றின மந்த்ரங்களும் எண்ணிறந்தவை. மந்த்ரங்களானவை எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களைப்பற்றித் தெரிவிப்பனவாகச் சில இருக்கும்; திருவவதாரங்களைப்பற்றித் தெரிவிப்பனவாகச் சில இருக்கும். அந்தத் திருக்குணங்களுக்கும் திருவவதாரங்களுக்கும் தொகையில் லியென்றபோதே அவற்றைப்பற்றின மந்த்ரங்களுக்கும் தொகையில் லியென்பது விளங்கிற்று. (8)

9. அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கம்.

அந்த அஸங்க்யேயங்களான பகவன் மந்த்ரங்களானவை, ஸர்வவ்யாபகமான பகவத் ஸ்வரூபத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும், பகவதவதார குணசேஷத்தங்களில் ஒரொன்றைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே அவ்யாபகங்களென்றும் திருவகை வகுப்பாகப் பிரிவுற்று,

9. எம்பெருமானைப்பற்றின மந்த்ரங்களெல்லாம் ஒரே வகுப்பாக இருப்ப தில்லை; வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும், அவ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் ஆக இருண்டு வகையாக வகுக்கப்படுகின்றன. 'எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ஸர்வவ்யாபகம்' என்னுமிடத்தைக் காட்டுகின்ற மந்த்ரங்கள் வ்யாபக மந்த்ரங்களாகவும், அங்ஙனன் றிக்கே, எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களோ குணங்களோ சேஷ்டிதங்களோ இவற்றில் ஒரொன்றைக் காட்டுகின்ற மந்த்ரங்கள் அவ்யாபக மந்த்ரங்களாகவும் வகுக்கப்படுகின்றன. (9)

10. அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்கள்.

கீழே காட்டிய விவரணப்படி அவ்யாபகங்களான ஸகல மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும், நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணுநாமங்களைக்கொண்ட அஷ்டாஷ்டரி, த்வாத சாஷ்டரி, ஷ்டாஷ்டரி என்கிற மூன்று வ்யாபக மந்த்ரங்களும் சிறந்தவை.

10. கீழ் இருண்டு வகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்களுள் அவ்யாபக வகுப்பிற் சேர்ந்த மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் வ்யாபக வகுப்பில் சேர்ந்த மந்த்ரங்கள் சிறந்தவை. அந்த வ்யாபக வகுப்பிலும் மூன்று மந்த்ரங்களே ச்ரேஷ்டங்கள். *நாராயணய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி. தந்தேஹ விஷ்ணு: ப்ராஸேதயாத் * என்கிற ஐதி காயத்ரியென்று ப்ரஸித்தம். இதில் நாராயண, வாஸுதேவ விஷ்ணு என மூன்று திருநாமங்கள் ஒதப்பட்டுள்ளன. இவை மூன்றும் ஸர்வ வ்யாபகமான பகவத் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவாதலால் வ்யாபக மந்த்ரங்களாகும். அவ்யாபக மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் இம்மூன்று வ்யாபக மந்த்ரங்களும் சிறந்த வைகளாம்.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய விஷ்ணு காயத்ரியில் நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணு சப்தங்கள் உள்ளனவேயன்றி மந்த்ரங்கள் இல்லையென்று சங்கை பிறக் கக்கூடும். உள்ளவை நாமங்களேயானாலும், அவை அந்த மூன்று மந்த்ரங்களுக்கும் உள்ளீடான நாமங்களேயாகையாலும், ஸகல மந்த்ரங்களுக்கும் பொதுவான ப்ரண வம், நமஸ்ஸு, சதுர்த்தி ஆகிய இவைகளை இவற்றோடே சேர்த்தால் மந்த்ரங் களாக ஆகக்கூடியவையாகையாலும் விஷ்ணு காயத்ரியிலுள்ள அந்த மூன்று நாமங் களும் மூன்று மந்த்ரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகுமென்று கொள்க. (10)

11. இவைமூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பேரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதானம்.

அவ்யாபகமந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் சிறந்தவையான வ்யாபகமந்த்ரங்கள் மூன்றிலுள் ளும் திருவஷ்டாஷ்டர மஹாமந்த்ரம் ப்ரதானமாயிருக்கும்.

11. * ஒம் நமோ நாராயணய * ஒம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய * ஒம் நமோ விஷ்ணவே * என்கிற வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றினுள்ளும், பெரிய திருமந்த்ரம் என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீமதஷ்டாஷ்டர மஹாமந்த்ரமே மேம்பட்டிருக்கும். *யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத் பர: ததா ஸர்வேஷு மந்த் ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாஷ்டராத் பர: * என்று நாரதீய அஷ்டாஷ்டர ப்ரஹ்மவித்யை யில் சொல்லிற்று. தெய்வங்களுக்குள்ளே நாராயணனுக்கு மேற்பட்ட தெய்வமில் லாதாப்போலவே மந்த்ரங்களுக்குள்ளே அஷ்டாஷ்டரிக்கு மேற்பட்ட மந்த்ரமில்லை

யென்பது இதன் பொருள். *பூத்வோர்த்வபாஹுரத்யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரஸீமி
 வ. நேப புத்ர சிஷ்யா! ச்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டாஷ்டராத்தபரஃ* என்று நாரஸிம்ஹ
 பாணத்தில் சொல்லிற்று. ஓ மக்களே! மாணாக்கர்களே! உங்களுக்கு ஆணையிட்
 டுக் கைதுக்கிச் சொல்லுகின்றேன்; திருவஷ்டாஷ்டர மந்த்ரத்திற்கு மேற்பட்ட
 மந்த்ரமில்லை—என்றபடி. விஷ்ணு காயத்ரியில் நாராயண மந்த்ரத்தை முந்திற
 ழுன்னம் எடுத்திருக்கையாலும் இதன் ஏற்றம் அறியவெளிது. ... (11)

12. மற்றையவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியுமுண்டு.

அஷ்டாஷ்டாமஹாமந்த்ரம் தவித்த தவாதசாஷ்டரியும் ஷ்டாஷ்டரியுமாகிய இரண்டு
 வ்யாபகமந்த்ரங்களுக்கும், குத்ருஷ்டிகள் மிகவும் ஆதரித்துப் போருகையாகிற
 அசிஷ்டபரிக்ரஹமும், அத்யாஹாரம் முதலியவை அபேஷிதமாயிருக்கையாகிற
 அபூர்த்தியுமுண்டு.

12. வாஸுதேவ மந்த்ரமும் விஷ்ணு மந்த்ரமும், நாராயண மந்த்ரம்
 வோஹவே வ்யாபக மந்த்ரங்களாகப் பேப்பெற்றிருக்கச் செய்தே அவை யிரண்டிற்
 காட்டிலும் இதுவே சிறந்தது என்னும்படியாக அவற்றுக்குண்டான தாழ்வு
 எதென்ன; அவையிரண்டுக்கும் அசிஷ்ட பரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியுமுண்டு என்று
 காரணம் கூறப்படுகிறது.

அசிஷ்டபரிக்ரஹமாவது நிர்விசேஷ சித்மாத்ர வஸ்துவாதிகளான குத்ருஷ்டி
 களால் ஆதரிக்கப்படுகை. அபூர்த்தியாவது—பிரதிபாதிக்கப்படவேண்டிய அர்த்
 தங்களெல்லாம் குறையற ப்ரதிபாதிக்கப்படாமல் ஸ்வல்பமாகப் பிரதிபாதிக்கப்
 பெற்றிருக்கை. விஷ்ணு மந்த்ரத்தையும் வாஸுதேவமந்த்ரத்தையும் குத்ருஷ்டி
 கள் அதிகமாக ஏன் ஆதரித்துப் போருகிறார்களென்றால்; கேண்மின்; அவர்களோ
 டுர்விசேஷ சித்மாத்ர ப்ரஹ்மவாதிகள் : பகவானுக்கு விசேஷணமாகக்கூடிய குண
 விக்ரஹ விபூதிகளொன்றையும் ஸத்யமாகக் கொள்ளாமல் [விசேஷண சூந்யமாய்]
 வ்யாபகமான ஸ்வரூபமாத்திரத்தையே அங்கீகரிப்பவர்கள் என்றபடி. விஷ்ணு
 வாஸுதேவ சப்தங்கள் விசேஷணங்களான குண விக்ரஹ விபூதிகளைக்காட்டாமல்
 வ்யாபகமான ஸ்வரூபமாத்திரத்தையே காட்டுகின்றனவாதலால் இவற்றிலே அவர்
 களுக்கு ஆதரம் மிக்கது.

அசிஷ்டர்கள் பரிக்ரஹித்து விட்டாலென்ன? நாம் உண்ணுகிற வஸ்துவை
 அசிஷ்டர்களும் உண்பர்களானால் அதுகொண்டு அதற்கு ஒரு குறை சொல்லலா
 ருமே? என்று சிலர் கேட்கக்கூடுமாதலால் இரண்டாவது காரணம் அருளிச்செய்கி
 று—அபூர்த்தியுமுண்டு என்று.

வ்யாப்தியைச் சொன்னமாத்திரத்தில் த்ருப்தி பிறவாது; வியாபிக்கப்படும்
 பொருள் இன்னதென்று காட்டவேணும்; வியாபிக்கிறவிதம் இன்னதென்று காட்ட
 வேணும்; வியாபிப்பதற்குப் பலன் இன்னதென்று காட்டவேணும்; வியாபகனுடைய
 குணங்களையும் காட்டவேணும். விஷ்ணுமந்த்ரம் இவற்றைக் காட்டவில்லை.
 வாஸுதேவ மந்த்ரமோவென்னில்; [வஸுதீ வஸு:] என்கிற வ்யுத்தபத்தியாலே
 அந்தத்யமீத்வத்தைத் தெரிவிக்கிறபடியால் வியாபிக்கிறவிதத்தைக் காட்டிற்றுக்

ஆனாலும் வியாபிக்கப்படுகிற வஸ்துவுக்கு வாசகமான சப்தம் இல்லை; குணங்களைக் காட்டுகிற சப்தம் அடியோடு இல்லை; அதற்காகவே 'புகவதே' என்று வேறொரு சப்தம் இதில் கூட்டிக்கொள்ளப்பட வேண்டியதாகிறது. எதற்காக வ்யாப்தி? என்று வ்யாப்தியின் பலனும் சொல்லப்படவில்லை; ஆகையாலே த்வாதசாஷுரி யான வாஸுதேவ மந்த்ரமும் அபூர்த்தியையுடையதாயிற்று. திருவஷ்டாஷுர மந்த்ரத்திற்கு இப்படி அபூர்த்தி சொல்லவொண்ணாது; நாரசப்தத்தாலே வியாபிக் கப்படும் வஸ்துக்கள் சொல்லிற்று. நாராயணபதத்தில் பஹுவீஹிஸமாஸத்தாலே அந்தர்யாமீத்வம் சொல்லிற்று. தத்புருஷ ஸமாஸத்தாலே தாரகத்வம் சொல்லிற்று. அயந சப்தத்தில் கரணே வ்யுத்தபத்தியால் உபாயத்வமும், கர்மணி வ்யுத்தபத்தியால் உபேயத்வமும் சொல்லிற்று. ஆக, வ்யாப்ய பதார்த்தங்கள், வ்யாபந ப்ரகாரம், வ்யாப்திபலன் வ்யாபகனுடைய குணங்கள் ஆகிய எல்லாமும் சொல்லப்பட்டன வாதலால் இதுவே அர்த்தபூர்த்தியை யுடையதாயிற்று. (12)

13. இத்தை வேதங்களும் சீஷ்களும் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் வீரம்பிண்கள்.

இத்திருவஷ்டாஷுர மஹாமந்த்ரத்தை, நாராயணநவாகம், ஸுபாலோபநிஷத்து, மஹோபநிஷத்து, அந்தர்யாமீப்ராஹ்மணம் முதலான வேதங்களும், வேதார்த தங்களை விசதீகரிக்கத் தோன்றிய வ்யாஸீ முதலான பரமர்ஷிகளும், பொய்கையார் முதலாகத் திருமங்கையாழ்வாரீராகவுள்ள ஆழ்வார்களும், ஸ்ரீமந்தாத்யமுத யதிவராதிக்களான ஆசாரியர்களும் மிகவும் ஆதரித்திருப்பது காணலிக்கும்.

13. பெரிய திருமந்த்ரம் தவிர்ந்த மற்ற மந்த்ரங்களுக்கு அபூர்த்தி காரணமாகவே அசிஷ்ட பரிக்ரஹம் ஏற்பட்டதுபோல, திருமந்த்ரத்திற்கு அர்த்த பூர்த்தி காரணமாகவே சிஷ்ட பரிக்ரஹாதிசயம் ஏற்படவேண்டியது ப்ராப்தமாதலால் அங்ஙனம் ஏற்பட்டிருக்கின்றமை நிரூபிக்கப்படுகிறது. வேதங்கள் என்றது வேதங்களின் சிகர பாகமாகிய உபநிஷத்துக்கள் என்றபடி. பல உபநிஷத்துக்களிலும், மஹர்ஷிகள் பணித்த இதிலாஸ புராணங்களிலும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலும் ஆசாரியர்களின் உபதேச பரம்பரையிலும் திருவஷ்டாஷுரமஹாமந்த்ரப் பெருமை ஸுப்ரஸித்தமேயாம். (13)

14. வாச்யப்ரபாவம்போன்ற, வாசகப்ரபாவம்.

பகவானுக்கு வாசகமான மந்த்ரத்தினுடைய பெருமையானது, தனக்கு வாச்யனுக்குத் துள்ள எம்பெருமானுடைய பெருமை போன்றதன்று; (அதைவிட அதிகமானது என்றபடி.)

14. மற்ற மந்த்ரங்களிற்காட்டிலும் திருமந்த்ரம் மிகச்சிறந்ததென்று இது வரையில் நிரூபிக்கப்பட்டது; எம்பெருமானைக்காட்டிலுங்கூட இத்திருமந்த்ரம் சிறப்புற்றதென்கிறது இனி.

வாச்யன்—சொல்லின் பொருளான எம்பெருமான்; வாசகம்—சொல்லாகிய திருமந்த்ரம். எம்பெருமானுடைய பெருமை எவ்வளவோ அவ்வளவேயன்று திருமந்த்ரத்தினுடைய பெருமை; இஃது அதிற்காட்டிலும் விஞ்சியது என்க. ... (14)

15. அவன் தூஸ்த்தனனும் இது கீட்டின்று உதவும்.

வாச்யனான எம்பெருமான் ஸமீபஸ்தனல்லாமல் தூஸ்தனனாயிருந்தாலும், வாசகமானவிது அணுகியிருந்து, தன்னைச் சொன்னவர்களுடைய அபேஷிதங்களை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்.

15. வாச்யனான எம்பெருமானுடைய பெருமையிற்காட்டிலும் வாசகத்தினுடைய பெருமை அதிகம் என்பது எத்தாலே தெரிகிறதென்னில். வாசகமானவிதற்கு அத்தபூதனான எம்பெருமான் ஸமீபஸ்தனல்லாமல் தூரத்திலிருந்தானாகிலும் அக்காலத்திலும் வாசகமானவிது ஸமீபஸ்தமாக இருந்துகொண்டு, தன்னை உச்சரித்தவர்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்குமதனால் தெரிகின்றதென்கை.

16. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை காத்தது திருநாயமிதே.

ஸதஸ்ஸிலே துச்சாஸநன் பரிபலிக்கப்பட்ட த்ரௌபதிக்கு அவ்வாபத்திலே சேலையை வளர்த்துக் கொடுத்து ரக்ஷணம் பண்ணினது கோவிந்த நாமமேயன்றே.

16. வாச்யனான எம்பெருமான் வெகுதூரத்திலிருக்கச் செய்தேயும் வாசகமானது ஸமீபஸ்தமாய்க் கொண்டு உதவுகிறபடிக்கு ஒரு உதாஹரணம் காணலாம்; உண்டவர்கள் சூதிலே தோற்று த்ரௌபதியை இழந்தமை ப்ரஸித்தம்; அவளைப் பெரியதொரு ஸதஸ்ஸிலே துச்சாஸநன் வஸ்த்ராபஹாரம் பண்ணத்தொடங்கினான். அப்போது த்ரௌபதியானவள் தன்னைத்தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ள முயன்று பரித்தம் அந்த முயற்சி பயன்படாமையெண்டாள். 'மஹத்தான ஆபத்து உண்டானால் பகவானான ஹரியை ஸ்மரிக்கக்கடவது' என்று ஏற்கெனவே ஒருகால் தனக்கு வலிப்பட்ட முனிவர் சொல்லிவைத்திருந்ததை ஸ்மரித்த அவள் 'ஃகாங்காநாயமிதே! த்ரௌபதியாய்யத! கோவிந்த! புண்டரீகாஷ! ரக்ஷ மாம் ஶ்ரணுகதாம்' (இதன் பொருள்: சங்குசக்கரம் கதை ஆகிய இவற்றைத் திருக்கையிலேந்தியுள்ளவனே! த்வாரகாபுரி யில் வாழ்பவனே! அடியவர்களை ஒரு காலும் நழுவவிடாதவனே! கோவிந்தனே! ஶ்ரத்தாமணாக்கண்ணனே! அடைக்கலம் புகுந்தவென்னைக் காப்பாற்றியருள வேணும்.) என்று சொல்லிச் சரணம் புகுந்தாள். அந்த ஸமயத்தில் கண்ணிரோன் தருகின்றிக்கே நெடுந்தூரத்திலிருந்தானென்பது "கோவிந்தேத் யதாஶ்ரந்தத் க்ருஷ்ண ஶம் தூவாஸித்ம், குணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஶ்ருதயாத் நபஸர்ப்பத்." (இதன் பொருள்: த்ரௌபதியானவள் நெடுந்தூரத்திலிருந்த வென்னை கோவிந்த புண்டரீகாஷ! வளறு சொல்லிக் கதறினாளே, அஃது என்னெஞ்சை விட்டு ஒருநாளும் துக்கமாட்டாத வகுத்தம்; வட்டியேற்றி கடன்போலவே அது என்னை வகுத்தா நாளது) என்கிற பகவத் வசனத்தினால் விளங்குகின்றது. வாச்யனான பகவான் இவ்வணம் தூரஸ்தனாயிருக்கச் செய்தேயும் த்ரௌபதிக்குப் புடவையை வளர்த்திக் கொடுத்து மாநஸம்ரக்ஷணம் பண்ணினது அந்த அவதாரத்திற்கு வாசகமான கோவிந்த நாமமேயன்றே.

நாராயண நாமத்தின் பெருமையை நிரூபிக்க வேண்டியதான இவ்விடத்தில் கோவிந்த நாமத்தைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவம் செய்வது எதற்காகவென்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும்; நாராயண நாமத்தின் பொருள்களில் ஏகதேசத்திற்கு வாசகமான கோவிந்த நாமம் செய்ததே இதுவானால் அந்த நாராயண நாமத்தின் பெருமை சொல்லவும் இயலாமையென்று கைமுதிகந்யாயத்தாலே காட்டினபடி. (16)

17. சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கேட நீர்லாது.

தன்னைத் தஞ்சமாக விசுவஸித்துச் சொல்லுகையாகிற க்ரமம் தம்பி, ஸங்கேதமேன நாதிவகைகளினாலே சொன்னாலும் தன்னைச் சொன்னவர்களைத் தான் ரக்ஷிக்கையாகிற ஸ்வரூபத்தில் தழுவுதில்லாது.

17. மற்று மொருவகையாகவும் திருநாமத்தின் வைபவம் கூறப்படுகிறது. மந்த்ரங்கள் அனேகங்கள் என்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டுள்ளது. எந்த மந்த்ரமும் தன்னைப் பரிபூர்ணமாக நம்பி பக்திச் சரத்தைகளோடு உச்சரிப்பவர்களுக்குக் காரியம் செய்யுமேயல்லது மற்றையோர்க்குக் காரியம் செய்யமாட்டாது. இத்திருமந்த்ரமே வென்னில், தன்னைத் தஞ்சமாக நம்பிச் சொல்லுகையாகிற அடைவு தவறி ஏதேனுமொருபடி சொன்னாலுங்கூட சொன்னவர்களை க்ரமத்திலே ரக்ஷித்தே தீரும். ரக்ஷிப்பதாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நின்று தழுவுமாட்டாது. ... (17)

18. இதுதான் • குலத்தருமென்கீறபடியே எல்லாவபேஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.

இம்மந்த்ரமானது, • குலத்தரும் செல்வத்தத்திரும் • என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசரப்படியே அதிகாராநுகுணமான அபேஷிதங்களை யெல்லாம் கொடுக்கும்.

18. அவரவர்களுக்கு அபேஷிதங்களான அசேஷபலன்களையும் அளிக்க வல்லது இந்தத் திருமந்த்ரம் என்று இவ்வழியாலும் இதனுடைய வைபவம் இனி நிரூபிக்கப்படுகின்றது. "குலத்தரும் செல்வம் தத்தீடுமடியார் படுதுயராயினவெல்லாம் நீலத் தரஞ்செய்யும் நீள்கம்பருளும் அருளோடு பெருநீலமளிக்கும், வலத்தரும் மற்றும் தத்தீடும் பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும், நலத்தருஞ்சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன் நாராயணமேன் னும் நாமம்" என்பது திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல். இதன் பொருளாவது - நாராயண நாமமானது தன்னை அநுஸந்திக்குமவர்கட்கு உயர்ந்த குலத்தைக் கொடுக்கும்; ஐஸ்வர்யத்தை யளிக்கும்; அடியவர்கள் அனுபவிக்கிற துக்கமென்று பேர் பெற்றவை யெல்லாவற்றையும் தரைமட்டமாக்கி விடும்; பரமபதத்தைக் கொடுக்கும்; எம்பெருமானுடைய க்ருபையையும் உண்டாக்கும்; பகவதனுபவத் திற்குப் பாங்கான சக்தியைக் கொடுக்கும்; இன்னமும் வேண்டிய நன்மைகளை யெல்லாம் செய்து கொடுக்கும் — என்கை. ஆகையாலே அதிகாராநுகுணமாக அபேஷிதங்களை யெல்லாம் இத்திருமந்த்ரம் தருமென்றதாயிற்று. ... (18)

19. ஐஸ்வர்ய கைவல்ய பகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

இஹலோகபரலோக ஐஸ்வர்யங்களையும், ஆதிமபோகமாகிற கைவல்யத்தையும், பரம புருஷாத் தமான பகவதனுபவத்தையும் ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு, ஐபநோ மாதிகளாலே தான் ஸாதனமாயிருந்துகொண்டு அவ்வோ புருஷாத் தங்களிடக் கொடுக்கும்.

19. எல்லாவபேஷிதங்களையும் கொடுக்குமென்று கீழ்ச்சொன்னது விசதி கரிக்கப்படுகிறது. ஐஸ்வர்யமானது இஹலோகத்துச் செல்வமென்றும் பரலோகத்துச் செல்வமென்றும் இருவகைப்படும். இந்நிலவுலகின்கண் ராஜாதிராஜனுய் விளங்கு வது இஹலோகத்துச் செல்வமாகும். சுவர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களில் பல பதவிகளை நிர்வஹிக்கப்பெறுவது பரலோகத்துச் செல்வமாகும். ஆக இவ்விரு

வகையான ஐச்வர்யங்களையும், பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை யநுபவிப்பதாகிற கைவல்ய மோஷாத்மையும், பரம புருஷார்த்தமான பகவத் ப்ராப்தியையும் ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு இத்திருமந்திரமானது ஜபம் ஹோமம் முதலிய வழிகளாலே தானே வாதனமாயிருந்து கொண்டு அந்தந்தப் பேறுகளைப்பெறுவிக்குமென்றதாயிற்று. * ஜனகேசகீகமேச்வர்யம் ஸ்வர்க்காத்யம் பரமேஷகீகம், கைவல்யம் பகவத்தஞ்ச மந்திரமம் வாதயிஷ்யதி. * என்ற பிரமாணம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ... (19)

20. கர்மஜ்யோகநபக்திகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.

கர்மயோகத்திலே ஜனாநயோகத்திலே பக்தியோகத்திலே அத்வயித்தவர்களுக்கு, (தன்னை ஸஹாயமாகக்கொள்ளுமளவில்) அந்தந்த யோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு விரோதியான பரபத்தைப் போக்கி அந்தந்த யோகத்தை நிறைவேற்றித் தரும்.

20. கர்மயோகம் முதலான உபாயங்கள் நிறைவேறுவதற்குத் துணையாகியிருக்கையாகிற வைபவமும் இத்திருமந்திரத்திற்கு உண்டென்று இனி நிரூபிக்கப்படுகிறது. கர்மயோகமாவது, * கர்மயோகம் நபஸ்தீர்த்த நானயஜ்யோகீனேவநம் * என்று கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி, தவம், வேள்வி முதலானவற்றைப் பலன் பெறுமளவும் ஆதரத்தோடும் நியமத்தோடும் நிரந்தரமாகப் பரீக்ரஹிக்கையாம். ஜனாநயோகமாவது, * ஜ்யோநயோகோ ஜீதஸ்வாத்மை: பரீகத்தாத்பதீக்தீ: * என்கிறபடியே இத்தீர்யஜய பூர்வகமாய் நிரந்தர சிந்தன ரூபமாகப் பரீகத்தாத்மத்யானத்திலே ஊன்றி யிருக்கையாம், பக்தியோகமாவது * பக்தியோக: பகாகாத்பீர்த்யா ந்யாநாதீஷு ஸ்தீநீ: * என்கிறபடியே பரமபுருஷனிடத்திலே ஐகாத்மகமான பரீதியோடே த்யானம் அர்ச்சனம் ப்ரணாமம் முதலியவற்றிலே நிலைத்திருக்கையாம். ஆக இப்படிப்பட்ட யோகங்களுக்குள்ளே, கர்மயோகத்தில் சிலர் இழிந்தால் அவர்கள் ஜபம் ஹோமம் முதலியவற்றாலே இத்திருமந்திரத்தைத் துணைகொள்ளுமளவில், கர்மயோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கே இடையூறாய் நிற்கும் பாபங்களைப் போக்கி அந்தயோகம் இடையூறு செயல்லாப்படியாக அதனை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் இத்திருமந்திரம். கர்மயோகத்தில் இழியாதே முதலிலேயே ஜனானயோகத்தில் இழிந்தால் அவர்கள் இத்திருமந்திரத்தைத் துணைகொள்ளுமளவில், கர்மயோகஸாத்யமான ஜனான யோகத்தின் ஆரம்பத்திற்கு இடையூறான பாபங்களைப்போக்கி அந்தனானயோகம் நாடோறும் அதிசயம் பெறும்படி பண்ணாதின்றுகொண்டு அதைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். பக்தியோகத்திலே யிழிந்தால் அவர்கள் இத்திருமந்திரத்தைத் துணை கொள்ளுமளவில் பக்தியோகத்தை ஆரம்பிக்க வொட்டாமல் தடைசெய்யும் பாபங்களைப் போக்கி பக்தியோகம் வளரும்படி செய்வதாய்க் கொண்டு அதை நிறைவேற்றும். (20)

21. ப்ராபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூபஜ்யோகநத்தைப் பிரப்பித்துக் காலஜேபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாய்க்கும்.

ஸ்வரூபநரூபமான ப்ராபத்தியிலே யிழிந்தவர்களுக்கு, அதுக்குறப்பான பகவத் ப்ராபத்தியாகிற ஸ்வரூபத்தை புணர்ந்தி, அத்தானுஸந்தானாதிகளாலே போது போக்குகைக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வயம் பரமபோக்யமாமாயிருக்கும்.

21. கீழ்ச்சொன்ன கர்மஜ்ஞான பக்தியோகங்கள் அனுட்டிக்க அரியன வாயும், ஸ்வரூபவிருத்தங்களாயுமிருப்பது கண்டு அவற்றில் இழியாமே எளிதாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயுமுள்ள ப்ரபத்தியிலே யிழிந்தால் அவர்களுக்கு அதற்குத் தகுதியான பகவத் பாரதந்திரியமாகிற ஸ்வரூபத்தின் உணர்ச்சியைப் பிறப்பித்து அர்த்தாநுஸந்தானம் முதலியவற்றால் போது போக்குகைக்குக் காரணமாயும், * எனக்கென்றும் தேனும் பாலும்முதுமாய திருமால் திருநாமம், நானுஞ் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே * என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த படியே * எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ் சோலைக் கோனே * என்கிற எம்பெருமானைப் போலே இதுதானும் ஸ்வயம் பரமபோக்யமாயிருக்கையாலே போகத்துக்கு ஹேதுவாயும்ருக்கும். [போகமாவது - இனிமையான அநுபவம். (21)

22. மற்றெல்லாம் பேசிலுமென்கிறபடியே அறியவேண்டுமர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

"நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசரப்படியே, ஆத்மோஜ்ஜீவனத்திற்காக அறியவேண்டிய அர்த்த விசேஷங்களெல்லாம் இத்திருமந்தரத்திலடங்கியுள்ளன.

22. அறியவேண்டிய அர்த்தங்களை யெல்லாம் தன்னிலே உடைத்தாயிருக்கையாகிற பெருமையும் இதற்குண்டென்னுமிடம் திருபிக்கப்படுகிறது. திருமங்கையாழ்வர் * மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன், உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நான் கண்ண புரத்துறையம்மாளே! * என்றார். இதன் பொருளாவது:- திருக்கண்ணபுரத்தெம் பெருமானே! உன்னைக்காட்டிலும் வேறொரு தெய்வம் ஆச்சரியக்க உரியதாகவுண்டு என்று நினைத்திருப்பவர்களோடே நான் இணங்கமாட்டேன்; உனது திருவஷ்டாஷர மந்திரமானது அறிய வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் சொல்லுகின்றதாகிலும் அப்பொருள்களிலே நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் பாகவத சேஷத்வமொன்றையே திருமந்திரப் பொருளாக நான் தெரிந்து கொண்டேனென்கை. இதில் "மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்றபடியாலே ஆத்மா உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறுப்பான அர்த்தங்களெல்லாம் இத்திருமந்தரத்திலே உண்டென்பது ஸித்தமாயிற்று. (22)

23. அதாவது அஞ்சர்த்தம்.

அறிய வேண்டுமர்த்தமெல்லாம் எனவ யென்னில்; இறைநிலை, உயிர் நிலை, உபாய நிலை, விரோதிநிலை, பேற்றின்நிலை ஆகிய அர்த்தபஞ்சகம்.

23. வேதங்களும் வேதாங்கங்களுமெல்லாம் ஐந்து அர்த்தங்களையே முக்கியமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றன; அவையாவன-ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ப்ராப்தாவான சேதநனுடைய ஸ்வரூபம். எம்பெருமானை யடைதற்குறுப்பான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், அடைந்து பெறவேண்டிய பேற்றின் ஸ்வரூபம், அப்பேற்றைப் பெறவாட்டாத பிரதிபந்தகத்தின் ஸ்வரூபம் என்பனவாம். இவையே அர்த்த பஞ்சகமெனப்படும். 'மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும், தக்கநெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும் ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு

மேலும் குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியல்" (திருவாய்மொழித்தனியன்) என்கிறபடியே திருவாய்மொழியாயிரத்தினுள்ளும் இவ்வாற்த பஞ்சகமே விவரிக்கப்பட்டுள்ள தென்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது. திருமந்திரத்தில் ப்ரணவத்தாலே சேதஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோதியினுடையவும் உபாயத்தினுடையவும் ஸ்வரூபத்தையும், நாராயண பதத்தாலே பரம புருஷனது ஸ்வரூபத்தையும், அதில் சதுர்த்தியாலே புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையும் பிரதி பாதிக்கையாலே திருமந்திரம் அர்த்த பஞ்சகப்ரதிபாதகம் என்னுமிடம் தேறிநிற்கும். ... (23)

24. பூர்வாசாரியர்கள் இதில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்தார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞானம் பிறந்த பின்பு பிறந்தபின் மறந்தீனே என்கிறபடியே இத்தை யொழிய வேறொருவரால் காலகோபம் பண்ணியறியார்கள்.

திருமந்திரமுனிகள் முதலான நம் பூர்வாசாரியர்கள். இத்திருமந்திரத்தின் பொருளை உணரப் பெருதவனவில் * அன்று நான் பிறந்திலேன் * என்கிற திருமழிசையாழ்வார் பாசரத்தின்படியே தங்களை அஸத்கல்பாகவே நினைத்திருந்தார்கள்; திருமந்திரார்த்தஜ்ஞான முண்டான பின்பு, * பிறந்தேன் மறந்திலேன் * என்ற அத்திருமழிசைப்பிரான் பாசரப்படியே இத்திருமந்திரார்த்தம் தவிர வேறொன்றும் போது போக்கியறியார்கள்.

24. இத்திருமந்திரத்தினுடைய அர்த்தத்தின் பெருமையைப் பொதுவாக அருளிச் செய்கிறார்; பூர்வநாதமுனிகள் ஆளுவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான நம்முடைய பூர்வாசாரியர்கள் திருமந்திரத்தின் பொருளைத் தாங்கள் அறிவதற்கு முன்னம் * அன்று நான் பிறந்திலேன் * என்கிற திருமழிசை யாழ்வாரருளிச் செய்கின்றபடி தங்களைப் பிறந்தவர்களாகவே நினைத்திருக்கமாட்டார்கள்; இதன் பொருளை அருணர்ந்த பின்பு * பிறந்த பின் மறந்திலேன் * என்கிற அவ்வாழ்வாரருளிச் செய்கின்றபடியே இத்திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தைத் தவிர்த்து வேறு எது கொண்டும் போது போக்கியறியார்கள்.

" அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன் " என்கிற பாசரம் திருச்சந்த விருத்தத்தில் அறுபத்துநான்காவது; ஞானமில்லாதபோது ஆத்மாவுக்கு ஸத்தையில்லை யென்கிற நூற்கொள்கையைக் கொண்டு * அன்று நான் பிறந்திலேன் * என்றது. எம்பெருமான் மயர்வற மதிதலமருளின பின்பு ஸத்தைபெற்று சாசுவதமாக உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றபடியைக் கொண்டு * பிறந்தபின் மறந்திலேன் * என்றது. திருமந்திரப் பொருளின் உணர்ச்சியில்லாமை ஸத்தாஹாதி; அந்த ஞானத்தின் இடையருதநிகழ்ச்சி - ஸத்தை என்றதாயிற்று.

" பூர்வாசாரியர்கள் இத்தையொழிய வேறொருவரால் காலகோபம் பண்ணியறியார்கள் " என்று சொல்லத்தகுமோ? வேதசாஸ்த்ரங்களாலும் ஆழ்வாரருளிச் செய்கின்றபடியே போது போக்குவதில்லையோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அஃது உண்மையே; அவற்றால் போது போக்கும் போதும் இத்திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை உட்கொண்டே அதுஸந்திக்கையாலே இங்ஙனே சொல்லக் குறையில்லை யென்றுணர்க. ... (24)

25. வாசகத்திற்காட்டில் வாய்ந்தலே ஊன்றுகைக்கு அடி
சர்வரணே உபாயோபேயமென்று தீனைத்திருக்கை.

கீழே உபாதித்தபடி வாச்யனான எம்பெருமானிற் காட்டிலும் அதிகமான ப்ரபாவம் பொலிந்த வாசகம் (திருமந்தரம்) இருக்க, இதிலுங்காட்டில் இம்மந்தரத்தின் வாச்யனான எம்பெருமானினாலே நம் முதலிகள் அதிகமாக அநீதிவசம் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்றால்; இது பலன்களை மேலி இத்தை உபாயமாகக்கொண்டு ஸாதிப்பதோ, வேறு உபாயங்களை மேலி இத்தை ஸஹ காரியாகக் கொள்ளுதலோ இவை வொன்றுமில்லாதபடி உபாயமும் உபேயமும் சர்வரணே வென்று தீண்ணிய அதிவலஸாயக் கொண்டிருக்கையெய்யம்.

25. திருமந்தரத்தினுடைய சக்திவிசேஷங்கள் கீழே பரக்க உபபாதிக்கப் பட்டன; திருமந்தரத்தானே ஸகல பலன்களுக்கும் ஸாதனமாயிருக்குமென்றும் கர்மஜ்ஞான பக்தி முதலிய யோகங்களுக்கும் இதுவே துணையாய்நின்ற அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டதே; ஆக திருமந்தரத்திற்கு இவ் வளவு சக்தி அமைந்திருக்கும்போது அனைவரும் இந்த மந்தரத்திலேயே ஊன்றி யிருக்கலாமே; அப்படியில்லையே; நம் பூருவர்கள் மந்தரத்திற்காட்டிலும் மந்தர ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமான் பக்கலிலே அதிகமாக ஊன்றியிருக்கிறார்களே; இதற்குக் காரணம் ஏது? என்னில்; அநந்யோபாயத்வம், அநந்யோபேயத்வம் என்கிற இரண்டும் நம்மவர்களுக்கு அஸாதாரணமானவை. வேறொரு பலனை விரும்பி அதற்கு ஸாதனமாகத் திருமந்தரத்தைக் கொண்டு அந்நம்பலனை ஸாதித்துக் கொள்ளுகின்றவர்களாயும், (அல்லது) எம்பெருமானையே உபேயமாகக்கொண்டு கருமயோகம் ஞானயோகம் முதலான உபாயந்தரங்களை அனுட்டிப்பவர்களாய் அவற்றுக்கு இத்திருமந்தரத்தைத் துணையாகக் கொள்ளுகின்றவர்களாயுமிருக்கின்ற மந்தையோர்களைப் போலன்றிக்கே நம்மவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கின்றவர்களாதலால், இது காரணமாகவே வாசகமான மந்தரத்திலுங்காட்டில் வாச்யனான எம்பெருமான் பக்கலிலே அதிகமாக ஊன்றுகின்றார்கள். ஆக இவ்வளவும் இத்திருமந்தரத்தினுடைய வையவம் பலபடி யாக நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. (25)

26. இதுதள்ளில் சொல்லுகிற அத்தம் - ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமுமென்னவுய்யம்.

இத்திருமந்தரத்தில் சொல்லப்படுகிற பொருளாவது. இவ்வாத்மாவின் சேஷத்வ பாதத்தீவ்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற கைவ்ய மாகிற ப்ராப்யமுமாம். (அன்றிக்கே) ப்ரணவத்தாலே சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூப மும், தமஸ்ஸாலே தான் கைவொழித்திருக்கையாகிற உபாயமும், தாராயணிய என்பதனாலே பலமும் சொல்லுகிறது என்று நிவறிய்பதமுண்டு.

26. இனிமேல் இத்திருமந்தரத்தினுடைய அத்தங்கள் அலகலகாகப் பிரதி பாதிக்கப்படும். முதலில் ஸமுதாய வாக்க்யர்த்தம் இரண்டுவகையாகப் பிரதிபாதிக்கப் படுகிறது. ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும் இத் திருமந்தரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதாக ஒரு வாக்கியர்த்த யோஜனை. ஸ்வரூபமும் உபாயமும்

பலனும் பிரதிபாதிக்கப்படுவதாக மற்ருெரு வாக்கியார்த்த யோஜனை. இவ்வாத்மாவினுடைய சேஷந்வமும் யாரதத்திரியமும் ஸ்வரூபமெனப்படுகிறது. கைங்கர்யமானது ப்ராப்யமெனப்படுகிறது. திருமந்தரத்தில் முதலிலுள்ள ப்ரணவமும் அதற்கடுத்தபடியுள்ள நமஸ்ஸும் ஸ்வரூபமாகிய சேஷந்வ பாரதந்திரியங்களைக் காட்டுகின்றன. நாராயணுய என்பதனாலே ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் [அதாவது, கைங்கர்யம்] காட்டப்படுகிறது. ஆகவே 'ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும் சூத்ர நவ்வீர கோஷ்டிகீர அத்தம்.' என்று முதல் வாக்கியார்த்த யோஜனை பணிக்கப்பட்டது. இனி, "ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமுமென்னவுமாம்" என்கிற இரண்டாவது யோஜனைக்குச் சார்பாகத் திருவுள்ளம்பற்றினபடி என்னென்னில்:—ப்ரணவம் நமஸ்ஸு ஆகிய இரண்டாலும் ஸ்வரூபம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளுகையன்றிக்கே. ப்ரணவத்தாலே சேஷந்வமாகிற ஸ்வரூபமும், நமஸ்ஸாலே உபாயமும், நாராயணுய என்பதாலே பலனும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளக்கடவது.

நமஸ்ஸாலே உபாயம் எப்படி பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்னில், தன்னை சந்தித்துக்கொள்வதில் ஸ்வப்ரஸுருத்தி நிஸுருத்தியே உபாயமாதலால், அதற்கு உறுப்பாக ஸ்வஸ்வாதத்திரியம் கழியவேண்டுமாதலால் அது நமஸ்ஸாலே கழியுண்டபடியால் உபாயம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாகத் தேறுகின்றது. ... (26)

27. பலமிருக்கும்படி ப்ரமேயசேகரத்திலும் அச்சிராதிகத்யிலும் சொன்னோம்.

இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமான பலன் இப்படிப்பட்டதென்பதை ப்ரமேய சேகரமென்கிற ரஹஸ்யத்தில் சுருக்கமாகவும், அச்சிராதிகதி மென்னும் ரஹஸ்யத்தில் விரிவாகவும் சொன்னோம்.

27. கீழ்ச்சொன்ன வாக்கியார்த்த யோஜனையில் நாராயண பதத்தாலே பலன் சொல்லுகிறதாக ப்ரஸுதாவிக்கப்பட்டிருக்கிறதே; அந்த பலஸ்வரூபம் எப்படி யிருக்குமென்று அறிய விசுப்பமுண்டாமளவில் இதைப்பற்றி ஏற்கெனவே இரண்டு ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் அருளிச்செய்திருக்கையாலே அதை இங்கு நினைப்பூட்டியருளுகிறார் "பலமிருக்கும்படி ப்ரமேய சேகரத்திலும் அச்சிராதிகத்யிலும் சொன்னோம்" என்று; முழுக்ஷுத்வமுண்டாவது தொடங்கி நமஸ்த்தமில்லதோர் நாட்டிலே அத்தாணிச் சேவகம் பெறுவது ஈராகவுள்ள பலன்னை ப்ரமேய சேகரமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே சுருக்கமாகவும், அச்சிராதிகதி மென்னும் ரஹஸ்யத்திலே விரிவாகவும் அருளிச்செய்திருக்கையாலே அங்கே கண்டுக்கொள்வது என்றாயிற்று. ... (27)

28. இதுதான் எட்டுத்திருவஷ்டாயம் மூன்று பதமாயிருக்கும்.

இத்திருமந்தரமானது எட்டெழுத்துக்களை யுடையதாயும், மூன்று பதங்களை யுடையதாயும் இருக்கின்றது.

28. இத்திருமந்தரத்தினுடைய அக்ஷரஸங்க்யையையும் பதஸங்க்யையையும் கூறினபடி. மேலே ப்ரதிபதம் பொருள் விவரிக்கைக்காக

சிலர் ஸமஸ்தபதமான நாராயண பதத்தில் நாரபதத்தைப் பிரித்து ஷடக்ஷர வாக்கி [அதாவது 'நார அபநாய' என்று ஆறு அக்ஷரமாகக்கொண்டு] ப்ரணவ

மில்லாமலே அஷ்டாஷ்டரமாய் விடுகிறதென்று சொல்லுவர்கள் ; அது ஒழிந்தேயு
 ஷ்டரம். நம இதி த்வே அஷ்டரே, நாராயணயேதி பஞ்சாஷ்டராணி என்கிற
 ச்ருதிக்கு நேர்விருத்தமாகையாலே அந்த பஷ்டம் அவைதிகமென்றிட்டு அநாதர
 ணீயமென்பது இங்கே ஸூசிதம். (28)

28. மூன்று பதமும் மூன்று அத்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

ப்ரணவமும் நமஸ்ஸாகி நாராயணயவமுகிற மூன்று பதங்களும், (அடுத்த சூக்தி
 யில் விவரிக்கிறபடி) மூன்று அத்தங்களைத் தெரிவிக்கிறது.

29. கீழே " இதுதன்னில் சொல்லுகிற அத்தம் ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநு
 ரூபமான ப்ராப்யமும் " என்றருளிச் செய்த யோஜனைக்குச் சேர 'மூன்று பதமும்
 மூன்று அத்தத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று கொள்க. (29)

30. அதாவது சேஷத்வமும், பாரதந்த்ரியமும், கைங்கீயமும்.

அந்த மூன்று அத்தம் எவையென்னில் ; ப்ரணவத்தின் அத்தம் சேஷத்வம் ;
 நமஸ்ஸின் அத்தம் பாரதந்த்ரியம் ; சரமபதத்தின் அத்தம் கைங்கீயம்.

30. அந்த அத்தங்கள் எவையென்னில், சேஷத்வமும், பாரதந்த்ரியமும்
 கைங்கீயமும். சேஷத்வ பாரதந்த்ரியங்களிரண்டும் சேர்ந்து ஸ்வரூபம் ;
 கைங்கீயம் பலன் ; ஆகையாலே ' ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும் '
 என்றயோஜனை விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரணவமாகிற முதற்பதத்தாலே சேஷத்
 வமும், நமஸ்ஸாகிற இரண்டாவது பதத்தாலே பாரதந்த்ரியமும். ஆக இரண்டா
 லும் ஸ்வரூபமும் ; நாராயணயவென்கிற மூன்றாவது பதத்தாலே கைங்கீயமும்
 சொல்லப்பட்டதாக உணர்க. (30)

31. இதில் முதல் பதம் ப்ரணவம்.

இம்மூன்று பதத்தினுள் முதல்பதம் ப்ரணவமென்பதாம்.

31. ஒம் என்கிற ப்ரணவமானது திருமந்த்ரத்தில் முதல்பதமாகவுள்ளது.
 சில ப்ரணவத்தை விட்டும், அதன் ஸ்தானத்தில் 'அம்' என்று சொல்லியும்
 அஷ்டாஷ்டர மந்த்ரமாகக் கொள்வதுண்டாகையாலே அந்தக் கொள்கையைத்
 தவிர்ப்பதற்காக 'இதில் முதல் பதம் ப்ரணவம்' என்றருளிச்செய்திருர் போலும்.
 'ஓம்' என்று எடுத்துக் காட்டாமல் ப்ரணவம் என்றே காட்டினது அது உபதேச
 முகத்தாலேயே பெறவேணும் என்பதற்காக. (31)

32. இது அ என்றும் உ என்றும் ம என்றும் மூன்று திருவஷ்டரம்.

இந்த ப்ரணவமானது அகாரோகார மகாரங்களாகிற மூன்றெழுத்தின் சேர்க்கையாம்.

32. இனிமேல் ப்ரணவத்தின் அஷ்டரங்கள் பிரித்துக் காட்டப்படுகின்றன.
 அகாரமும் உகாரமும் சேர்ந்து குணஸந்தி பெற்று 'ஓ' என்றருமாதலாலும், அதற்கு
 அடுத்தபடியாக மகாரம் இருக்கிறபடியாலும், இந்த ப்ரணவமானது அ என்றும்,
 உ என்றும், ம என்றும் மூன்று திருவஷ்டரமாக இருக்கின்றதென்று கொள்க.
 ச்ருதியில் ஒமிதி ஏகாஷ்டரம் என்று ப்ரணவத்தை ஒரு அஷ்டரமாகவே சொல்லி

சீருக்க மூன்று அக்ஷரமாகப் பிரிப்பது தகுதியோ என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதில் ஸம்ஹிதாக்காரம், அஸம்ஹிதாக்காரம் என்று இரண்டுபடியுண்டு. ஸந்திபெற்ற ஆகாரத்தை ஸம்ஹிதாக்காரமென்றும், ஸந்திபெறாத ஆகாரத்தை அஸம்ஹிதாக்காரமென்றும் சொல்லுவது. அஸம்ஹிதாக்காரத்தையிட்டுப் பார்க்கும்போது ப்ரணவமானது ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு பதமாகையாலே மூன்று பதமாயும் மூன்று அத்தங்களைத் தெரிவிப்பதாயிருக்கும். ஸம்ஹிதாக்காரத்தையிட்டுப் பார்க்கும் போது ஒரே எழுத்தாய் ஒரே பதமாய், ஒரே பொருளைத் தெரிவிப்பதாயிருக்கும்: ஆகவே, "ஓயீத்யேகாஷாம்" என்று ச்ருதி சொன்னதானது ஸம்ஹிதாக்காரத்திலே நோக்காகச் சொன்னதென்று கொள்ளக்கடவது. ... (32)

33. மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினால்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்றக்ஷாத்தையுமெடுத்தது.

34. ஆகையால் இது ஸகல வேதஸாரம்.

மூன்று பாத்திரங்களிலே, தயிரை நிறைத்து - தனித்தனியே கடைந்து, வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினால்போலே. மூன்று வேதங்களிலிருத்தும், பூ: புவ: சுவ: என்ற வ்யாஹிருதிநிரயத்தின் பரிணாமமான அகாரோக்காரங்களையெடுத்தது மூன்றக்ஷாமும் மூன்று வேதத்தினுடைய ஸாரமாக எடுக்கப்பட்டதாகையாலே. இந்த ப்ரணவமானது, எல்லா வேதங்களினுடையவும் ஸாரமாயிருக்கும்.

33, 34. *ஓயீத்யேகாஷாம்* என்று ஸ்பஷ்டமாக ச்ருதி சொல்லியிருக்க, ஸம்ஹிதாக்காரம் அஸம்ஹிதாக்காரம் என்று இருவகையிட்டு அஸம்ஹிதாக்காரத்தாலே மூன்று அக்ஷரங்கள் என்று சொல்லிப் பிரிப்பது கூடுமோ? என்று சிலர் சங்கித்துக் கொண்டேயிருக்க, மூன்று அக்ஷரமாகப் பிரிப்பதும் ச்ருதி ஸம்மதத்தான் என்பதும் இம்மூன்றக்ஷரங்களும் மூன்று வேதங்களின் ஸாரம் என்பதும் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

இந்த பிரணவத்தின் அக்ஷரங்களான அகார உகார மகாரங்களானவை குக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் என்கிற மூன்று வேதங்களில் நின்றும் தோன்றினவையாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில், அந்த மூன்று வேதங்களில் நின்றும் பூ, புவ, சுவ என்கிற வ்யாஹிருதிகளெனப்படுகிற மூன்றையும் ஸர்வேசுவரன் தோன்றுவித்து, அவற்றைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஓடவைத்து அவற்றில் நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற மூன்று அக்ஷரங்களையும் அடைவே தோன்றும்படி பண்ணி இப்படி ஸமுத்தரித்தபடியைப் பார்த்தால், மூன்று தாழிகளிலே தயிரை நிறைத்து அதைத் தனித்தனியே கடைந்து அதன் ஸாரமான வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினால் அந்த வெண்ணெயானது மூன்று தாழித் தனித்துடையும் ஸாரம் என்று சொல்லலாமன்றோ; அப்படியே இம்மூன்றக்ஷரங்களும் மூன்று வேதங்களினுடையவும் ஸாரம் என்னத் தட்டில்லை இவ்விஷயத்தின் பிரமாண முண்டோவென்னில், *பூரிதி குக்வேதாத்* இத்யாதியான ச்ருதியே பிரணவமென்று கொள்க. (33, 34)

35. இதில் அகாரம் ஸகல சப்தத்துக்கும் காரணமாய் நாராயணபதத்துக்கு எம்ப்ருமாய் யிருக்கையாலே, ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரஷைகளுள் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

இரண்டாண்டாய்களும் முதலாண்டான அகாரமானது, பெளதிகங்களான ஸகல சப்தங்களுக்கும் காரணமாயும், ஸர்வரஷைகளைன்னுமீத்தமுறைய நாராயண பதத்துக்கும் ஸர்க்ரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகல ஜகத் காரணபூதனாயும், எல்லார்க்கும் ரஷைகளுயிருக்கிற எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

35. இனி அகாரத்தின் அர்த்தம் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறது. ஸகல ஜகத் காரணபூதனாய் ஸர்வரஷைகளுள் எம்பெருமான் அகாரத்திற்கு அர்த்தம். இவ்விரண்டு அர்த்தங்களும் [காரணத்வம் ரஷைகத்வம் என்பவை] அகாரத்தினால் எங்குள்ளே தெரியவருகின்றனவென்னில், ப்ரக்ருதி சக்தியென்றும் தாது சக்தியென்றும் இரண்டு சக்திகள் கொள்ளப்படுகின்றன. ப்ரக்ருதி சக்தியினால் காரணத்வமும், தாது சக்தியினால் ரஷைகத்வமும் பொருளாகத் தேறுகின்றன. ப்ரக்ருதியாவது ஸ்வபாவம். அகாரத்தின் ஸ்வபாவம் எப்படிப்பட்டதென்றால், * அகர முதல வெழுத்தெல்லாம்* என்கிறபடியே ஸகல சப்தங்களுக்கும் தான் காரணமாயிருக்கை அகாரத்தின் ஸ்வபாவமாகும். இந்த ஸ்வபாவத்துக்குச் சேர்ந்ததான ஸ்வபாவம் எம்பெருமான்பக்கவிலேயேயிருக்கின்றது; அதாவது, எல்லா ஜகத்துக்கும் தான் காரணமாயிருக்கை. ஆக, இந்த ஸ்வபாவஸாய்மத்தையிட்டு ஸகல ஜகத் காரணபூதனான நாராயணன் அகாரார்த்தம் என்று கொள்ளுவதானது ப்ரக்ருதி சக்தியினாலே எடுத்தித்த அர்த்தமாகும்.

இனி, தாது சக்தியினாலே ரஷைகத்வம் எடுத்திக்கிறபடி எங்குள்ளேயென்னில், *அவ ரஷைணை* என்கிறபடி ரஷைணத்தைப் பொருளாகவுடைத்தான 'அ' என்னும் தாதுவடியாக அகாரம் நிஷ்பத்தியடைத்தபடியாலே ஸர்வரஷைகளுள் எம்பெருமானைச் சொல்லக் குறையில்லை. ... (35)

36. ரஷைக்கையாவது வி்ரோத்யைப் போக்குகையும் அபேஷித்தத்தைக் கொடுக்கையும் எம்பெருமான் சேதநர்களை ரஷைக்கையாவதென்னவென்றால், அதிஷ்ட நிவாரணமும் இஷ்ட ப்ராபணமுமாகும்.

36. ஸகல ஜகத்காரணபூதனும் ஸர்வரஷைகனுமான எம்பெருமான் அகாரத்திற்கு அர்த்தம் என்று சொல்லிநின்றது கீழ். இதில் ஸர்வரஷைகத்வ ரூபமான அர்த்தமே மிகவும் முக்கியமாகையாலே ரஷைகத்வமாவது என்ன? என்று விவரிக்க வேண்டியது அவசியமாயிற்று. உலகத்தில் ஒருவனை ரஷைப்பதாவது—அவனுக்குண்டான அதிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகையேயாம். ஆகவே, அதிஷ்ட நிவர்த்தகத்வமும் இஷ்ட ப்ராபகத்வமுமாகிற இவையிரண்டும் சேர்ந்து ரஷைணமெனப்படும். அதிஷ்ட நிவாரண பூர்வகமாய் இஷ்டப்ராபணம் பண்ணுவதே ரஷைணம் என்றதாயிற்று. துக்கங்களைத் தரும்படியான வி்ரோத்யைப்

பேக்குகையும் ஸுகத்தைத் தரும்படியான அபேஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்
 ரக்ஷகத்வமென்கை. (86)

37. இவையிரண்டும் சேதநி நீன்றநின்ற அளவுக்கு ஈடாய்க்கும்.

எம்பெருமான் சேதநிகளுக்குப் போக்கும் விரோதியும் கொடுக்கும் அபேஷிதமும்
 அவரவர்களின் நிலைமைக்குத் தக்கபடியிருக்கும்.

37. ரக்ஷயவர்க்கங்களுக்கு விரோதிகள் எவை? அபேஷிதங்கள் எவை?
 என்கிற கேள்வி அடுத்தபடியாக உண்டாகும். ரக்ஷயவர்க்கங்கள் ஸம்ஸாரிக
 னென்றும் முழுஷுக்களென்றும் முக்தர்களென்றும் நித்யர்களென்றும் நான்கு
 வகைப்பட்டிருக்கையாலே அவரவர்களுடைய நிலைமைக்குத் தக்கவாறு இஷ்டங்
 களும் அதிஷ்டங்களும் வெவ்வேறுபட்டிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. (87)

38. ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி சத்ருபிடாதிகன், அபேஷிதம் அந்த பாநாதிகன்;
 ஸுஷுஷுக்களுக்கு விரோதி ஸம்ஸாரஸம்பந்தம், அபேஷிதம்—பரமபதப்ராப்தி;
 ஸுத்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி—கைங்கர்யஹாதி, அபேஷிதம்—கைங்கர்யவ்ருத்தி.

ஆம்மதாதிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சத்துருக்களால் வரும் பீடை முதலானவையே
 விரோதியாயிருக்கும்; சேறு தண்ணீர் முதலானவை வேண்டப்படுவனவா
 யிருக்கும். ஸம்ஸாரத்திலடிக்கொதிப்பாலே மோஷத்திற்குப்போக விரும்புமவர்
 களுக்கு இவ்விரும்புதருமாஞாலத்தில் வாஸம் அதிஷ்டமாயிருக்கும்; திருநாடு
 சேருகை இஷ்டமாயிருக்கும்; நித்ய முக்தர்களுக்கு அதிஷ்டம் கைங்கர்ய விச்
 சேதம்; மேன்மேலும் அடிமை செய்துகொண்டு போகை இஷ்டமாயிருக்கும்.

38. அதை வ்யக்தமாகச் சொல்லலாகாதோவென்ன, வ்யக்தமாகச் சொல்
 லாது தேஹத்திற்கு மேற்பட ஆத்மாவென்று ஒரு பொருள் இருப்பதாக
 நினைத்தவர்களாய் சப்தாதி விஷயபோகமே போது போக்காயிருப்பவர்களான
 சத்தஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவர்த்திக்கப்படவேண்டிய விரோதி — சத்துருக்களால்
 வரும் பீடைகளும், தேஹவியாதி மனோவியாதி முதலியவற்றால் வரும் பீடைகளு
 னை. சேறு, தண்ணீர், வெற்றிலை, பாக்கு முதலானவை அபேஷிதங்களாம்.
 ஆயவே சத்ருபிடாதிகளைப் போக்கி அன்னபாநாதிகளைக் கொடுப்பது ஸம்ஸாரி
 களுக்குச் செய்யும் ரக்ஷணமாகும்.

* திருள் தருமாஞாலத்துள் இனிப்பிறவி யான் வேண்டேன் * என்றும்
 * துகலால் பிறவி வேண்டேன் * என்றும் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலே
 * கைங்கர்யத்தில்லதோர் நாடுபுக விரும்பி * தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாமரை
 கட்டிக் கவிக்கொள்ளுங்காலம் இன்னங் குறுகாதோ * என்றிருக்கும் முழுஷுக்
 களுக்கு * பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமாய் இவ்விரும்
 பருமா ஞாலத்திலே யிருக்குமிருப்பு விரோதியாயிருக்கும். எம்பெருமானை யதேஷ்
 ணமாக அநுபவிக்கைக் குறுப்பான பரமபதப்ராப்தியானது அபேஷிதமாயிருக்கும்.
 ஸம்ஸாரஸந்தத்தைப் போக்கி, பரமபதப்ராப்தி பண்ணிவைப்பது
 முழுஷுக்களுடைய ரக்ஷணமென்றதாயிற்று.

நெடுங்காலம் ஸம்ஸார வாழ்க்கையிலிருந்து • வினைபற்றறுக்கும் • என்கிற படியே ஸம்ஸாரப்பற்று அற்றுப் பரமபதம் சென்று சேர்த்தவர்களான முக்தர்களுக்கும், ஒருநாளும் ஸம்ஸார நிலத்திற்கு வாராதே • ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்துகொண்டிருக்கும் தீய்யஸூகிகளுக்கும் விரோதி— எம்பெருமான் திருவடிகளிலே தாங்கள் பண்ணிக்கொண்டு போருகிற கைங்கரியத்திற்கு நேரும் இடையூறு; அப்படி இடையூறின்றிக்கே மேன்மேலும் தொடர்ச்சியாகவே கைங்கரியம் செய்துகொண்டு போவதாகிற கைங்கரியப்பிவிருத்தியே அவர்களுக்கு அபேஷிதமாகும். ஆகவே இங்ஙனம் அவரவர்களுடைய அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி விரோதிகளைப் போக்கி அபேஷிதங்களைக் கொடுப்பவன் எம்பெருமானேயாதலால் அவனே ஸர்வரக்ஷகனென்பது அறியத்தக்கது. (88)

89. 'சர்வரக்ஷ யொழித்தவர்கள் ரக்ஷகரீ' என்னுமிடம்
ப்ரபந்தபரிதராணத்திலே சொன்னோம்.

ஸர்வேச்வரனொருவன் தவிர மற்ற யாரும் ரக்ஷிக்க சக்தரல்லரென்பதை,
ப்ரபந்த பரிதராணமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே சொன்னோம்.

89. எம்பெருமானொருவனே ரக்ஷகன் என்று சொல்லவொண்ணாமோ? உலகத்தில் மற்றும் பல ரக்ஷகர்களை நாம் காணு தின்றுமே; பத்திரனுக்குப் பிதா ரக்ஷகன்; தம்பிக்குத் தமையன் ரக்ஷகன், மனைவிக்குக் கணவன் ரக்ஷகன்; குடிமக்களுக்கு அரசன் ரக்ஷகன். மற்றும் இந்திரன் ஸூரியன் வருணன் என்று சொல்லப்படுகிற தேவதைகளும் ரக்ஷகர்கள்; என்று இங்ஙனே ரக்ஷகராகச் சொல்லக்கூடியவர்கள் பலரும் இல்லையோவென்ன, அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள் ஒன்றான ப்ரபந்தபரிதராணம் என்கிற ரஹஸ்யத்திலே இதைப்பற்றி விசதமாக அருளிச்செய்து வைத்திருக்கையாலே அங்கே கண்டுகொள்வதென்று அருளிச்செய்கிறார். நிருபாதிக பந்துவாயும் ஒருபோதும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போருமவனாயுமிருக்கிற ஸர்வேச்வரனொருவன் தவிர, மற்றையபடி ஒளபாதிக பந்துக்களான மாதா, பிதா முதலானவர்களும் மற்றுமுள்ள தேவதாந்தரங்களும் ரக்ஷிக்க சக்தியுடையரல்லர் என்னுமிடம் அனேக இதிஹாஸபுரண வரலாறுகளைக் காட்டி ஸப்ரமாணமாக முதலிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியை அந்த ரஹஸ்ய க்ரந்தத்திலே கண்டுகொள்வது.

அதிலிருந்து சில ஸூஸூக்திகளை இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறோம்; ப்ராதாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் வாலி பக்கலிலும் ராவணன் பக்கலிலும் காணலாம். புத்ரர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் குத்ரன் பக்கலிலும் கம்ஸன் பக்கலிலும் காணலாம். மாதா பிதாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் கைகேயி பக்கலிலும் ஹிரண்யன் பக்கலிலும் காணலாம். மாதா பிதாக்கள் யௌவந விரோதியென்று உபேஷித்தல் ஸாமகாலம் வந்தவாறே ஆள்பார்த்துத் தூற்றிலே பொருதல், விஸூகநிவிற்றல் ஆபத்து வந்தவாறே நெகிழ நினைத்தல், அர்த்தக்ஷேத்ராதிகளுக்காக எதிரீட்டுக் கொல்லுதல் முடியுமவஸ்தையிலே • சோர்வினால் பொருள் வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றுமிருந்து • என்கிறபடியே ஈச்வரனை ஸ்மரித்துக் கரைமரஞ் சேரவொட்டாதபடி யலைத்தல் முடித்தல் செய்யா நிற்பர்கள். ஸ்தீரர்களுக்கு பர்த்தாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் தர்மபுத்திரன் பக்கலிலும் நளன் பக்கலிலும்

காணலாம்.....சந்திராதித்யர்களும்.....ஹிரண்ய ராவணாதிகள் கையிலே அகப்
பட்டு அவர்களுக்கு இழிதொழில் செய்து திரிவார் சிலராகையாலே ரஷிகராகமாட்
டர்கள்.....ப்ரஹ்மாவும் மதுகைடபர்கள் கையிலே யகப்பட்டு வேதங்களைப் பற்
கொடுத்து 'கண்ணிழந்தேன் தனமிழந்தேன்' என்று நிலம் துழாவுகையாலும்
குத்ரன் கையிலே தலையறப்புண்கையாலும் ரஷிகராகமாட்டான்'—இத்யாதி. (39)

40. ரஷிக்கும்போது பிராட்டியைந்தீர் வேண்டுகையாலே,

இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம்.

எம்பெருமான் சேதநர்களை ரஷிக்கும்பதில், பிராட்டி உடனிருந்தே தீர் வேண்டுத
லாக, ரஷிகளைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே பிராட்டியின் ஸம்பந்தம் அநு
ஸந்திக்கத் தக்கது. ('ஸ்ரீஸம்பந்தமுமநுஸந்தேயம்' என்று மூலத்திலும் வியாக்ஷி
யானத்திலும் உம்மைசேர்த்த பாடமுமுண்டு.)

40. ப்ரணவத்தில் முதற்பதமான அகாரத்தின்பொருளை நிரூபித்து வருகை
யில் ஸர்வ ரஷிகளுள் எம்பெருமான் அகாரத்திற்குப் பொருள் என்பதும், ரஷிக்கை
யாவது இன்னது என்பதும், இன்னினனான இன்னினவிதமாக ரஷிப்பதும்,
அவனொருவனுக்கே ரஷிகத்வம் ஏற்கும் என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டனவாயின.
இந்த அகாரத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் அநுஸந்திக்கப்படவேணும்என்பது இனி
நிரூபிக்கப்படுகிறது. ரஷிக்கும் விஷயத்திலே எம்பெருமான் யாதொரு ஸஹாயந்
தாததையும் அபேஷியாதபடி தானே ஏகாகியாய் ரஷிக்கவல்லவனானாலும்,
பிராட்டியைத் துணைவியாகக்கொண்டு ரஷிக்கிருவென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லு
கின்றன. *லக்ஷ்மீயா ஸஹ ஹ்ருஷிகேசோ தேவ்யா காரூண்யரூபயா, ரஷிகஸ்
ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே* என்று இது முதலான பல ப்ரமாணங்
கள் பகவச்சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றில் காணப்படுகின்றன. காரூண்யமே
யடிவேடுத்தவனான பிராட்டியோடு கூடியே எம்பெருமான் ரஷித்தருளுகிரு
வென்று ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் முறையிடப்படுகின்றதென்பது மேலெடுத்துக்
காட்டிய ப்ரமாண வசனத்தின் பொருள். அடிபணிகின்ற சேதநர்களுடைய குற்றங்
குறைகளைக்கண்டும் தன் ஸ்வாதந்தரியத்தைக்கொண்டும் ரஷியாதே எம்பெருமான்
உபேஷித்துவிடவுங் கூடுமாகையாலே, அப்படி உபேஷியாமல் விஷயீகரிக்மைக்கு
உறுப்பான க்ருபையைப் பிறப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியினுடைய
ஸந்தானம் எம்பெருமான் ரஷிக்கும்போதைக்கு வேண்டியிருக்கையாலே ரஷிக
ருளவனைச் சொல்லுகிற இந்த அகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம்
அநுஸந்திக்கப்படவேணும். அதாவது—பிராட்டியோடு இணைபிரியாதவனான
நாராயணன் அகாரார்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேணும்என்கை.

நாராயணன் ஸித்திக்கும்போதே லக்ஷ்மீ விசிஷ்டனாகவே ஸித்திக்கின்றவனான
வையாலே 'இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம்' என்று விசேஷித்துச் சொல்லவேணும்
என்கின்ற சிலர் நினைக்கக்கூடும்; உள்ளதாயிருந்தாலும் நினைப்பூட்டவேணும். 40

41. அத்ர பகவதஸைநாபதீமீர்ர் வாக்யம்:—

"அவன் மாயை விட்டுப் பிரியில் இவ்வாஷரம் விட்டுப் பிரிவது."

இவ்விடத்திலே, மணாஜ்ஞாநாவான ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஜீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை யொன்றுண்டு; (அதாவது என்னென்னில்;) (பிராட்டி) எம்பெருமானுடைய திருமார்பை விட்டுப் பிரிவது உண்டாகும் இவ்வகாரத்தை விட்டுப் பிரிவது முண்டாம் - என்பதாம்.

41. ஸ்ரீஸேநாபதி ஜீயர் என்னொரு ஸ்வாமி பண்டைக்காலத்தவர்; அவர் ஸாதிப்பராம்—“அவன் மார்வைவிட்டுப் பிரியில் இவ்வகாரம் விட்டுப்பிரிவது” என்று. அதாவது—அகலகில்லேனிறையுமென் றலர்மேல்மங்கையுறை மார்பா * என்கிறபடியே பிராட்டி எம்பெருமான் திருமார்பை ஒரு கடிணகாலமும் விட்டுப் பிரிவது எப்படியில்லையோ அப்படியே அந்த எம்பெருமானுக்கு ப்ரதிபாதகமான இந்த அகாரத்தையும் அவள் விட்டுப் பிரிவதில்லை என்றபடி. எம்பெருமான் திருமார்பிலே அவள் நித்ய ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதுபோலே அகாரத்திலும் நித்ய ஸம்பந்தம் பெற்றேயிருக்கின்றனென்றதாயிற்று. ... (41)

42. பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டியையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதம ச்யமபதங்களை விடாதே யிருக்கும்படி.

கணவனுடைய சயனத்தையும், குழந்தையினுடைய தொட்டியையும் விடாமல் இரண்டையும் அறுவாத்தித்திருக்கிற தாயைப்போல, முதற்பதமான அகாரத்தையும் கடைப்பதான மகாரத்தையும் பிராட்டி விடாதே இரண்டிலும் அகலயித் திருக்கிறபடி.

42. உலகில் தத்வத்யமேயுள்ளது; பிராட்டி எந்த தத்துவத்தில் சேர்ந்த வள்? அசித் தத்வத்திலே சேர்ந்தவளென்கைக்கு ப்ரஸுத்தியேயில்லை, ஈச்வர தத்வத்தில் சேர்ந்தவள்போலத் தோன்றுகிறது - கீழே நிருபித்தபடியை நோக்கு மிடத்தில், அப்படியாகில் ஈச்வரத்வத்தின் ப்ரஸங்கிக்குமே. பிராட்டி சேதநகோடி யிற் சேர்ந்தவள் என்றன்றோ ஸகல ஸ்ரீவாசாய் ஸித்தாந்தமாயிருக்கிறது; அதற்குச் சேர நிர்வஹிக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன, ஈச்வரவாசகமான அகாரத்தி லும் சேதநவாசகமான மகாரத்திலும் ஆக இரண்டிலும் இவளுக்கு அந்வயமுண் டென்று அருளிச்செய்கிறார். பிராட்டிக்கு ரக்ஷை கோடியிலும் அந்வயமுண்டு; ரக்ஷையகோடியிலும் அந்வயமுண்டு என்கை. இவ்வாத்தத்தை ஒரு த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலும் முதலிக்கிறார். உலகத்தில் மாதாவாயிருப்பவள் தன் கணவனைப் பற்றத் தான் அடியவளாயும், தன் குழந்தையைப்பற்றத் தான் தலைவியாயிருப்பள். அப்படியிருந்துகொண்டு தன்னுடைய சேஷத்வ ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும்படி கணவனை ரஸிப்பிக்கைக்காக அனனுடைய படுக்கையையும் விடாதேயிருப்பள்; ப்ரஜையின் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ரக்ஷைத்வ ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அந்த ப்ரஜையை ரக்ஷிக்கைக்காக அதனுடைய தொட்டியையும் விடாதேயிருப்பள். இவ் வண்ணமாகவே பிராட்டிதானும் தன்னுடைய பர்த்தாவான ஈச்வரனுக்கு ப்ரதி பாதகமாயிருந்துள்ள அகாரத்தையும் விடமாட்டாதவளாய், தன் ப்ரஜைகளான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள மகாரத்தையும் விடமாட்டாதவளாயிருப்பள். இவ் இரண்டிடத்திலும் தனக்கு ஸம்பந்தமிருக்கையாலே ஈச்வரனை ரஸிப்பிக்கைக்காக அங்கும் அந்வயமுற்றிருப்பள்; சேதநர்களை ரக்ஷிக்கைக்காக இங்கும் அந்வயமுற்ற

ந்நுப்பள். ஆகவே ரக்ஷக வகுப்பிலும் ரக்ஷய வகுப்பிலும் பிராட்டிக்கு அந்வயம் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே ரக்ஷக வாசகமான அகாரத்தையும் விடமாட்டாள். ரக்ஷயவாசகமான மகாரத்தையும் விடமாட்டாள் என்றதாயிற்று. பிராட்டிக்கு அகாரத்திலே அந்வயம் அத்த பலத்தாலே; இவளுக்கு சப்த சக்தியினால் போதகம் மகாரமேயாகையாலே ஜீவகோடியில் இவளுக்கு அந்தர்ப்பாவம் குறை யற்றதென்று முடிந்து தின்றது. (42)

43. ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணையும் விடாத யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே.

(திருப்பாவையில் *அம்பரமேதண்ணீரே* என்கிற பாட்டிப்படியே) பரீத்தாலால் நந்த கோபரையும் குழந்தையான கண்ணையும் விட்டு தீயகாத நந்தகோபருடைய மனைவியும் கண்ணனுடைய தாயுமான யசோதையைப்போலே.

43. *பரீத்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டியையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே* என்று கீழே காட்டின ஸாமாந்யத்ருஷ்ட டாதம் ஒரு விசேஷ நிஷ்டமாகக் காட்டப்படுகிறது. திருப்பாவையில் *அம்பரமே தண்ணீரே* என்கிற பாசுரத்தில் *எம்பெருமான் நந்தகோபாலா எழுந்திராய்* என்று முதலில் நந்தகோபரை யெழுப்பி, பிறகு *அசோதாய்! அறிவுராய்* என்று யசோதைப் பிராட்டியை யெழுப்பி, அதன் பிறகு *உம்பர்கோமானே! உறங்கா தெழுந்திராய்* என்று கண்ணபிராணியெழுப்பியிருக்கிறது. இதில் யசோதைப் பிராட்டி இடையிலே வர்த்திக்கிருளாகத் தெரிகின்றது. அவள், பரீவையான தன் ஸ்வருத்தத்துக்குத் தகுதியாக ரஸிப்பிக்கும் பொருட்டுத் தன் கணவனான நந்தகோப ரையும்விடாமல், மாதாவான தன் ஸ்வருபத்துக்குச் சேரும்படி ரக்ஷக்கும்பொருட்டு புத்திரனான கண்ணையும் விடாமல் இடையிலே வர்த்திக்கிருள் போலும். அதுபோ லவே பிராட்டியும் ப்ரணவத்தில் முதல் பதத்தின் பொருளான ஈசுவரனையும், கடைப் பதத்தின் பொருளான சேதநரையும் விடாதேயிருக்குமென்று கண்டுகொள்வது. 43

44. ஒருவளடிமைகொள்ளும்போது க்ருஷ்ணிக்கென்றன்னை ஆவணியோலை யெழுதுவது ; சூகீளும், பனிசெய்வது க்ருஷ்ணிக்கீழே; அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாய்க்கும்படி.

உலகில் ஒரு ப்ரபுவானவன் வேலைக்காரர்களை வேலைக்கு அடீத்திக்கொள்ளும்போது உடன்படிக்கைச் சீட்டு எழுதி வாங்கிக்கொள்வதானது புருஷன் தானிட்ட வேலைகளைச் செய்வதாகவே பொறிய, தன் மனைவாளிட்ட வேலைகளைச் செய்வ தாகவுமல்லவே; ஒரே சீட்டில் மனைவியின் ப்ரஸ்தாவம் செய்யாதிருந்தாலும் அடிமைத்தொழில் செய்வது மனைவிக்கன்றோ இந்த நிதர்சனத்தின்படியே. (பிராட்டிக்கு நேரே வாசகமான சொல் இங்கு இல்லியாகிலும்) நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாய்க்குக்கத் தட்டில்லை.

44. சேதநன் எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டவன் என்கிற இவ்வளவு மாத் திரமேயன்றோ ப்ரணவத்தில் தேறுகின்ற பொருள்; இப்படியிருக்க, பிராட்டிக்கும் சேஷப்பட்டதாகக் கூறுகிற பொருள் எங்ஙனே தரும்? என்று பின்னையும் சங்கிப் பவர்களுக்கு ஸாமானியமாக லோகத்திற்காணும் ஒரு நியாயத்தைக்கொண்டு

ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் பெரிய ப்ரபுக்களாயிருப்பவர்கள் தம்மிடத்தில் சில வேலைக்காரர்களை அமைத்துக் கொள்ளும்போது (கருநாமா என்று இக்காலத்தில் சொல்லுகிறீதியிலே) ஒரு சீட்டு எழுதுவிப்பது வழக்கமுண்டு. அதற்கு ஆவணையோலை என்று பெயர்; அந்த விஸையோலையை ஆணமக்கள் தங்கள் பேருக்கு எழுதி வாங்கிக்கொள்ளுவதுண்டே தவிர, தங்கள் பெண் பெண்டாட்டியையும் அதில் சேர்த்து எழுதி வாங்கிக்கொள்வது கிடையாது. "நீங்கள் காலாலேயிட்ட வேலையைத் தலையாலே செய்துகொண்டு உங்களிடம் பணிசெய்திருக்கக்கடவேன்" என்றுதான் எழுதுவது வழக்கம்; மனையாளுடைய பெயர் அதில் இருக்கமாட்டாது; ஆனாலும் அந்த பணிவிடைக்காரன் அதிகமாகப் பணிசெய்வது மனையாளுக்கே யென்பதை நாம் உலகில் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டுவருகிறோம்; அதுபோலவே, இந்த அகாரமும் 'நாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷபூதர்கள்' என்னுமளவையே சொல்லிற்றுனாலும் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கக் குறையில்லை யென்றுணர்க. (44)

45. ஆகப் பிரித்து நிலையில்லை.

ஆகவே, பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் தனிப்பட்ட இருப்பென்பது கிடையாது.

45. ஆக, கீழே உபபாதித்த காரணங்களை யெல்லாம் சேர்ப்பிடித்து நிகமநம் செய்யுமளவில், ஈச்வரனும் பிராட்டியுமாகிற இந்த திவ்ய தம்பதிகளுக்கு எப்போதும் சேர்த்தியுண்டே தவிர, பிரித்து நிலையில்லை என்று எடுத்தாந்தம் செய்யப்பட்டதாகிறது. (45)

46. ப்ரபையையும் ப்ரபாவனையும், புஷ்பத்தையும் மணத்தையும் போலே.

ஸூரியாதிகளின் தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸூரியாதிகளுக்கும் பிரித்து நிலையில்லாதாப் போலவும், பூவுக்கும் பரிமளத்திற்கும் பிரித்து நிலையில்லாதாப்போலவும் இதனைக் கொள்க.

46. திவ்ய தம்பதிகளுக்கு ஒருகாலும் பிரித்து நிலையில்லை யென்னுமிடம் இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களினால் மூதனிக்கப்படுகிறது. ஸூரியன் முதலிய தேஜுபதார்த்தங்களையும் அவற்றின் கிரணமாகிய ப்ரபையையும் எடுத்துக்கொள்வோம்; இவற்றுக்கு ஒருபோதும் பிரித்து நிலை கிடையாது; அங்ஙனமே பூவையும் பரிமளத்தையும் எடுத்துக்கொள்வோம்; அவற்றுக்கும் ஒருபோதும் பிரித்து நிலை கிடையாது. இவ்வண்ணமாகவே பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருபோதும் பிரித்து நிலை கிடையாதென்று கொள்ளத்தக்கது. இந்த இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களும் ஏற்கெனவே பூருவர்களின் க்ரந்தங்களில் காட்டப்பட்டிருக்கும்வையே யாகும். அசோகவனத்திலே இராவணன் பிராட்டி பக்கலில் வந்து பலவகையான ப்ரலோபநவார்த்தகளைப் பிதற்றினபோது, பிராட்டி ஒரு துரும்பைக் கிள்ளி எதிரே போட்டு மறுமாற்ற மருளிச்செய்து வருகையில் சேக்யா லோபயீதும் நாஹம் ஐச்வர்யேண தநேந வா, அத்யா ராகவேனும் பால்க்ரேண ப்ரபாயதா. உபதாய புஜம் தஸ்ய லோகநாதஸ்ய ஸதக்குதம். கதம் நாமோபதாஸ்யாமி புஜமந்யஸ்ய கஸ்யசித் என்று அருளிச்செய்தாள். இதில் ப்ரபாவன் ஸ்தானத்திலே பெருமானையும், ப்ரபையின் ஸ்தானத்திலே தன்னையும் வைத்துப் பேசினாள் பிராட்டி.

பிராட்டி அக்திப்ரவேசம் செய்தருளித் தமது சுத்தியை நிருபித்த பின்பு பெருமானும் • அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா • என்று இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தையிட்டே அருளிச்செய்தார். பூவும் மணரும் என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தை ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்தார் •ப்ரஸரீநம் புஷ்யந்தீமபி பரிமளர்த்திம் ஜிகதிஷு: • என்று. ஆக, ப்ரபைக்கும் ப்ரபாவானுக்கும், பரிமளத்திற்கும் புஷ்பத்திற்கும் பிரித்து நிலையில்லாதாப்போலே எப்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் பிரித்து நிலையில்லையென்றதாயிற்று. (46)

47. ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேச்யமாய் விட்டது.

இங்ஙனே பிரித்து நிலையில்லாமையாலே, திவ்ய தம்பதிகளான சேர்த்தியே நமக்குத் தஞ்சமாயிற்று.

47. இங்ஙனே திவ்யதம்பதிகளுக்கு ஒருபோதும் பிரித்து நிலையில்லாமையாலே நமக்கெல்லார்க்கும் இச்சேர்த்தி உத்தேச்யமாய்விட்டது. இவர்களைத் தனித்தனியே விரும்புகை தகாது என்றும், அப்படி விரும்பினால் ராவணனும் சூர்ப்பணகையும் பட்டபாடுதான் படநேருமென்றும், இருவரையும் சேர்ப்பற்றினால்தான் ஸ்ரீவிபீஷணனுழ்வாணைப் போலே வாழலாமென்றும் தெரிவித்தவாராயிற்று. (47)

48. இதிலே சதுர்த்தியேறிக் கழியும்.

இந்த அகாரத்திலே நான்காம் வேற்றுமை ஏறியிருந்து லோபித்து விட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

48. ஆக இவ்வளவும் அகாரத்தின் பொருளை விவரித்தாயிற்று. இனி, அந்த அகாரத்தின்மீது ஒரு விபக்தியிருப்பதாகக் கொண்டு அதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த விபக்தியானது சாஸ்த்ரப்படி லோபித்து விட்டதென்று அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, அகாரத்தின்மேல் சதுர்த்தி விபக்தி ஏறியிருந்து, அது [வைதிகப்ரக்ரியைக்குரிய] ஒரு ஸூத்ரத்தினால் லோபமடைந்திருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டுமென்கை. (48)

49. சதுர்த்தியேறிப்படி யென்? என்னிடம்.

50. நாராயண பதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாய்கூக்கையாலே.

மற்ற வேற்றுமைகள் கிடக்க நான்காம் வேற்றுமையே ஏறியிருந்து லோபித்ததாகக் கொள்வதற்கு நியாமகமேதென்னில், மேலேயுள்ள 'நாராயணய' என்கிற பதத்திற்கு இது ஸங்க்ரஹமாகையாலே. அதில் நான்காம் வேற்றுமை ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறதன்றே.

49, 50. விபக்திகள் பல இருக்க, சதுர்த்திவிபக்திதான் ஏறிக் கழிந்ததென்று கொள்ளவேண்டிய நியாமகம் ஏதென்னில்; மேலேயுள்ள நாராயண பதத்திற்கு இந்த அகாரம் ஸங்க்ரஹமென்றும், இந்த அகாரத்திற்கு நாராயணபதம் விவரணமென்றும் ஏற்பட்டிருக்கையாலே, விவரணமான அதில் சதுர்த்திவிபக்தி வ்யக்தமாக இருக்கக்காண்கையாலே, அதன் ஸங்க்ரஹமான அகாரத்திலும் அந்த சதுர்த்தி விபக்தியேதான் இருக்கத்தரும். ஆகவே இதுவே நியாமகமென்று கொள்ளக் கடவது. (49, 50)

51. இத்தாம் ஈச்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது.

இத்த ஓத்தசதுர்த்தியாலே பகவத்சேஷத்வம் சொல்லப்படுகிறது.

51. இங்கு ஏறிக் கழிந்த சதுர்த்தீவிபக்திக்கு என்ன அர்த்தமென்னில், [தாதர்த்த்யம்] என்பது அர்த்தம்; அதாவது சேஷத்வம். அகாரவாச்யமான ஈச்வரனுக்கு சேஷம் என்கை. (51)

52. சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றே நாட்டிற்காண்கிறதென்னில்: 53. அந்த தீராமரீகை; உகத்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்குமீருப்பு ஸுகமாகக் காணகையாலே.

உலகத்திலே, ஒருவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது துக்கமாகக் காணப்படுகிறதென்னில்; அடிமைத்தனமெல்லாம் துக்க ரூபமாகவே யிருக்குமென்கிற தியதியில்லை; அபிமதவிஷயங்களிலே அடிமைத்தொழில் செய்திருக்கு மிருப்பானது ஸுகரூபமாகக் காணப்படுகையாலே.

52, 53. ஒருவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதானது வருத்தமாக உலகில் காணப்படுகின்றதே; ஆகவே அது ஹேயமன்றே; ஹேயமான சேஷத்வத்தை விதிக்கலாமோ வென்னில்; 'அடிமைப்பட்டிருப்பதெல்லாம் வருத்தம்' என்று ஒரு தியமம் கிடையாது; அபிமத விஷயங்களிலே அடிமைப்பட்டிருப்பதானது பேரின்பமாக உலகிற் காணப்படாநின்றது. ஸம்வாஹயாமி சரணுவத பத்மதாம்ரொள என்று துஷ்யந்தன் சகுந்தலையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். 'உன் கால்களை என் மடியிலே இட்டுக்கொண்டு இனிதாக வருடட்டுமா? ஆலவட்டம் பணிமாறட்டுமா?' என்றிப்படி அபிமதவிஷயங்களை நோக்கி நாயகன் சொல்லுவது ஜகத்ப்ரஸித்தம். ஆகவே உகப்புண்டான விஷயங்களில் அடிமைப்படுவது ஆனந்தமாயிருக்கையாலே 'சேஷத்வம் துக்கரூபம்' என்ற தியமமில்லை யென்றதாயிற்று. ... (52, 53)

54. அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே

இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

ஈச்வரன் ரக்ஷகனென்பதைச் சொல்லுமதான அகாரத்திலே, அந்த ரக்ஷணத்திற்கு இன்றியமையாத திருக்குணங்களும் அர்த்த ஸித்தமாகையாலே, ஓத்தசதுர்த்தியின் பொருளாகக் கீழே சொல்லப்பட்ட சேஷத்வமும் குணப்ரயுக்தமேயாம்.

54. அடிமைப்பட்டிருப்பது இன்பமாகவும் உலகத்தில் காண்கிறதென்பது உண்மையே; தான் உகக்குமிடத்தில் ஏதோ சில குணங்கள் இருப்பதாக எண்ணுவதனால்ன்றே அங்கு அடிமை ரஸிக்கிறது; இங்கு அப்படி யுண்டோவென்ன; "அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது" என்கிறார். அகாரமானது எம்பெருமான் ரக்ஷகன் என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது. ரக்ஷணத்திற்கு வேண்டிய கல்யாண குணங்களும் சொல்லப்பட்டனவாதலால் பகவத் விஷயத்திலுண்டாகிற சேஷத்வமும் குணப்ரயுக்தமேயென்று அறியலாம். ஆகவே இதுவும் ஸுகரூபமாகவேயிருக்குமென்றதாயிற்று. (54)

55. சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஓளபாதிகமன்றிகே ஸ்வரூபமே யாவிகுக்கும்.

55. சேஷத்வம் குணப்ரயுக்தமென்னும் பஷுத்தில் ஓளபாதிகம் என்ற தாகவன்றே தேறும்; அப்போது இது ஸ்வரூபமாகமாட்டாதே யென்ன; சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். உலகத்தார் உகந்த விஷயங்களில் அடிமைப்படுவதை ஸுக்ரூபமாக நினைப்பதானது அங்கேயுள்ள குணங்கள் காரணமாக—என்று பேச்சு வந்தபடியாலே அவ்வண்ணமாகவே இங்கும் குணங்கள் உண்டு என்று சொல்லிற்றே தவிர, உண்மையை நோக்கினால் சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று சாஸ்திரங்களில் அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறதென்கை. (55)

56. சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை. 57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நிலைவு : ஸ்வதந்த்ரமாய்போது இல்லையாய்விடும்.

சேஷத்வத்தைவிட்டே நிகழ்க்கத் தக்கது ஆத்ம ஸ்வரூபம் சாஸ்திரங்களில் ஸகல பாபங்களுக்கும் மூலகரச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாபஹாரமாவது சேஷத்வத்திற்கு எதிர்த்தட்டான ஸ்வதந்த்ரமாய்ப்பதிபத்தி. அந்த ஸ்வதந்த்ரமாய்ப்பதிபத்தி நடக்குமளவில், ஆத்மஸ்வரூபஸ்தத்தைக்கே அபாயமாம்.

56, 57. "சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்" என்பானேன்? யுஞ்நாநாதந்த ஸ்வரூபனாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமில்லாதபோதும் ஸ்வரூபமில்லையோ என்ன; இல்லை என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். சேஷத்வமில்லையென்றால் தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரம் என்று நினைத்தபடியாயிற்று. இந்த நினைவுதான் ஆத்மாபஹாரங்களவு எனப்படுகிறது. அந்த ஆத்மாபஹாரந்தான் ஸகல பாபங்களுக்கும் வேர்ப்பற்றுகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தன்னை ஸ்வதந்த்ரம் என்று நினைத்தபோதே ஸ்வரூபம் இல்லையாய் விடும். ஆகவே 'சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை' என்றது உல்வெட்டாயிற்று. ஆக இவ்வளவும் அகாரார்த்த விவரணம். (56, 57)

58. ஸ்தாநப்ரமானத்தாலே உகாரம் அவதாரனூத்தம்.

ஏககார ஸ்தானத்தில் உகாரம் ப்ரயோகிக்கப் பட்டுக்குறி கணக்காலே உகாரமாவது அவதாரணத்தைப் பொருளாக வுண்டயது. (அவதாரணம் - பிரிதலை.)

58. உகாரத்திற்கு 'அவதாரணம்' அர்த்தம்; ஏவ என்றிருந்தால் என்ன அர்த்தம் கொள்ளக்கூடுமோ அந்த அர்த்தமே உகாரத்திற்குக் கொள்ளவேணும். வேதத்தில் ஏவகாரஸ்தானத்திலேயே உகாரத்தை ப்ரயோகிப்பது வழக்கமாகக் காண்கிறது. * தநேவாக்ரீஸ் தத் வாயுஸ் தத் ஸூரியஸ் தது சந்த்ரமஃ * இத்தியாதி ஸ்தலங்கள் காணத்தக்கன. இப்படிப்பட்ட ஸ்தாநப்ரமானத்தைக்கொண்டு உகாரத்திற்கு அவதாரணம் அர்த்தமாகக்கொள்ளக் குறையில்லை. ... (58)

59. இத்தால் பிரிக்கு சேஷமன்றென்கிறது.

பிரிதலைப் பொருளதான இவ்வுகாரத்தால், அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தி காட்டப்படுகிறது.

59. அவதாரணத்தினால் சில இடங்களில் அயோகவ்யவச்சேதம் பலிக்கும்; சில இடங்களில் அந்யயோகவ்யவச்சேதம் பலிக்கும். 'சங்கு வெண்ணிற

முடையதே' என்றால் இவ்விடத்து அவதாரணம் அயோகவ்யவச்சேதத்தைக் காட்டும்; அதாவது, சங்கில் வெண்மை நிறமே யிருக்கிறது என்று காட்டுவது அயோகவ்யவச்சேதமாகும். 'வெண்மை நிறம் சங்கில் தவிர வேறொன்றில் இல்லை' என்பதானால் இது அந்யயோகவ்யவச்சேதமாகும். அப்படிச் சொல்லப் ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே அங்கு அந்யயோகவ்யவச்சேதமென்னப் ப்ரஸக்தியில்லை; அயோகவ்யவச்சேதமேயுள்ளது. 'அர்ஜுனனே வில்வல்லான்' என்றால் வில்வல்லமை அர்ஜுனனுக்குத் தவிர வேறொருவனுக்கில்லையென்று காட்டப்படுவதால் இங்கு அந்யயோகவ்யவச்சேதம் கொள்ளப்படும். ப்ரக்ருதத்தில், உகாரத்திற்கு அர்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதாரணம் அந்யயோகவ்யவச்சேதத்தையே காட்டி நிற்கும். சேதநர்க்குக் கூறப்படுச்சேஷத்வமானது எம்பெருமான் விஷயத்திலேயன்றி மற்றொருவர் விஷயத்திலே யன்று என்றதாகத் தேறிநிற்கும். "ப்ருதிவ்யாமேவ கந்த:" என்று சொன்னால், மணமென்கிற குணம் ப்ருதிவியில் தவிர வேறொன்றில் இல்லையென்று காட்டி அந்யயோகவ்யவச்சேதம் தேறுகிருப்போல, இங்கும் "ஜீவ: ஆயைவ" என்றதாகி, சேதநன் எம்பெருமானொருவனுக்கே சேஷப்பட்டவன், பிறர்க்கு உரியவனல்லன் என்று அந்யயோகவ்யவச்சேதமே தேறி நிற்கும்.

லுப்தசதுர்த்தியாலே 'எம்பெருமானுக்கு சேஷபூதன்' என்னுமிடம் தெரிவிக்கப்படா நிற்க, வேறொருவனுக்கு சேஷபூதனான அல்லனான விசாரத்திற்கே உதயமில்லாமலிருக்கையில் அந்யசேஷத்வத்தையெடுத்துக் கழிக்கவேணுமோ வென்று சிலர் சங்கிப்பீர்கள்; உலகத்தில் ஒருவனுக்கு சேஷப்பட்டவஸ்துவே மற்றொருவனுக்கும் சேஷப்பட்டிருக்கிறபடியை நாம் க்ருஹம், சேஷத்ரம், புத்ரன், தாஸன் முதலான விஷயங்களிலே காணாநின்றோமாயாலே அப்படிப்பட்ட அந்ய சேஷத்வம் இங்குமுண்டோவென்று சங்கையுண்டாகப் ப்ரஸக்தியிருக்கையாலே எடுத்துக் கழிப்பது பொருந்துமென்று கொள்க. (59)

60. பெரிய பிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றால் சொல்லுவீர்கள்.

உகாரத்திற்குப் பிராட்டியைப் பொருளாகக்கொண்டு அவனுக்கு அடிமையென்கிற தென்பதாகவும் சிலர் நிர்வஹிப்பீர்கள்.

60. உகாரத்திற்கு அவதாரணமென்னும் பொருள் கீழே சொல்லப்பட்டது. அங்ஙனன்றிக்கே லக்ஷமீ என்கிற பொருளும் சிலர் கூறுவதுண்டு; பகவச் சாஸ்திரத்தில் உகாரத்திற்கு லக்ஷமீ அர்த்தமென்றும், பகவானுக்கும் லக்ஷமீக்கும் சேதநன் சேஷபூதன் என்றுப் ப்ரணவத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்றும் ஸ்பஷ்டமான வசனங்கள் காணப்படுகையாலே அதையடியொற்றி அகாரத்தாலே அர்த்தமாக லக்ஷமீ ஸம்பந்தம் அநுஸந்திக்க வேண்டா; உகாரத்தில் ஸ்பஷ்டமாகவே லக்ஷமீ சேஷத்வம் அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படலாம் என்றதாயிற்று. இது சில ஆசாரியர்களுடைய நிர்வாஹம். (60)

61. அதிலும் அந்ய சேஷத்வம் கழிகையேப் ப்ரதாநம்.

லக்ஷமீசேஷத்வமாகிற பொருளிலுள்ளபடியில், அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்திப் பொருளே சிறக்கும்.

61. உகாரத்திற்கு லக்ஷ்மியைப் பொருளாகக்கொண்டு நிர்வஹிப்பதிற் காட்டிலும், முந்துற நிர்வஹித்தபடி அவதாரணத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதே சிறக்கும். அவ்வர்த்தந்தான் முக்கியமாக அபேஷிதம். அகாரத்திலேயே லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம் எடுத்தித்துவிட வழியுண்டு; அந்யசேஷத்வம் கழியுட்படியான அவதாரணப்பொருள் கொள்வதற்குப் பாங்கான வேறு இடம் இல்லாமையாலே உகாரத்திலே அதனைக் கொள்வதுதான் நன்று. ... (61)

62. தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாதத்தை நாயக்கீடுயபோலே, ஈவர சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குக.

வேள்விகளில் இத்தாதி தேவர்களுக்கு உரித்தாக இடப்படுகிற ஹவிஸ்ஸை, நிர்வஹித்துவான நாயக்கு இருவது போலே யிருப்பதொன்று. (எதுவென்றால்) - எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டதான ஆத்மவஸ்துவை ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு அடிமைப்படுத்துக.

62. அந்ய சேஷத்வத்தை அவசியம் கழித்தே தீரவேண்டும்படி அது அவ்வளவு கொடிதோவென்றால்; மிகக் கொடியதேயாம். வகுத்த சேஷியான எம்பெருமானுக்கு உரியதான ஆத்ம வஸ்துவை, பலபடியாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷப்படுத்துவது எதுபோன்றதென்றால், "வானிடை வாழும்வானவர்க்கு மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அன்" என்கிறபடியே இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு போக்யமாய் சேஷமாகக் கல்பிக்கப்பட்டதான ஹவிஸ்ஸை, அதிநிஹித ஜந்துவான நாயக்கு இருவது போன்றதாகும். ஆகவே இவ்வளவு கொடிதான அந்ய சேஷத்துவத்தைக் கழிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகையாலே உகாரத்திற்குப் பிராட்டியைப் பொருளாகக் கொள்வதிற் காட்டிலும், அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிப்பதற்குறுப்பான அவதாரணத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதே பாங்கு என்றதாயிற்று. ... (62)

63. பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

எம்பெருமானுக்கு சேஷமாயிருக்குமதிலும் காட்டில் பிறர்க்கு அடிமைப்படாதொழிகையே முக்கியமானது.

63. அறுபத்தோராவது குர்ணியில் தெரிவிக்கப்பட்ட அர்த்தம் மீண்டும் ஸ்திரமாக நிகமிக்கப்படுகிறது. கீழே உபபாதித்தபடி மிகவும் கீருமான அந்ய சேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு மிகவும் முக்கியமாதலால், எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதிலுங்காட்டில் பிறர் பக்கலில் அடிமைப்படாதிருக்கையே மிகவும் உத்தேச்யம். உகாரத்திற்கு, பிராட்டிக்கு சேஷப்படுகையென்கிற அர்த்தத்திற் காட்டிலும் அவதாரணார்த்தம் கொள்வது முக்கியம் என்கிற இவ்வளவேயன்று. பகவச் சேஷத்வத்திற்காட்டிலுங்கூட அந்ய சேஷத்வம் கழிகைதான் அவச்யாபேஷிதமென்றதாயிற்று. ... (63)

64. "மறத்தும் புறந்தொழாமாத்" என்கையாலே.

'எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை மறத்தார்களாகிலும் மற்ொருவருக்கு அடிமைப்படாதவர்கள்' என்ற திருமுறை மரபு பிராணகுளிச் செய்கையாலே.

64. கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்திற்கு ஒரு ப்ரமாணம் காட்டவேண்டுமெயென்ன, *மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்* [நான்முகன் திருவந்தாதி—68] என்கிற திருமழிசைப்பிரான் பாசரமே இதற்குச் சிறந்த ப்ரமாணமென்று காட்டப்படுகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் (3-7. 14) *ஸ்வபுருஷமபிஸீஷ்ய பாசஹஸ்தம் வததியம கில தஸ்ய கர்ணமூலே, பரிஹா மதுஸூக்தந்ரபந்தந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்* என்ற கலோகத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பாகத் திருமழிசைப்பிரான் *திறம்பேல்மின்கண்டிர் திருவடிதன்நாமம்மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்(ரை) இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான் நமனும் தன் தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு* என்ற பாசரத்தை யருளிச்செய்தார். இதில் “திருவடிதன் நாமம் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்” என்றது மிகவும் ஸாரமானது. ‘அடி’ என்றும் ‘அடிகள்’ என்றும் ‘திருவடி’ என்றும் ஸ்வாமிக்ரு வாசகம். ஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை மறந்திருத்தாலுமிருக்கலாம்; (அதாவது) பகவத்பஜனத்தைத் தவிர்ந்திருத்தாலுமிருக்கலாம்; புறந்தொழுதல் (அதாவது, அந்ய சேஷத்வம்) ஆகாது என்பது இங்குக் காட்டப்பட்டது. ஒருத்தி தன் கணவனிடத்தில் அன்பு கொள்ளாதிருக்கினுமிருக்கலாம்; நாளடைவில் ஆதுகூல்யம் ஏற்படக்கூடும்; வேறு புருஷனிடத்தில் அன்புகொண்டால் அவத்யமாகுமே; அதுபோல, ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பராசரமஹர்ஷி *மதுஸூக்தந்ரபந்தந்* என்றதை ஆழ்வார் *மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்* என்ற சொல்லாலே மொழிபெயர்த்திருக்கையாலே அந்யசேஷப்படாமலிருக்குமளவே பகவத்களென்கைக்குப் போகும் — என்று வித்திக்கின்றது. ஆகவே, இந்தப் பாசரத்தினால் பகவச்சேஷத்வத்திற்காட்டிலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே முக்கியமென்னுமிடம் மூதலிக்கப்பட்டதாயிற்று. (64)

65. இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்றென்கிறது.

அந்ய சேஷத்வநிவருத்தியைத் தெரிவிக்குமநான இவ்வுகாரத்திலே. இவ்வாத்ம வஸ்துவானது தனக்கும் உரித்தன்று, பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்று சொல்லி திற்கிறது.

65. “அந்யசேஷத்வம் கழிகை” என்பது வியாக்கியானிக்கப்படுகிறது. இவ்வாத்ம வஸ்துவானது தன்னையொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு உரித்தன்று என்பது மாத்திரம் பொருளல்ல; ‘தனக்கும் உரித்தன்று’ என்கிறவரையில் பொருள்பட்டு நிற்கும். அந்யர் என்று சொன்னால் அந்யரில் தானும் சேர்ந்தவனேயாகையாலே, தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்பதுதான் அந்ய சேஷத்வம் கழிகையாவது. ஸ்வசேஷத்வத்தைக் கழிப்பதற்காகத் தனியே ஒரு முயற்சி வேண்டியதில்லை; அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிக்கிற உகாரத்திலேயே ஸ்வசேஷத்வமும் அர்த்தாத் கழியுண்டதென்றதாயிற்று. ஆக இவ்வளவும் உகாரார்த்தம். (65)

66. மகாரம் இருபத்தஞ்சாம் அஷ்டமாய் ஜ்ஞாநஸரீயுமாயிருக்கையாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

உகாரத்திற்கடுத்த மகாரமானது. உகாரம் தொடங்கி, இருபத்தைத்தாவது எழுத்தாயிற்று. ஞானப் பொருளான தாதுவிவின்றும் தோன்றி ஞானத்தைச் சொல்லும் தாயுமிருக்கையாலே, இருபத்தைத்தாவது தத்வமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞான ஞானஞானமாயிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு வாசகமாம்.

66. இனி, ப்ரணவத்தில் மூன்றாவது அக்ஷரமான மகாரத்தின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. அக்ஷரராசியில் (ஹல்லெழுத்துக்களில்) ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தினாலும் ஒவ்வொரு தத்துவம் கூறப்படுகிறதாகச் சொல்லிவருமடைவில், ககாரம் முதல் பவர்க்கசதுர்த்தாக்ஷரம் வரையிலுமுள்ள (24) அக்ஷரங்களாலும் *பொய்கைம் புலனும்பொறியைத்தும் கருமேந்திரிய மைம்பூதம், இங்கில்ஷயிரேய் பிரகிருதி னானுங்காரமனங்களை* என்னப்பட்ட இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள் கூறப்பட்டன வாகவும், இருபத்தைத்தாவது அக்ஷரமான மகாரமானது இருபத்தைத்தாவது தத்துவமான ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் மகாரமானது "மந-ஜ்ஞாதே" (அல்லது) "மந-அவபோததே" என்கிற தாது வடியாகத் தோன்றினதாகையாலும் ஜ்ஞாதஸ்வரூபனுமாய் ஞானத்தையே குணமாக வுடையனுமான ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றுகிறது. (66)

67. இத்தான் மைஷ்டி வாகம். 68. ஜாத்யேகவசம்.

ஆத்மாவைச் சொல்லுமதான இம் மகாரமானது, ஆத்மஸமுதாயங்களுக்கெல்லாம் வாகமாயிருக்கும். ஆத்ம ஜாதியிலே தோக்கான ஏகவசனமென்க.

67, 68. ப்ரணவத்திலுள்ள மகாரமானது ஏகவசனமாயிருக்கையாலே ஒரு ஆத்மாவைத்தானே சொல்லும்; இங்குச் சொல்லப்படுகிற பகவச்சேஷத்வம் ஒரு ஆத்மாவுக்கு உள்ளதாகத்தானே இதனால் தேறுகின்றது. இது பொருத்துமோ? பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்று சொல்லப்படுகிற ஆத்ம வகுப்புகள் மூன்றிலுமுள்ள ஸகல ஆத்மாக்களுக்குமன்றே பகவச்சேஷத்வம் லக்ஷணமாகவுள்ளது; இங்கு ஏகவசனமே உள்ளபடியாலே அது எங்ஙனே பொருத்தும்? என்று சங்கையுண்டாக, இது ஜாத்யேக வசனமாகையாலே ஆத்ம ஸமுதாயங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லக் குறையிலீலை என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. 'இந்தக் கடையில் குடை விற்கப்படுகிறது' என்றால், ஒருகுடைதான் விற்கப்படுகிறதென்று பொருள்படுமோ? அந்த ஏகவசனம் ஜாதியரம் என்று கொள்ளப்படுவதுபோல இங்கும் (ம்) என்கிற ஏகவசனம் ஆத்ம ஜாதியரம் என்றதாயிற்று. (67, 68)

69. இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று தேஹத்தீல் வ்யாங்குத்தீ சொல்லிற்சுயிற்று.

இந்த மகாரத்தினால், சேஷத்வத்திற்கு இருப்பிடமான ஆத்மாவானவன் ஞானத்திற்குக் கொள்கலமானவனென்று காட்டி, அந்வினியான தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவுக்குள்ள வேறுபாடு சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

69. ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆநந்தித்வம் முதலாகவுள்ள தருமங்களில் இப்போது மகாரத்தினால் எவ்விதமான தருமம் சொல்லப்பட்ட தென்னில், இருபத்தைத்தாவது அக்ஷரமாயும் ஞானத்தைச் சொல்லுமதாயுமிருக்கின்ற இந்த மகாரத்தினால் ஆத்மாவின் ஜ்ஞாதாச்ரயத்வம் சொல்லப்படுகிறது; இது சொன்னதனால் என்ன தேறுகிறதெனில், அசேதமான தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மா வாசிபெற்றதென்னுமிடம் தேறுகிறது. (69)

70. தேஹத்தீல் வ்யாங்குத்தீ தத்வசேகரத்திலே சொன்னோம்.

தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவுக்குள்ள வேறுபாட்டை தத்வசேகரமென்னும் சஹஸ்யத்திலே பரக்கச் சொன்னோம்.

70. தேஹமே ஆத்மாவென்றும், தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட ஆத்மா இல்லையென்றும் சிலர் வாதிக்கின்றார்களே; அப்படியிருக்க, ஆத்மா தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டவனென்று எப்படி நிவஹிக்க முடியுமென்ன; இதைப்பற்றின விரிவு இவ்வட்டத்தில் வைத்துக்கொள்ளவில்லை; ஏற்கெனவே தத்வசேகரமென்னும் பெரிய க்ரந்தத்தில் அது மிக விரிவாக விசாரித்து முடிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கே கண்டுகொள்வது என்றாயிற்று. (70)

71. மணத்தையும் ஒவ்வையுப்கொண்டு புவையும் ரத்தத்தையும் விரும்புமாயே வேடிமேன்ற ஆத்மாவை ஆதிக்கீழது; அல்லாதபோது "உயிரிற் குறைவில்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அது தோன்ற வேடித்ததைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

மணத்திற்குப்பிடமானதென்கிற காரணத்தினால் புஷ்பத்தை விரும்புவது போலவும், பிறந்த ப்ரகாசத்திற்கு இருப்பிடமானதென்கிற காரணத்தினால் ரத்தத்தை விரும்புவதுபோலவும், சேஷத்வத்திற்கு இருப்பிடமானதென்கிற காரணத்தினால் ஆத்மாவை விரும்புகிறது. சேஷத்வத்திற்கு ஆச்ரயமல்லாதது. * தடம் புனலசடை முடி" ன் தனியொரு கூறமாந்ததுறையும் உடம்புடையான் கவராத உயிரினால் குறைவில்மே * என்கிற நம்மாழ்வார் பாசரத்தின்படியே. [அதாவது, புவச் சேஷத்வமற்ற ஆத்மா அடவேஷிதமென்று சொன்னபடியே] ஆத்மா த்யாஜ்யமல்ல.

71. தர்மியின் ஸ்வரூபத்தை முற்படச் சொல்லிப் பிறகு அதன் தர்மத்தைச் சொல்லுவது முறைமை; ப்ரக்குதத்தில் அந்த ரீதியிலே சொல்லுவதானால் (இந்த ப்ரணவத்திலே) முன்னே ஆத்மாவைச் சொல்லி, பின்னே சேஷத்வத்தைச் சொல்ல வேணும்; அங்ஙனே சொல்லாமல், முன்னம் சேஷத்வத்தைச் சொல்லி பின்னை (மகாரத்தாலே) ஆத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறதே, இதற்கு என்ன காரணம்? என்ன, அது சொல்லுகிறது. உலகில் புஷ்பத்தை விரும்புகிறவன் அது நறுமண முடையது என்கிற காரணத்தையிட்டே விரும்புகிறுப்போலவும், ஒரு ரத்தத்தை விரும்புகிறவன், அது ஒளியுடையது என்கிற காரணத்தையிட்டே விரும்புகிறுப்போலவும், ஆத்மாவை விரும்புகிறதும் சேஷத்வமென்கிற செல்வத்தையிட்டே யாகும். அந்தச் செல்வத்திற்கு ஆத்மா ஆச்ரயமல்லாவிடில் அவ்வாத்மாத்யாஜ்யனையாகின்றான்; அங்ஙனே கண்டதுண்டோவென்னில், * தடம் புனலசடைமுடியன் தனியொரு கூறமாந்ததுறையும் உடம்புடையான் கவராத உயிரினால் குறைவில்மே * (திருவாய்மொழி 4-8-10) என்று ஆழ்வார் பாசரம் காண்பது. எம்பெருமானுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மா தொலைந்துபோகட்டுமென்பது இப்பாசரத்தின் தாற்பரியம். ஆளவந்தாகும் ஸ்தோத்ரரத்தத்தில் * தவ சேஷத்வ விபவாத் பஹிப்பூதம் நாத! ஷ்ணமபிஸேஹே யாது சததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம். * என்றருளிச்செய்தார். அறிவுடையார் இங்ஙனே பேசும்படிக்கீடாகவுள்ள சேஷத்வத்தின் உறைப்பு தோற்றுவதற்காகவே சேஷத்வத்தை முந்துற முன்னம் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொன்னது. ... (71)

72. ஆக ப்ரணவத்தால் "கண்ணமுமொன்றையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனே" என்கிறபடியே ஜீவபாஸம்பத்தஞ் சொல்லிற்று.

இவ்வளவும் சொன்னவற்றால், ப்ரணவத்தால் சொல்லித் தடுக்கட்டின வத்தம் என்னவென்றால், * கண்ணபுர மொன்றுடையானுக்கடியேடுதவர்க்குயேடு * என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரப்படியே ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவுக்குமுண்டான சேஷ சேஷபாவமாகிற ஸம்பந்தம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

72. ஆக இவ்வளவும் ப்ரணவத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரணவத்தின் பீண்டிதார்த்தம் என்னவெனில், அது சொல்லுகிறது இப்போது. ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமுள்ள சேஷசேஷித்வரூபமான ஸம்பந்தம் ப்ரணவத்தினால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இதற்குச் சார்பாக *கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கடியேன் ஒருவர்க்கு உரியேடு* என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல் அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம் இந்தச்சந்தை ப்ரணவமே வடிவெடுத்தது போன்றுள்ளது 'கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு' என்றதனால் (ஐயத்ததூர்த்தியேடு கூடின) அகாரத்தின் அர்த்தம் சொல்லிற்று. அடியேன் என்றதனால் சேஷத்வத்திற்கு ஆத்யமான வஸ்துவைச் சொல்லுமதான மகாரத்தின் அர்த்தம் சொல்லிற்று. ஒருவர்க்கு உரியேடு என்றதனால் அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிக்குமதான உகாரத்தின் அர்த்தம் சொல்லிற்று. ஆகவே இந்தச் சந்தை ப்ரணவமாக அநுஸந்திக்கப்படும்.

73. இத்தால், *நாமரையாள் கேள்வனெருவனையேநோக்குமுணர்வேன்றதாயிற்று.

இந்த ப்ரணவத்தினால், மேலே காட்டின பொய்கையாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியின் படியே ஜீவபரஸம்பந்தம் சொல்லிற்று.

73. "ரஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்திதி வேண்டுகையாலே இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமநுஸந்தேயம்" என்று கீழே அருளிச்செய்ததற்கு இணங்க, திவ்ய தம்பதிகளே சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தி யென்னுமிடம் தோற்ற ஜீவபரஸம்பந்தம் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. * ஒண்டாமரையாள் கேள்வனெருவனையே நோக்கு முணர்வு * என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்தைக் கொண்டும் ப்ரணவத்தின் பொருளை அநுஸந்திக்கலாம். நாமரையாள் கேள்வன் என்றதனால் அகாரவாச்யனாய் சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான தீருமால் சொல்லிற்று. ஒருவனையே நோக்கும் என்றதனால், சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் சொல்லப்படுகிற அந்யாத்மா சேஷத்வ ப்ரயுக்தமான ஆத்மாவின் ததேகபரத்வம் சொல்லிற்று. உணர்வு என்றதனால் அந்த சேஷத்வத்துக்கு இருப்பிடமாக மகாரத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானைக் நிரூபணீயமான ஆத்மவஸ்து சொல்லிற்று. ஆகவே லக்ஷமீஸம்பந்தமும் தோற்றும்படியாக ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்திக்கவேண்டில் பொய்கையாழ்வாருடைய இந்தப்பாசுரத்தை அநுஸந்திக்கலாமென்றதாயிற்று. (73)

74. அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும் ரஷிகளையும் ரஷ்யத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும், ரஷணனேதுவான ப்ராப்தியையும் பலத்தையும் சொல்லிற்று.

அகாரத்தாலே ரஷிகளைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே ரஷ்யத்தைச் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலே ரஷணனேதுவான ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று; உகாரத்தாலே பலத்தைச் சொல்லிற்று—(என்று அந்வயிப்பது)

74. கீழே எழுபத்திரண்டாவது சூர்ணிகையிலும் எழுபத்து மூன்றாவது சூர்ணிகையிலும் ப்ரணவத்தின் ஸாரமான பொருள் ஒருவாறு தொகுத்துக் காணப்பட்டது. அகாரத்தின்மேல் ஏறிக்கழித்திருக்கிற லுப்த சதுர்த்தீவிபக்தியின் அர்த்தமான சேஷத்வத்தை ப்ரதானமாக வைத்து அந்த தொகுத்தல் காட்டப்பட்டது. இப்போது தாதுவின் அர்த்தத்தை ப்ரதானமாகவைத்து ப்ரணவத்திற்கு இன்னமுமொரு ஸாரார்த்தயோஜனை காட்டப்படுகிறது. அகாரமானது 'அவ-ரணணே' என்கிற தாதுவிலிருந்து நிஷ்பந்தமானதாகையாலே அந்த தாதுவின் அர்த்தமான ரணணத்தை ப்ரதானமாகவைத்து ப்ரணவார்த்தம் தொகுத்துரைக்கப்படுகின்றது என்றவாறு. எங்ஙனையென்னில்; அகாரத்தாலே ரணணான எம்பெருமானைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே அந்த எம்பெருமானால் ரணணிக்கப்பட வேண்டியதான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; 'இவன் நமக்கு சேஷப்பட்டவன்' என்கிற காரணத்தாலேயே எம்பெருமான் நம்மை ரணணிக்கக்கடவனாகையாலே ரணணிக்கக்கு ஹேதுவான சேஷத்வமாகிற ப்ராப்தியை சதுர்த்தியாலே சொல்லிற்று. இப்படி ரணணிப்பதற்குப் பலன் இந்த ஆத்ம வஸ்துவானது அத்தலைக்கே விதியோசிக்கப்படுகையாகையாலே அந்த அநந்யாஹ சேஷத்வத்தைச் சொல்லுமதான உகாரத்தாலே ரணண பலன் சொல்லிற்று. ஆக ப்ரணவத்தாலே ரணணவஸ்துவும் ரணணிய வஸ்துவும் ரணண ஹேதுவும் ரணண ப்ரயோஜனமுமாகிற நான்கும் சொல்லப்பட்டனவென்க. (74)

75. இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

ப்ரணவத்திற்கு மேலுள்ள பதங்கள் ப்ரணவவிவரணமாயிருக்கும்.

75. மந்த்ர சேஷமென்னப்படுகிறது; நம: பதத்திற்கும் நாராயணயவுக்கும் இனி அர்த்தம் விவரிக்கப்பட வேண்டியதாகிறது. அந்த மந்த்ர சேஷமானது ப்ரணவத்திற்கு வியாக்கியான ரூபம் என்று முன்னம் சொல்லப்படுகிறது. மூலத்திலுள்ள சொற்களை யெடுத்துப் பொருள் விவரிப்பதன்சூறு வியாக்கியானமென்று கூறப்படுகிறது; ப்ரணவத்திலுள்ள ஒரு சொல்லையுமெடுத்து மந்த்ரசேஷம் வியாக்கியானித்திருக்கவில்லையே; அப்படியிருக்க "இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது" என்று எங்ஙனே சொல்லலாமென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின்; மூலத்திலுள்ள பதங்களை யெடுத்துப் பொருள் கூறாவிடினும், ப்ரஸ்துதமான அர்த்தத்திற்கு உபயுக்தமான [இன்றியமையாத] அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு முன்னேசொன்ன அர்த்தத்தை விசதப்படுத்துகையும் விவரணமாதலால் "ப்ரணவத்தை மந்த்ரசேஷம் விவரிக்கிறது" என்னத்தட்டில்லை. ப்ரணவத்தில் தொகுத்துரைக்கப்பட்ட அர்த்தமானது மேலிரண்டு பதங்களில் மிக விளக்கமாகக் காட்டப்படுகிறதென்க. (75)

76. உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தீ; நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

அவதாரணப் பொருளதாய்க்கொண்டு அந்ந சேஷத்வத்தைக் கழிக்குமதான உகாரத்தை விவரிப்பது நம: பதம்; ரணணனைச் சொல்லுமதான அகாரத்தை விவரிப்பது நாராயணபதம். சேஷத்வம் எந்திப்பதற்குறுப்பான சிஞ்சிதகாரத்

தைச் சொல்லுமதான சதுர்த்தியானது சேஷத்வத்திற் கிருப்பிடமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறது; மகாரத்தை விவரிக்கிறது நாரபதம் என்கிற பஷுமுமொன்றுண்டு.

76. மந்திர சேஷமானது ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறதென்று கீழே சொன்னபடி இன்னத்தை இன்னது விவரிக்கிறதென்று விளக்கிக் காட்டப்படுகிறது. [உகாரத்தை விவரிக்கிறது நாமஸ்ஸு] எப்படியென்றால், அவதாரணத்தைப் பொருளாக உடைத்தான உகாரமானது அந்நிய சேஷத்வத்தைக் கழிக்கிறதென்று முன்னமே சொல்லிற்றன்றோ; அந்நியசேஷத்வத்தில் ஸ்வசேஷத்வமும் உள்ளீடாகையாலே அதை வெளிப்படையாக எடுத்துக்கழிக்கிற நமஸ்ஸானது உகாரத்தை விவரித்ததாகிறது. [அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண பதம்.] நாராயணபதமானது ரஷைகளுள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ரஷைக்கப்படும் பொருளான சேதநாசேதநய்களையும், ரஷைக்கைக்கு அவசியமான குணம் முதலியவற்றையும், ரஷைக்கின்ற ப்ரகாரத்தையும் விசதமாகச் சொல்லுமதாகையாலே அது அகாரத்தை விவரிக்கிறதாயிற்று. [மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி] ஏதேனுமொரு கிஞ்சித்காரம் செய்யாதவளவில் சேஷத்வம் எடுத்திக்கமாட்டாதாகையாலே அது எடுத்திப்பதற்கு உறுப்பான கிஞ்சித்காரத்தைத் தெரிவிக்குமதான (வ்யக்த) சதுர்த்தியானது, சேஷத்வத்திற்கு ஆத்மமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறதாயிற்று. [நாராயணமென்றும் சொல்லுவீர்கள்.] மகாரார்த்தமான ஆத்மா நித்யன் என்பதையும், ஏகரூபன் என்பதையும், பஹு என்பதையும் நாரபதம் விவரிக்கின்றதாகையாலே மகாரத்தை விவரிக்கிறது. [நாரபதமென்றும் சொல்லுவீர்கள்.] ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வ, ஏகரூபத்வ, பஹுத்வாதிகள் நாரபதத்தாலே எங்கனே தெரிவின்றனவென்னில்; (ரிஷ்-ஷயே) என்கிற தாதுவினிருந்து (ரி) என்றாகிறது; நசிக்கக் கூடியது என்று அர்த்தம். (நி) என்றால் நசிக்காமல் நித்யமாயிருக்கக்கூடியதென்கை. ஆகவே நித்யத்வம் தெரிகிறது. ஸமுஹம் என்னும் பொருளில் அண் ப்ரத்யயம் வந்து, (நா) என்றானமையாலே பஹுத்வம் தெரிந்தது. இங்ஙனமே மற்றும் கண்டு கொள்வது. ... (76)

77. அடைவே விவரியாதொழிக்கிறது விரோத்போய் அநுபவீக்கவேண்டுகையாலே. ப்ரணவத்திலுள்ள அஷ்டரங்களின் வரிசைக் க்ரமத்திலே விவரணமில்லாதிருப்பதற்கு என்ன காரணமென்றால், எம்பெருமானை யநுபவிப்பதற்கு இடைபூருள் அறங்கார மமகாரம் முதலியவை கழித்தே அநுபவீக்கவேண்டுகையாலே உகாரவிவரணமாக நமஸ்ஸு முற்பட்டது.

77. ப்ரணவத்தில் அகார உகார மகாரங்கள் வரிசையாக இருக்கும்போது அந்த வரிசைக் க்ரமத்திலேயே மந்திரசேஷம் விவரணம் செய்யலாகாதோ? க்ரமம் தப்பி விவரணம் செய்திருப்பதாகவன்றோ கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது; ஏன் இப்படி அடைவுகெட விவரிக்கவேண்டுமென்னில்; கேண்மின்; வரிசைக் க்ரமமாக விவரிப்பதாயிருந்தால், அகாரத்தை விவரிப்பதான நாராயணபதம் முந்துற முன்னம் இருக்கவேண்டும் என்றதாகிறது. அப்படியில்லை யென்பது வாஸ்தவமே. அகாரவிவரணமான அந்த நாராயணபதத்தில் உண்டாகவேண்டிய பகவதநுபவத்துக்கு இடைச்

சுவரான அஹங்காரம் மமகாரம் முதலானவைகள் நமஸ்ஸாலே கழியுண்டுபோனால் பிறகு பகவதநுபவம் சாலப் பங்காகுமாகையாலே அடைவுகெட விவரித்ததென்று கொள்க. மஹிகா நிரஸநம் செய்து மதுபானம் பண்ணுகை அடைவாதலால், நமஸ்ஸாலே மஹிகா நிரஸநம் செய்து, நாராயணபதத்தாலே மதுபானம் பண்ணுவ தானவிது முறைமையே. (77)

78. நமஸ்ஸு ந என்றும், மஃ என்றும் இரண்டுபதம்.

78. இனி நடுப்பதமான நமஸ்ஸுக்குப்பொருள் விவரிக்க வேண்டி, ஒருபத மான அதுதானும் இரண்டு பதமாகப் பிரிகிறபடி காட்டப்படுகிறது. "நமஸ்ஸு ந என்றும் மஃ என்றும் இரண்டுபதம்" என்று. இது அவாந்தரவிபாக மென்றுகொள்க.

79. மஃ என்கிற வித்தால், தனக்கு உரியன் என்கிறது; ந என்று அதைத் தவிர்க்கிறது.

80. ஆக நமஃ என்கிற வித்தால் தனக்கு உரியனன்றென்கிறது.

79, 80. அவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் பொருள் கூறப்படுகிறது. மஃ என்பது ஷஷ்டிபக்தியை முடிவாகவுடைத்தான மகாரமாதலால், தனக்கு என்று பொருள் பட்டு திற்கிறது. எனவே ஸ்வார்த்தத்வம் தோற்றி நின்றது. எனக்கு நான் உரியன் என்று சொன்னதாக ஆயிற்று. ந என்று அது கழிக்கப்பட்டு, எனக்கு நான் உரியேனல்லேன் என்றதாயிற்று. (79, 80)

81. பிறர்க்குரியனாவன்ற தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்ற யோக்யதையும் கூட அழியும்.

(நமஸ்ஸானது அந்யசேஷத்வத்தைத் தவிர்க்கிற உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில் அந்யசேஷத்வத்தை விலக்காமல் ஸ்வசேஷத்வத்தை மாத்திரமே விலக்குவது ஏனெனினில்;) யாரேனுமொருவர்க்கு சேஷப்படுவதென்று வைத்துக்கொண்டால், (அப்படி சேஷத்வத்திற்கு இசைத்தவனை) தனக்குண்டான வாயியைக்காட்டி அந்யசேஷத்வத்தில் நின்று திருப்பமுடியும்; ஒருவர்க்கும் அடிமைப்பட இசை யாமல் 'அஹம் மே' என்றேயிருந்தால், சுடுபடுத்திக்கொள்ள வழியேயில்லையாம். (ஆகவே நமஸ்ஸால் அந்யசேஷத்வத்தைக் கழித்தது யுத்தம் என்று கருத்து.)

81. கீழே "உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு" என்னப்பட்டது; அந்ய சேஷத்வத்தையன்றே உகாரம் கழித்திருக்கிறது. தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்று காட்டியிருக்கிற உகாரத்தை நமஸ்ஸு விவரிக்கிறதாகில், தனக்குரியனன்று என்கிற இவ்வளவையே சொல்லா நின்றால் போதுமோ? பிறர்க்கு உரித்தன்று என்றத்தையும் விவரிக்கவேண்டாவோவென்று பிறக்கக்கூடிய சங்கைக்குப் பரி ஹாரம் செய்யப்படுகிறது.

தனக்கு சேஷப்படுகை, பிறர்க்கு சேஷப்படுகை என்ற இரண்டில் மிகவும் கொடியது ஏதுவென்றால் தனக்கு சேஷப்படுகையேயாகும். பிறர்க்கு சேஷப் படுவானாகில் ஒருவர்க்கு சேஷப்படுகிறது என்கிற அரித்தத்திற்கு இசைத்தவனாகையாலே எம்பெருமான் தன்னுடைய பலவகையான வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி, அந்யசேஷப்பட்ட அவனை ஸ்வசேஷப்படுத்திக்கொள்ள எளிதாகும். 'பிறரொரு வர்க்கும் நான் சேஷப்பட்டவனல்லேன், எனக்கே நான் உரியேன்' என்றிருக்கும்

பஷுத்தில் சேஷத்வத்திற்கு அடியோடு இசையாமையாலே அந்த வ்யக்தியை ஸ்வசேஷப்படுத்திக்கொள்ளுகை எம்பெருமானுக்கு மிகவும் கடினமேயாகும், ஆகவே அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தியிற் காட்டிலும் ஸ்வஸ்வாதத்தர்ய நிவ்ருத்தியே மிகவும் முக்தியமாதலால் நமஸ்ஸில் அது செய்யப்படுகிறது என்றதாயிற்று. (81)

82. இத்தாம், வீரோத்யைக் கழிக்கிறது. 83. வீரோத்தான் மூன்று.

84. அதாவது - ஸ்வரூப வீரோத்யும், உபாயவீரோத்யும், ப்ராப்யவீரோத்யும்.

82, 83, 84. நமஸ்ஸானது வீரோத்யைக் கழிப்பதாகும். வீரோதிகள் மூன்று வகையாக இருக்கின்றன. 1. ஸ்வரூபவீரோதி. 2. உபாயவீரோதி, 3. ப்ராப்யவீரோதி என்று மூவகைப்படும். கீழே ப்ரணவத்தினால் தேறின ஸ்வரூபத்திற்கு எது வீரோதியோ அது ஸ்வரூப வீரோதியெனப்படும். ப்ரக்குதமான நமஸ்ஸில் அத்தாத் ஸித்திக்கிற உபாயத்திற்கு எது வீரோதியோ அது உபாய வீரோதியெனப்படும் மேற்பதமாகிய 'நாராயணய' என்பதில் சொல்லப்படுகிற உபேயத்திற்கு எது வீரோதியோ அது உபேயவீரோதியெனப்படும். [உபேயமென்றாலும் ப்ராப்யமென்றாலும் பலன் என்றாலும் புருஷார்த்தம் என்றாலும் ஒன்றே] திருமந்தர்த்தில் ஸ்வரூபம் உபாயம் புருஷார்த்தம் என்ற மூன்றும் திருடிக் கப்படுகின்றன வென்பது ஏற்கெனவே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது அந்த ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் வீரோதிகளும் உண்டாதலால் அந்த மூன்று வீரோதிகளையும் கழிக்கின்றதாயிற்று இந்த நமஸ்ஸு (1) சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்திற்கு அஹங்காரமமகாரங்கள் வீரோதி. (2) எம்பெருமான் கையை யே பார்த்திருக்கை யாதிற உபாயத்திற்கு ஸ்வரூபத்தின் தான் அந்வயிப்பது வீரோதி. (3) பகவத்கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தத்திற்கு—அதில் ஸ்வபோக்யதா புத்தி செல்லுவது வீரோதி. ஆக இம்மூன்று வீரோதிகளையும் இந்த நமஸ்ஸு எங்ஙனே கழிக்கின்ற தென்றால்; அஷ்டர்லோகியில், * மந்த்ர்ப்ரஹ்மணி மத்யமேத நமஸா பும்ஸு ஸ்வரூபம் கதி: கம்யம் சிக்ஷிதமீக்ஷிதேந்புரத: பச்சாதபிஸ்தாநத: * என்று பட்டர் அருளிச் செய்தபடியே இந்த நமஸ்ஸானது காகாஷந்யாயத்தாலே கீழோடே அந்வயித்தும் மேலோடே அந்வயித்தும் ஸ்வஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டும் மூன்று வீரோதிகளையும் கழிக்கின்றதாயிற்று. (1) கீழோடே அந்வயிக்கும்போது 'ஓம் நம:' என்றும்; (2) மேலோடே அந்வயிக்கும்போது 'நாராயணய நம:' என்றும்; (3) ஸ்வஸ்தானத்தையே நோக்கும்போது 'நமோ நம:' என்றும்... (82, 83, 84)

85. ஸ்வரூபவீரோதி: கழிகையாவது *யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே* என்றிருக்கை; உபாயவீரோதி கழிகையாவது *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றேன்* என்றிருக்கை; ப்ராப்ய வீரோதி கழிகையாவது—* மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றேன்றிருக்கை.

85. கீழ்ச்சொன்ன மூன்று வீரோதிகளும் கழியப்பெற்றவர்களின் அனுஸந்தான முறைமையைக்காட்டினால் வீரோதிகளின் வேஷம் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளலாகுமாதலால் அந்த அனுஸந்தானநகரமய் காட்டப்படுகின்றது. (1) *யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே* என்றிருக்கை ஸ்வரூபவீரோதி கழிகையாகும். இதனால் "யானே யென்றனதெ யென்றிருந்தேன்" என்று ஆழ்வாரருளிச்

செய்தபடி அஹங்காரமமகாரங்களோடு கூடியிருத்தல் ஸ்வரூப விரோதி யென்ற தாயிற்று. "என்னையு மென்னுடைமையையும் உன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக் கொண்டு நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் எம்பெருமானுக்கே சேஷமென்றிருக்கை ஸ்வரூப விரோதி கழிந்த நிலைமை என்றதாயிற்று.

(2) "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்" என்றிருக்கை உபாயவிரோதி கழிகையாகும். தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தானும் ஒருதலைபற்றி நிற்கை உபாயத்துக்கு விரோதியாகையாலே [அதாவது, எத்தோபாயமான எம்பெருமான் காரியம் செய்வதற்கு இடையூறுகையாலே] அந்த ஸ்வயத்தம் கழிந்த நிலைமையை "உனக்குப் பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன். இனிப்போய் ஒருவன் தனக்குப் பணித்து கடைத்தலை நிற்கை நிர்சாயை யழிவு கண்டாய்" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே வேறொரு ரக்ஷகன் மனையைத் தேடிச் செல்வேனல்லே எனன்றிருக்கை உபாய விரோதி கழிந்த நிலைமை யென்றதாயிற்று.

(3) "மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று" என்றிருக்கை உபேய விரோதி கழிகையாகும். கைங்கர்யந்தான் உபேயமெனப்படுகிறது. அதுதன்னிலே ஸ்வப்ரயோஜந புத்தி நடையாடிற்றுக்கில் அது தான் அதற்கு விரோதி. கைங்கரியத்தினால் விளைகின்ற ஆனந்தத்தில் தனக்கு அந்வயமற்றிருக்க வேணும். நிலா தென்றல் புஷ்பம் சத்தனம் முதலானவை பிறர்க்கு உபயோகப்படுமளவில் அவற்றுக்கு ஸ்வப்ரயோஜன மென்பது சிறிதும்ல்லாதாப்போலே யிருக்கவேணும். "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்கிற திருப்பாவையிற் பாசரத்தில் இதிலே விவக்ஷிதம். 'வழு விலாவடிமை செய்யவேண்டும்' என்கிறவிடத்திலும் 'வழு' என்கிற சொல்லால் இதுதான் விவக்ஷிதம். ஆகவே கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநபுத்தி கழிந்த நிலைமைதான் உபேயவிரோதி கழிகை யென்றதாயிற்று. (85)

85. ம: என்கை ஸ்வரூபநாசம்; நம: என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

அஹங்காரமமகாரங்களிலே அந்வயமுடைமை ஸ்வரூபக்கேடு; அஹங்கார மமகாரங்களில் அந்வயமற்றிருக்கை ஸ்வரூப வாழ்வு.

86. கீழே வகுத்துக் காட்டப்பட்ட விரோதிகள் மூன்றும் அஹங்காரமமகாரங்களையாக நிற்கையாலே அவற்றின் கொடுமையிருக்கும்படியும், அவை கழித்தால் உண்டாகக் கூடியதான நன்மையும் காட்டப்படுகிறது. [ம: என்கை ஸ்வரூபநாசம்.] 'ம:' என்கிறவிதிலே அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டும் அடங்கியிருக்கும். தன்னிடத்திலே உண்டாகிற மமதை அஹங்காரமென்றும், தன்னுடையதான வஸ்துவிலே உண்டாகிற மமதை மமகார மென்றும் சொல்லப்படுகையாலே, ம: என்பதிலே அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டு முண்டாயிருக்குமென்னக் குறையில்லை. அவையிரண்டும் ஸ்வரூபநாசகங்களாகையாலே ம: என்கை ஸ்வரூபநாசமெனப்பட்டது. அந்த அஹங்காரமமகாரங்களிலே அந்வயமற்றிருக்கை ஸ்வரூபத்திற்கு உஜ்ஜீவனமாகையாலே நம: என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவந மெனப்பட்டது. (86)

87. இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டும்.

இந்த நமஸ்ஸானது (விரோதி நிரஸநம் பண்ணுகிற வளவேயல்லாமல்) ஸ்வரூபோபாய பலங்களைக் காட்டுகிறது செய்யுள்.

88. * தொலைவில்லிமங்கலம் தொழுமென்கையாலே ஸ்வரூபம் சொல்வீற்று ;
* வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்கையாலே உபாயம் சொல்வீற்று ;
* அந்த்தொழுஞ் சொல் என்கையாலே பலம் சொல்வீற்று.

ஆழ்வாருடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கும்தான் * துவளில் மாமணிமாட மோங்கு தொலைவில்லி மங்கலம் தொழுமென்கை * என்கிற பாசரத்தில் நமஸ்ஸுக்குப் பரியாயமான 'தொழும்' என்ற சொல்லை இட்டிருக்கையாலே (அகண்ட) நமஸ்ஸு ஸ்வரூபவாசகமாயிற்று; உபாய நிஷ்டையைத் தெரிவிக்கும்தான் * வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம: * என்கிற பாசரத்தில் நமஸ்ஸைப் பிரயோகித்திருக்கையாலே (அகண்ட) நமஸ்ஸு உபாய வாசகமாயிற்று; பிராப்தி தசையின் விரூபத்தைச் சொல்லுமதான் * மேலேத் தொண்டு உகனித்து அந்தி தொழுஞ் சொல்லுப்பெற்றேன் * என்கிற பாசரத்தில் நமஸ்ஸுக்குப் பரியாயமான தொழுஞ் சொல்லையிட்டுச் சொல்லியிருக்கையாலே (அகண்ட) நமஸ்ஸு பலவாசகமாயிற்று.

87, 88. கீழே விவரித்தபடி இந்த நமஸ்ஸானது ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளைக் கழிக்கும் மாத்திரமே யல்லாது அந்த ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் வாசகமாகவுமிருக்கும்; எங்ஙனையென்னில் துவளில் மாமணிமாடமோங்கு தொலைவில்லிமங்கலம் தொழுமென்கை * என்றவிடத்து, அவனு கத்தருளின நிலத்தளவுஞ் செல்ல சேஷமாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லு கையாலே, இவ்விடத்தில் நமஸ்ஸுக்குப் பரியாயமான தொழும் என்கிற சொல் பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கையாலே, நமஸ்ஸு ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிற்றுயிற்று. * வேங்கடங்கள் * என்ற பாசரத்தில் " வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாங் கடமையது சுமந்தார்கட்கே" என்றவிடத்து ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கையாகிற அந்நமஸ்கையால் சொல்லும் முகத்தால் அவனே உபாயமென்னுமிடம் காட்டப்படுகிறது; இங்கு நம: என்று பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கையாலே உபாயத்தைக் காட்டிற்றுயிற்று. * உண்டு கனித்தேற்கு * என்கிற பாசரத்தில் கைங்கர்யரஸம் அதிசயிக்கிற காலத்தில் அதனு டைய மேலெல்லையிலே சொல்லுகிற சொல் நமஸ்ஸு—என்பதை " அந்தி தொழுஞ் சொல்லுப் பெற்றேன் " என்பதனால் ஆழ்வார் காட்டி யருளினார். ஆகவே 'தொழுஞ் சொல்' என்று நமச்சப்தத்தைச் சொல்லுகையாலே நமஸ்ஸு பலனை யும் காட்டிற்றும். (87, 88)

89. " உற்றதுழன்னடியார்க்கடிமை " என்கிறபடியே, இதிலே பாகவதசேஷத்தையும் அனுஸந்தேயம்.

"கண்ணபுரத்துறையாளானே! நின் திருவெட்டெழுத்துள் கற்ற நானுற்றதும் உன் னடி யார்க்கடிமை" என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கையாலே, இந்த நமஸ்ஸிலே விரோதிதங்குத்திடமுண்டாகாதே பாகவதசேஷத்தின் எல்லை தீவிரமாக பாகவத சேஷத்தையும் அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

89. இந்த நமஸ்ஸிலே பாகவதசேஷத்வமும் அர்த்தாத் அநுஸந்திக்க வேண்டுமாயாலே அது சொல்லப்படுகிறது. அஹங்கார மமகாரங்கள் அடியோடு தொலைந்து பகவத் சேஷத்வம் உள்ளபடி விளங்க திற்கும் இந்த நமஸ்ஸிலே அந்த பகவத் சேஷத்வத்திற்கு எல்லை நிலமான பாகவத சேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கப்படவேண்டும். திருமங்கையாழ்வாருடைய அருளிச் செயலே இதற்குப் பிரமாணம். "மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றலேன். உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நிந்திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நான், கண்ணபுரத்திறையம்மானே." (8-10-3) என்ற பெரிய திருமொழிப் பாகரம் காண்க ... (89)

90. இது - அகாரத்திலே என்றஞ் சொல்லுவீர்கள்; உகாரத்திலே யென்றஞ் சொல்லுவீர்கள்.

கீழ்ச்சொன்ன பாகவத சேஷத்வாநுஸந்தானமானது, லுப்தசூத்தியோடு கூடிய அகாரத்திலேயாகலாமென்று சொல்லுவாரமுளர்; அநந்யார்ஹ சேஷத்வ ம்தாபகமான உகாரத்திலே யாகலாமென்று சொல்லுவாரமுளர்;

90. அநுஸந்தேயமாகச் சொன்ன பாகவத சேஷத்வம் இந்த நமஸ்ஸில் அல்லாமல் கீழே அகாரத்திலேயே அநுஸந்திக்கப்படலாமென்று சிலரும், உகாரத்திலே அநுஸந்திக்கப்படலாமென்று சிலரும் சொல்லுவதுண்டாகையாலே அந்தப் பகஷங்களும் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. பிரணவத்தில் முதற்பதமான அகாரத்தில் ஏறிக்கழிந்த சதுர்த்தியினாலே ஆத்மாவினுடைய பகவத் சேஷத்வம் சொல்லப்படுகையாலே அந்த சேஷத்வத்தின் எல்லையான பாகவத சேஷத்வத்தின் அநுஸந்தானமும் அந்த அகாரத்திலேயே பண்ணப் ப்ராப்தம் என்று சிலர் சொல்லுவீர்கள்.

அகாரத்திற்கு அடுத்ததான உகாரமானது அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறது. அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்துக்கு எல்லை பாகவத சேஷத்வமாகையாலே இதனுடைய அநுஸந்தானம் அநந்யார்ஹத்வப்ரதிபாதகமான அந்த உகாரத்திலேயே பண்ணப் ப்ராப்தம் என்று சிலர் சொல்லுவீர்கள்.

இந்த பாகவத சேஷத்வமென்பது ஸாக்ஷாத் சப்தத்திலிருந்து கிடைக்காமல் அர்த்தபலத்தாலே கிடைப்பதொன்றாகையாலே இதை எந்த இடத்திலே அநுஸந்தித்தாலும் குறையில்லை. ஆனாலும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற கந்தல் நன்றாகக் கழிந்தவிடமாகிய நமஸ்ஸிலே அதை யநுஸந்திப்பது மிகப் பொருந்துமென்று ஆசிரியருடைய திருவுள்ளம். ... (90)

91. சர்வான் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப் பீரர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பீரர்க்கும் பொதுவாயிருக்குமென்ற முற்பட்ட தீனைவு; அப்பனன்றிக்கே, அசித்தைப்போலே தனக்கேயாக கனைக்கொள்ளக்வணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.

நமச் சப்தார்த்தம் நெஞ்சிற்படிவதற்கு முன்பு உண்டான தீனைவு எப்படிப்பட்ட தென்னில்; ஸ்வாதந்தர்யமே வடிவான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வாதந்த ப்ரானுயே யிருப்பன்; ப்ராதந்தர்யமே வடிவான அசித்து ப்ராதந்தமாயே யிருக்கும்; ஆத்மா

ஜ்ஞானமுடையவரே ஸ்வர்த்த பரனாயி, சேஷதீவமுடையவரே பரார்த்தனாயி மிருப்பன் என்பதாக (முற்பட்ட நினைவு); அப்படியல்லாமல், இத்த நடப்பதத்தினால், பரார்த்தத்தவமே வடிவான அசித்ததைப் போல 'தனக்கே யாக வெணக்கொள்ளுமீதே எனக்கே கண்ணனை யான் கொள் சிறப்பே' என்ற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியின்படியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகம் கொள்ள வேணுமென்கிறது

91. நமஸ்ஸரின் பொருளை உணர்வதற்கு முன்னே சேதநர்க்கு இருக்கக் கூடிய நினைவும், அதற்குப் பின்னே உண்டாகக்கூடிய நினைவும் காட்டப்படுகின்றது. சித்து, அசித்து, ஈசுவரன் என்று முன்று தத்துவங்களுள்ளன; இவற்றுள் ஈசுவரன் ஸ்வதந்திரனே யாதலால் அவன் தனக்கேயாயிருப்பன் என்றும், அசித்தானது சைதந்யமற்றதாகையாலே தனக்கேயாயிருக்க யோக்யதையற்றுப் பரார்த்தமாயே யிருக்குமென்றும், சேதநனாவன் லுப்த சதுர்த்தியில் சொன்ன சேஷத்வத்தையும் மகாரத்தில் சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையு முடையனாகையாலே சேஷத்வத்திற்கு அநுகுணமாகப் பரார்த்தனாயிருக்கவும், ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்கு அநுகுணமாக ஸ்வார்த்தனாயிருக்கவும் ஆக இரண்டுக்கும் பொதுவான யோக்யதையை யுடையவன் என்றும் நமஸ்ஸுக்கு முன்னே பிறக்கக்கூடிய நினைவு. நமஸ்ஸரின் பொருள் நெஞ்சிலே ஊறினபிறகோ வெள்ளில்; சைதந்யமற்ற அசித்தானது எப்படி தனக்கென் றிருக்கை யன்றிக்கே பரார்த்தமே யாயிருக்குமோ அப்படியே சேதநனும் ஸ்வார்த்தத்வப்ரதிபத்தி லேசமுமற்று * தனக்கேயாக எணக்கொள்ளுமீதே எனக்கே கண்ணனை யான்கொள்சிறப்பே* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்த படியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகங்கொள்ள வேணுமென்கிற இத்தனக்கத்தான நினைவாயிற்று. நமச்சப்தார்த்தஜ்ஞானத்திற்கு இவ்விதமான நினைவே பலன் என்றவாறு. (91)

92. அதாவது போகதையில் ஈசுவரன் அழிக்கும்போது தோக்கவேணுமென்று அழியா தொழிகை.

அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகம் படுகையாவது (என்னவென்றால்), தன்னோடே கலந்து பரிமாறுகிற ஸமயத்தில், தன் விவாமோஹத்தாலே தாம தின்று பரிமாறுகிற எம்பெருமான் நம்முடைய சேஷத்வத்தை யழிக்குமளவில், 'நமது சேஷத்வ ஸ்வரூபத்தை நாம் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டாவோ' என்று நினைத்து (தைச்சியம் பாவித்து இருப்பது), அப்பெருமானுடைய போகத்தை அழிக்காம லிருப்பதுதான். [அவனுடைய பரிமாற்றங்களுக்கு ஸ்வாத்மநாம உடன்பட்டிருக்கை]

92. கீழே "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்" எனப்பட்டது; அதில் * தனக்கேயாக * என்றதை நன்கு விவரிக்கிறது இப்போது. அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப்படுகையாவது என்னவென்றால், போக்தாவான எம்பெருமான் தன்னோடு கலந்து பரிமாறுகிற ஸமயத்தில் * வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று ஆர்வுற்ற வென்னையொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான் * என்னுமாப்போலே தலைதடு மாறான அபிநவேசத்தாலே தாமதின்று பரிமாறி இத்தலையில் சேஷத்வத்தை

யழிக்க நேர்ந்தால், 'நம்முடைய சேஷத்வத்தை நாம் நோக்கிக் கொள்ளவேணும்' யென்றெண்ணி நைச்சியம் பாவித்து இருய்த்து அப்பெருமானுடைய போகத்தை அழிப்பதென்று ஒன்றுண்டாகும்; அது உண்டாகப்பெறாமல் செய்ததை யெழு நூற்றுப்போல் அவன் செய்வன செய்துகொள்ள என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்த புடையிலே எதற்கும் இசைந்து நிற்கையாயிற்று—அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப்படுகையாவது. (92)

93. அழிக்கக்கூடு நேறு கீழே சொல்லிற்று; மேலும் சொல்லும்.

எம்பெருமான் சொல் விழுந்து பரிமாறுமளவிக் இவன் நைச்சியம் பாவித்து இருய்த்து அவனுடைய போகத்தை யழிப்பதற்கு எது நேறுவோ அதுவானது, 'சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்' என்று அநுதிருமதான ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று; மேலே லயக்க சதுர்த்தியிலும் அது சொல்லப்படும்.

93. போகதசையில் எம்பெருமான் தலைநடுமாருக அநுபவிக்கிற ஸமயத்தில் அப்படிப்பட்ட போகத்தை அழிக்காம விடுக்கவேணும் என்று கீழே சொல்லிற்று. 'ப்ரஸக்தஸ்யைவ ஹி ப்ரதிஷேதா' என்கிற நியாயத்தாலே அழிக்கக்கூடு ப்ரஸக்தி யிருந்தாலன்றோ அதை நிஷேதிக்கவேணும்; ப்ரஸக்திதானுண்டோ? என்று கேள்வியுண்டாகு மளவில், அதுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறது சேஷத்வமே ஆத் மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று கீழே ப்ரணவத்தில் சொல்லி யிருக்கையாலே அந்த சேஷத்வமே எம்பெருமானுடைய தலைநடுமாருக போகத்தை அழிக்க நினைப்பதற்கு நேறுவாகையாலே அது கீழே சொல்லப்பட்டது. மேல் சதுர்த்தியிலும் அது சொல்லப்படும் என்றதாயிற்று, ... (93)

94. இத்தீனைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இத்தீனைவு இல்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இத்தீனைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு; இது இன்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாத்களும் ப்ராயச்சீத்தாத்களும் தீப்யயோஜனங்கள்; இதுதன்னாலே எல்லாப் பாபங்களும் போம்; எல்லாப் பலங்களும் உண்டாம்.

இந்த பாரதத்தரிய ப்ரதிபத்தி பிறந்தவாறே இவன் தன்னுடைய ஹிதத்துக்காகச் செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்துமுடிந்தவனாகிறான். இப்பாரதத்தரிய ப்ரதி பத்தியில்லாவிடில், எல்லாப்பாபங்களும் இவனாலே செய்யப்பட்டதாய் முடியும். இப்பாரதத்தரிய ப்ரதிபத்தியொன்று இருக்குமாகில் ஈசுவர ப்ரதிநேறுவான ஸகல ஸுக்ருதங்களும் செய்யப்பட்டதாய் முடியும். இத்தீனைவு இல்லாமல், இவன் பண்ணுகிற யாகம் முதலிய க்ருமங்களும், ப்ராயச்சீத்தம் முதலானவை களும் பழுதேயாம். இத்தீனைவினால் ஸகலபாபங்களும் தொலையும்; பிறப்பிறப்பு தீய்குதல் முதலாக அத்தானிச் சேவகமீருக ஸகல பலன்களெழுண்டாகும்.

94. நமச் சப்தத்தின் பரமதாத்பர்யமான பாரதத்தரியத்தின் உணர்ச்சி யினால் வினையும் நன்மைகள் இனிக் கூறப்படுகின்றன. ஒருவன் தன்னுடைய ஹிதத்துக்காகச் செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவனாக ஆக வேண்டுமானால் 'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும்' என்கிற இந்த அத்யந்த

பாரதத்திரிய வுணர்ச்சியைப் பெற்றவனாக ஆதல்வேண்டும். இவ்வுணர்ச்சி உண்டாய்விட்டால் அவன் க்ருதக்ருத்யனேயாவன். இவ்வுணர்ச்சி உண்டாகாதவனில் ஸகலவிதமான பாவங்களும் அவனால் செய்யப்பட்டனவேயாகும். *கீம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேண ஆத்மாபஹாரிண* என்பது இதற்குப் பேரணாமாக அநுஸந்திக்கவரியது. இவ்வுணர்ச்சியிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு என்றது - எல்லா ஸுக்ருதங்களும் பண்ணினால் எம்பெருமானுக்கு எப்படிப்பட்ட உகப்பு விளையுமோ அப்படிப்பட்ட உகப்பு இப்பாரதத்திரிய வுணர்ச்சி யுண்டாகவே விளையுமென்றபடி. இந்தப் பாரதத்திரியவுணர்ச்சி இல்லாமலிருக்கச்செய்தே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளவுகப்புக்காக இவன் பண்ணும் யாகம் முதலிய கருமங்களும் தன் பாபங்கள் தொலைவதற்காகப் பண்ணும் க்ருச்சீரம் சாந்த்ராயணம் முதலிய ப்ராயச்சித்தங்களும் எம்பெருமானுடைய உகப்புக்கும் தன் பாவம் தொலைவதற்கும் உறுப்பல்லாமையாலே பயனற்றவையாம். இப் பாரதத்திரிய வுணர்ச்சியினாலே எம்பெருமான் இவன்திறத்தில் மிக்க அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனது நிக்ரஹரூபமான ஸகல பாபங்களும் தொலையும்; ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி முதலாக நித்ய கைங்கரிய மளவாகவுண்டான ஸகல பலன்களுமுண்டாம். ஆக இவ்வளவும் நடுவிற்பதமான நமஸ்சென் அர்த்தம் விவரித்தபடி. (94)

95. நாராயணனென்றது - நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.

95. இனி நாராயணபதத்தின் அர்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. நாராயணனென்கிற திருநாமத்திற்கு இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்தி செய்ய இடமுண்டு; தத்புருஷஸமாஸம், பஹு-வீஹிஸமாஸம் என இரண்டு வகையான ஸமாஸங்கள் இங்கே கொள்ளலாம். "நாரானும் அயநம்—நாராயண:" என்பது தத்புருஷஸமாஸம்; "நாரா: அயநம் யல்ய ன:" என்பது பஹு-வீஹி ஸமாஸம். இவற்றுள் முந்துற முன்னம் தத்புருஷஸமாஸத்தைக்கொண்டு "நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி." என்று கூறப்பட்டது. (95)

96. நாரங்களை—நித்யவஸ்துக்களினுடைய தீர்.

97. அவை யாவன — ஜ்ஞாநாநந்தாமலைவாதீகளும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதீகளும், வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதீகளும், திருமேவியும், காந்த ஸௌகுமார்யாதீகளும், தீவ்யபூஷணங்களும், தீவ்யாயுதங்களும், பெரியபிராட்டியார் தோடக்கமான நர்சீமாரீகளும், நித்யஸூரீகளும், சத்ராசாரீகளும், தீருவாசல்காக்கும் முதலிகளும், கணூத்பரூம், முக்தரூம், பரமாகாசரூம், ப்ரக்ருதீயும், பத்தாத்மாக் களும், காலரூம், மஹாதீ விகாரங்களும், அண்டங்களும் அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதீ பதார்த்தங்களும்.

96, 97. நாரங்களென்றால் என்ன? என்னில்: நித்ய வஸ்துக்களின் ஸமுஹமே நாரமெனப்படும். அவைதாம் எவையென்னில்: பகவதஸ்வரூப திருபக தீமங்களான ஜ்ஞான ஆநந்த அமலத்வ அநந்தத்வங்கள், திருபிதஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஜ்ஞானசக்தி பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷ்ட்குணங்கள், வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யங்கள் முதலிய

எண்ணிறந்த கல்யாண குணவிசேஷங்கள், அஸாதாரண தீய்யமங்கள் விக்ரஹம், இச்சையினால் பரிக்ரஹிக்கும் பல பல விக்ரஹங்கள். அந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாதி குணங்கள். அத்திருமேனிக்குச் சாத்தும் எண்ணிறந்த திருவாபரணங்கள், அழகுக்கும் அடியவர் வினை கெடுக்கைக்கும் உடலாயிருந்துள்ள தீய்யாயுத விசேஷங்கள், பெரிய பிராட்டியார் முதலான நாச்சிமார்கள், அந்தந்த கருட விஷவக்ஸேநாதிகளான நித்யஸூரிவர்க்கங்கள். கைங்கரியத்திற்கு உபகரணங்களான குடை சாமரம் திருவாலவட்டம் வட்டில் படிக்கம் முதலானவை; சண்டப்ரசண்ட பத்ரஸூபத்ர ஜய விஜயாதிகளான திருவாசல் காக்கும் முதலிகள், குழத குழதாஷா முதலான கண்தீபதிகள், ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்ட முக்தர்கள், பரமபதம், மூலப் பிரக்குதி, இந்த பிரக்குதிக்குள்ளே உருமாய்ந்து கிடக்கிற ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்கள், பகல் இரவு முதலிய பாதுபாடுகளுடன் கூடின காலம், மஹத்தத்வம் முதலாக பிருதீவியளவாகவுண்டான இருபத்து மூன்று தத்துவம், அண்ட விசேஷங்கள். அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவ மறுஷ்ய தீய்யக் ஸ்தாவர விசேஷங்கள் ஆக இவ்வளவும் நாரங்களெனப்படும்.

"நாரங்களாவன நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்" என்று முன்னே சொல்லி வைத்து, மேலே விவரிக்கும்போது அநித்யவஸ்துக்களையும் சேர்த்து எண்ணியிருப்பது எங்ஙனே பொருந்துமென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின்; அநித்ய வஸ்துக்கள் எதுவுமில்லை; எல்லாம் நித்யவஸ்துக்களேயாம். ஸ்வரூபதோ நித்யங்க ளென்றும் பிரவாஹதோ நித்யங்க ளென்றும் நித்யவஸ்துக்கள் இரு வகைப்படும். "ஜ்ஞாநாதந்தாமலத்வாதிகளும்" என்று தொடங்கி "காலமும்" என்னுமளவும் ஸ்வரூபநித்யங்களான வஸ்துக்கள் சொல்லப்பட்டன; அதற்குமேல் பிரவாஹ நித்யங்களான வஸ்துக்கள் சொல்லப்பட்டன. ஒரு நாளும் உற்பத்திவிநாசமேயில்லாத வஸ்துக்கள் ஸ்வரூப நித்யங்களெனப்படும். உற்பத்தி விநாசங்கள் இருக்கச் செய்தே யும் முன்புண்டான நாமரூபலிங்காதிகள் மாறாமலிருக்கப்பெற்ற வஸ்துக்கள் பிரவாஹ நித்யங்களெனப்படும். ஆக நாரபதார்த்தம் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. (96, 97)

98. அயநமேன்றது—இவற்றக்கு ஆர்ய மேன்றபடி.

98. இனி அயநபதார்த்தம் கூறப்படுகிறது. அயநமாவது ஆர்யம்; நாரங்களுக்கு இருப்பிடமானவன் நாராயணன் என்றதாயிற்று.

99. அஃபனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆர்யமாகவுடைய னென்னவுமாம்.

கீழே சொன்ன தத்புருஷ ஸமாஸார்த்தம் தவிர, பஹுஃரீஹி ஸமாஸார்த்தமும் கொள்ளலாம்.

99. நாராயண பதத்திற்கு தத்புருஷஸமாஸமும் பஹுஃரீஹி ஸமாஸமும் ஆக இருண்டு வகைப்பட்ட ஸமாஸங்கள் செய்யலாமென்று முன்னம் சொல்லப்பட்டது. அதில் தத்புருஷ ஸமாஸஸித்தமான அர்த்தம் கீழே விவரிக்கப்பட்டது. பஹுஃரீஹி ஸமாஸஸித்தமான அர்த்தம் இப்போது கூறப்படுகிறது. நாராயண னென்கிற பதத்திற்கு நாரங்களை ஆர்யமாகவுடையவன் என்கிற பொருளும்

கொள்ளலாமென்றதாயிற்று. நாரங்களைப்படுகிற நித்யவஸ்துக்கள் எம்பெருமானிடத்திலே யிருக்கின்றனவென்று தத்புருஷஸமாஸத்தால் தேறும். அவற்றிலே எம்பெருமான் இருக்கிறானென்று பஹுஃவீஹி ஸமாஸத்தால் தேறும். ... (99)

100. இவையிரண்டிலும் பரித்தது பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்.

கீழேகாட்டிய இருவகைப்பட்ட ஸமாஸங்களிலும் தேர்வதென்னவென்றால், பரத்வ ஸௌலப்யங்கள் தத்புருஷனால் பரத்வமும், பஹுஃவீஹியினால் ஸௌலப்யமும்.

100. மேற்சொன்ன இரண்டு ஸமாஸங்களாலும் பரித்தது இன்னதென்கிறது. 'நாரங்களுக்கு அயநம்' என்ற தத்புருஷ ஸமாஸஸித்தமான அர்த்தத்தினால் பரத்வம் பரித்ததாகும். ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையென்பது தானே பரத்வம். "நாரங்களை ஆச்ரயமாகவுடையவன்" என்ற பஹுஃவீஹிஸமாஸஸித்தமான அர்த்தத்தினால் - மிகப் பெரியான தான் ஸகல சேதநா சேதநங்களிலும் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌலப்யம் பரித்ததாகும். ... (100)

101. அந்தர்யாமித்வமும் உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகவுமாம்.

101. கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு வகையான ஸமாஸங்களாலும் பரத்வஸௌலப்யங்கள் பரித்தனவாகச் சொல்லுவதும் தவிர, அந்தர்யாமித்வம் உபாயத்வம் உபேயத்வம் ஆக இம்மூன்றும் பரித்தனவாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. எங்ஙனையென்னில்; நாரங்களிலே தான் இருக்கிறான் என்பதனாலே அந்தர்யாமித்வம் ஸித்தம். அயநபதமானது கரணே வ்யுத்பத்தியாலும் ஸித்திக்கக்கூடியது, கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலும் ஸித்திக்கக்கூடியது. "ஈயதே அநேதேத்யயநம்" என்பது கரணே வ்யுத்பத்தி. "ஈயதே அஸௌ இத் அயநம்" என்பது கர்மணி வ்யுத்பத்தி. முந்தின வ்யுத்பத்தியில் எம்பெருமான் உபாயமாக நிற்பவன்; பிந்தின வ்யுத்பத்தியில் உபேயமாக நிற்பவன்; ஆகவே அந்தர்யாமித்வமும் உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் பரித்தனவாகும். ... (101)

102. எம்பிரானேத்தை யென்கையாலே, ஈச்வரனே எல்லாவுறவுமுறையுமென்று சொல்லும்.

102. கீழே திருபித்த கர்மணிவ்யுத்பத்தியினால் பரித்த உபேயத்வத்துக்கு ஸங்கோசம்ல்லாமையாலே அந்த உபேயத்வமானது *தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய் * என்னும்படி மாக்குத்வம் முதலான ஸர்வப்ரகார விசிஷ்டமாயிருக்கையாலும், பந்துலாபமும் ப்ராப்யமாகையாலும் ஈச்வரன் ஸர்வவித பந்து என்பது நாராயணபதத்திலே ஸித்தம். ஆனது பற்றியே இந்த நாராயண சப்தத்தின் அர்த்தத்தை அறுஸந்திக்கிற திருமங்கையாழ்வாரும் *எம்பிரானேத்தை யென்னுடைச் சுற்றமெனக்கர சென்னுடைவானுள்* என்று ஸகலவித பந்துத்வத்தையும் அருளிச்செய்தார். ... (102)

103. நாம் பிறர்க்கானவன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

நாம் எம்பெருமானுறவை மறந்து ஸம்ஸாரிகளோடு உறவு கொண்டிருக்கும், எம்பெருமான் நமக்கு ஹிதபரானுயே நடந்து போருவன்.

103. எம்பெருமானே ஸகலவித பந்துஷுமாகில் அவன் நமக்குச் செய்யும் நன்மை ஏதென்னில்; நாம் அப்பெருமானோடு ஸம்பந்தமற்று அந்யபராக இருக்கு மிடத்தும் நமக்கு ஆபிமுக்கியமுண்டாகும்படியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நம் பக்கனிலே ஊற்றமுற்றிருக்கையேயாம். (103)

104. இராமமடமுட்டுவாரைப்போலே உள்னேபக்கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போகும்.

(துர்மானத்தாலே விட்டைவிட்டு அகன்ற மக்களுக்கு) இராமகாலங்களிலே அசலந் யாதபடி மடங்களிலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே, கண்காணாமே அந்தராத்மாவா யிருந்து சேதனர்களின் ஸத்தை ஏற்பட்ட காலத்தொடங்கி ரஷித்துக்கொண்டு போகுவன்.

104. நாம் அந்யபராயிருக்கவும் எம்பெருமான் நமக்கேயாயிருந்து கொண்டு செய்வதுதான் ஏதென்னில்; சில பிள்ளைகள் தாய்தகப்பன்மாரிடத்தில் விரோதங்கொண்டு அவர்களோடே கூடியிருந்து உண்ணமாட்டாதே பட்டினி கிடந்து திரியுமானில், அத்தாய்தந்தையர் அவர்களையும் விடமாட்டாமல் அசலந் யாதபடி இராமகாலங்களிலே மடங்களில் மறைந்திருந்து பிறரைக்கொண்டு உண் பிப்பது போல், எம்பெருமானும் தன் பக்கனில் தலைசாய்க்கமாட்டோமென்று ஸ்வாதந்திரியங்கொண்டாடித் திரிகிற சேதனர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மா வாய் இவர்கள் ஸத்தையே பிடித்து ரஷித்துக்கொண்டு போகுவதுண்டே, அது காண்மின்.

ஆக இந்த நாராயண பதத்தாலே கைங்கரியத்திற்கு உத்தேச்ய பூதான எம்பெருமான் படியைச் சொல்லியாயிற்று. ... (104)

105. 'ஆய' என்கிற வித்தால், சென்ற குடையாமென்கிறபடியே எல்லா வடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றபேஷிக்கிறது.

105. நாராயண பதத்தின்மேல் ஏறிக்கிடக்கிற சதுர்த்தீவிபக்தியானது கைங்கரிய பிரார்த்தனை பண்ணுகிறபடியைத் தெரிவிக்கின்றதென்கிறது இனி. சென்றகுடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம், தினரூல் மரவடியாம் நீள்கடலுள் —என்றும், புணையாமணி விளக்காம்பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கு அரவு என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியே திருவனந்தாழ்வானைப்போலே எவ்வகைப்பட்ட கைங்கரியங்களும் செய்ய வேணுமென்கிற அபேஷை சதுர்த்தீ விபக்தியினால் பிரகாசிப்பிக்கப்படுகிற தென்றதாயிற்று.

[முலத்தில் "ஆயவென்கிறவித்தால்" என்றிருப்பதில் சிலர் சங்கிப்பதுண்டு; அதாவது, வியாகரண சாஸ்தர்ப்படி (ஆய) என்று கிடையாதே; 'ஷேய்ய' என்கிற பாணிநிஸூத்திரத்தினால் 'ஷே' என்பதற்கு 'ய' என்பது ஆதேசமாக வந்து ஸ்தாநிவத் பாவத்தாலே தீர்க்கம் ப்ராப்தமாயிருக்கிறவத்தனை போக்கி ஆய என்கிற ரூபமில் லையே; அப்படியிருக்க (ஆயவென்கிறவித்தால்) என்று அருளிச்செய்தது எப்படி பொருந்தும்? என்று சங்கிப்பர்கள்; இதற்கு ஸமாதானமாவது, இது மந்த்ரமாகை

யாலே மந்திர சாஸ்திரத்தில் உத்தாரக்ரமத்தில் (ஆய) என்று எடுத்திருக்கை யாலே அதையடியொற்றி அருளிச்செய்ததாகையாலே பொருந்தாமை யொன்று மில்லை.] "அம் பீஜம். ஆயேதி சக்தி" என்றதை அநுஸந்திப்பது. (105)

106. நமஸ்ஸாலே நன்ஔேடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோ வென்வீல்.

107. "படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறியன்று; ஸ்வரூபப்ரயுக்தம்.

106, 107. கீழே நமஸ்ஸாக்கு அத்யந்தபாரதந்திரியமன்றே பொருளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தனக்கென்று ஒன்றை விரும்புகைக்கு யோக்யதை யில்லாமையன்றே அத்யந்த பாரதந்திரியமாவது; அப்படிப்பட்ட பாரதந்திரியத் திற்கு விருத்தமாக இப்போது கைங்கரியத்தை விரும்பி அபேஷித்தல் யுக்தமோ வென்னில்; யுக்தமே. கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திப்பதானது ஸ்வபோக்தருத்வ ரூபமான அறங்காரத்தாலே விளைவதாய்க்கொண்டு வந்தேறியானதன்று; சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தே தான் தரிக்கவேண்டியவனாகையாலே சேஷிக்கு அதி சயத்தை விளைத்தல்லது தான் தரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றினதே யாம். ஆனதுபற்றியே "படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேன்" என்று குலசேகராழ்வார் அத்யந்த பாரதந்திரியத்தோடே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையும் பண்ணியிருக்கிறார். ஆக ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாமையாலே கைங்கர்யத்தைப் பிரார்தி தித்தல் யுக்தம்.

[* படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே * என்கிற விதில் கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை எங்கே கிடக்கிறது? என்னில்; "உன்பவளவாய் காண் பேன்" என்பதில் அது உணரத்தக்கது. நாம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தோமா என்பதை சேஷியினுடைய முகவிகாஸம் கண்டே அறியவேண்டுதலால் அதற் காகவே "உன்பவளவாய் காண்பேனே" என்றாராழ்வார். ஆகவே அது கைங்கர்ய பிரார்த்தனை பண்ணினபடியேயாம் என்று கொள்க.] ... (106, 107)

108. ஆகையால் *வழுவினாவுடிமை செய்ய வேண்டும் நாம் * என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது.

108. கைங்கரியத்தை ப்ரார்த்திப்பதானது வந்தேறியல்லாமல் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே *ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவினாவுடிமை செய்ய வேண்டு நாம் * என்று ஆழ்வார் விரும்பியபடியே அடிமையில் ஒன்றும் தழுவாதபடி ஸகல கைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டுமென்கிற ப்ரார்த்தனையை இத்த சதுர்த்திவிபக்தி விளக்கிற்றாயிற்று. ... (108)

109. கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலிற்கு முன்போ
கண்கள் துஞ்சுதலென்கிறபடியே காண்பதற்குமுன்பு உறக்கமில்லை;
கண்டால் *ஸதா பர்யந்தீ யாகையாலே உறக்கமில்லை.

109. மேற்கூறிய கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை நிரந்தரமாக நடக்கும்படியான சூசியுடையார்படி பேசப்படுகிறது. *இமையோர்கள் குழாம் தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ்

செய்தொல்லுமலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றுக்கும் உண்டோ
கண்கள் துஞ்சுதலே* என்னுமாயேலே எம்பெருமானே ஸேவிப்பதற்கு முன்பு
ஜ்ஞான ஸங்கோசமாகிற உறக்கம் கிடையாது, கண்டகாலத்திலே *தத்விஷ்ணு
பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரயா* என்று உபநிஷத்து ஒதினபடியே நித்யாநு
பவம் பண்ணுகையாலே பின்பும் உறக்கமில்லை. இப்படி எப்போதும் உறக்க
மில்லாதபடியாகவாயிற்று ப்ராப்யருசியுடையார் படியிருப்பது. ... (102)

110. *பழுதே பலபகலும்போயினவென்ற இழந்தநாளைக்குக்
கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறக்க விரக்கம்லை.

110. உறக்கமில்லாமலுக்கு மற்றொரு காரணமுமுண்டு; *பழுதே பல
பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன்* என்று பொய்கையாழ்வாரருளிச் செய்த
படியே, பகவத் விஷயத்தை இப்போது அநுபவிக்குமாயேலே பண்டெல்லாம்
அநுபவியாமல் அநேககாலம் வியாத்தமாய்க் கழிந்துபோய்விட்டதே! என்று
இழந்த நாளை நினைத்து வருந்தி ஆக்ரந்தநம் பண்ணுமதிகாரிக்கு மேலுள்ள காலத்
தில் உறக்கம்வர அவகாசமில்லை. (110)

111. *அன்ற நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேனென்கு நீண்டுக்கவிறே

111. அன்றியும் * அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேன் *
என்கிற திருமழிசையாழ்வாருடைய படியிலே யிருப்பார்க்கு பகவத் விஷயத்தில்
அறிவு பிறந்தபின்பு மறப்பதற்கு ப்ராஸக்தியே கிடையாது.

ஆக இவ்வளவால்—பகவத்விஷய வைலக்ஷண்ய முணர்ந்தவர்களின்படி
இப்படிப்பட்டதாயையாலே இந்த கைங்கர்ய ப்ராத்ததை இடையருமல் நடக்கு
மென்றதாயிற்று. (111)

112. இவ்வடிமைநான் *ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி* எங்கிறபடியே
ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வவஸ்தைகளிலும் அநுபவித்தீக்கும்.

112. இனிமேல் இந்த கைங்கரியத்திற்கு தேசநியமம் காலநியமம் ஒன்று
மில்லாமல் கூறப்படுகிறது. * ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவினா
வடிமை செய்யவேண்டும் நாம் * என்று எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா தேசங்
களிலும் எல்லா அவஸ்தையிலும் பிரியாது நின்று கைங்கர்யம் பண்ணப்பெறவேணு
மென்று ஆழ்வார் ப்ராத்ததித்தபடியே இவ்வடிமை ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வ
வஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்து செல்லும். (112)

113. எட்டியழையாய் முன்று சாடயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் போலே திருமந்திரம்.

எட்டுத் திருவடையாழ்வாரும் எட்டு இழையாகக் கொண்டதாய். மூன்று பதங்கடையும
முன்று சாடாகக் கொண்டதாய், இப்படி லோகவிலகணமாயிருப்பதொரு
மங்களநான் போன்றதாம் இத்திருமந்திரம்.

113. உலகத்தில் ஸ்திரீகள் மங்களஸூத்ரம் தரிப்பதானது இவள் புகுஷ
னுக்கு அநந்யாரஹை' என்று காட்டுவதற்கு ஆகிருப்போலே இந்தத் திருமந்திர
த்தைத் தரிப்பதானது சேதநர்கள் எம்பெருமானுக்கு அநந்யாரஹ பூதர்கள்'

என்பதை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்பது தோற்ற இத்திருமந்தரம் ஒரு மங்களஸூத்ரமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது. உலகத்தில் மங்களஸூத்ரமானது பதினாறு இழையாய் இரண்டு சரடாயிருக்கும்; இது அப்படியல்லாமல் விலக்ஷணமான ரீதியிலே எட்டு இழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் போலேயாம். எட்டு அக்ஷரமிருப்பது எட்டு இழையாகவும், மூன்று பதமிருப்பது மூன்று சரடாகவும் கொள்ளப்பட்டது. (113)

114. இத்தாம் சர்வன் சூத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நீன்ற சகீக்கு மென்கிறது.

இதனை மங்கலநானூச் சொன்னதனால், எம்பெருமானவன் சூத்மாக்களுக்குக் கணவனாகிறந்துகொண்டு ரக்ஷிப்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது.

114. திருமந்தரத்தை மங்களஸூத்ரமாக நிரூபித்துச் சொன்னதனால் என்ன தேறிற்று? என்னில்; இத்தத் திருமந்தரத்தோடு ஸம்பந்தமுடைய சேதநக் களுக்கு எம்பெருமான் பதியாயிருந்துகொண்டு ரக்ஷணத்தொழிலை நிர்வஹித்துக் கொண்டு போருமென்பதே. (114)

115. சூகத் திருமந்தரத்தாம், எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே யொழியவேணும்; ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லாவடிமைகளும் செய்யப்பெறவேனாக வேணுமென்றதாயிற்று.

சூக, திருவஷ்டாக்கரத்தினால் சொல்லப்படுவதாகிறது. பகவானுக்கே சேஷப்பட்டவனான நான், ஸர்வசேஷியம் தவிரப் பெறவேணும்; அடிமைகொள்ள இட்டுப் பிரத்தவனான திருமானுக்கே எல்லாவடிமைகளும் செய்யப்பெறவேனாக வேணும் என்றதாயிற்று.

115. இத்திருமந்தரத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹித்து நிகமிக்கப்பட்டது. (115)

திருமந்தர ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

முமுஷுப்படி—த்வயப்ரகரணம்

116. புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வானையோடே வீடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்ற பற்றுக்கையும், பேறு தப்பாதென்ற துணித்திருக்கையும், பேற்றுக்கு தவிரிக்கையும், இருக்கும்நான் உகந்தருவின் நிலங்களிலே ப்ரவனானாய் குணபவகைக்கர்யங்களே போது போக்காகையும், இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றமறித்து உகந்திருக்கையும், திருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப்போருகையும், ஜ்ஞானமும் வீரத்தையும் சாத்தியமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாத்காரீக்கு அவர்யாபேஷீதம்.

எம்பெருமான் தவிர மற்ற விஷயங்களிலுண்டான ஸங்கங்களை யெல்லாம் மறுப்பையும் அதில் பற்று உண்டாக வழியில்லாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகையும்; வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி ஸாவேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுக்கையும்; பலன் தப்பாமல் எடுத்திக்குபென்று திடநர்சிக்கை கொண்டிருக்கையும்; பேறு கிடைக்கிறபோது கிடைக்கட்டுமென்றிராமல் பதறுகையும்; இவ்வுடம்போடே இவ்விருக்கிறவரையில் தீவ்யதேசங்களிலே ஊற்றமுடையவனாய், பகவத்குணறு பவமுடும் பகவத்கைங்கல்யமுடும் போது போக்காம்படியிருக்கையும்; கீழ்ச்சொன்ன தன்மைகளைல்லா முடையாய்விருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சிலர் இருப்பரேல் அவர்களது பெருமையை யறுஸந்தித்து உள்ளம் பூரித்திருக்கையும்; திருவண்டாண்டாரமூலமந்தரத்திலும் அதன் பொருளை விவரிக்குமதான தவயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கையும்; கீழ்ச்சொன்ன தன்மைகளையெல்லாம் உபதேசமுடகத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசாரிய விஷயத்தில் அன்பு அதிசயித்திருக்கையும்; தன்னைத் திருத்திப் பணிகொண்ட ஆசாரியனிடத்திலும், அவ்வாசாரியனை யுபகரித்த எம்பெருமானிடத்திலும் தவறியுடையவனாய் விருத்தலும்; ஜ்ஞான வைராக்ய சாத்தியுக்கதனான பரமஸாத்விச பாகவதரினாடே கூட வசித்தித்தும் போடுகையும், ஆக இவைவித்தனையும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ நென்றிருக்குமோர்திகாரிக்கு அவச்சமுண்டாகவேணும்.

(அவநாஸிகை) திருமந்திரம் த்வயம் சரமஸிலோகம் என்ற ரஹஸ்யங்கள் முன்றுள் திருமந்திரமானது மந்திராஜமென்றும், த்வயமானது மந்திராத்வமென்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும். ஆசாரியர்கள் திருமந்திரத்திற்காட்டிலும் த்வயத்தில் அதிகமாக ஊன்றிப் போடுவார்கள். "திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைக நிஷ்டராவீர்" என்று ஆசாரியர்கள் ஆசாஸிப்பர்களாம். மணவாளமாமுனிகளின் திநசர்யையில், *மந்திராத்வஸந்தாத ஸந்தத ஸ்புரிதாதாம். ததந்ததத்வ நீத்யாத ஸந்தத்த புலகேத்கயம்* என்றுள்ளது ப்ரஸித்தம். மணவாளமாமுனிகளின் திரு வதரம் எப்போதும் த்வயாறுஸந்தானத்தினால் ஸ்புரித்துக் கொண்டிருக்குமென்றும், அதன் அர்த்தாறுஸந்தானத்தினால் திருமேனி புளகாஞ்சிதமாயிருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இப்படிப்பட்ட பெருமை த்வயத்திற்கு உள்ளதொன்றும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு த்வயரஹஸ்யம் மிகவும் உபாதேயம்.

118. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேஷிதங்க ளானவற்றை முந்துற முன்னம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதும் முக்கியமாகும். பத்து விஷயங்கள் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேஷிதங்களென்று ஆசாரியர் திருபித்தகுணுகிஞர். அவையாவன:—

1. ஃபீதரம் மாதரம் திராத்* இத்யாதிப்படியே பாஹ்ய விஷய ஸங்கங்களையெல் லாம் மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை.

2. வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி திருபாதிகரணுகன ஸர் வேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுக்கை.

3. பேறு கனத்திருப்பதையும், அதற்குரிய உபாயம் தம்பக்கனில் இல்லாமையை யும், நாம் செய்யும் பாபங்கள் அளவு கடந்திருப்பதையும் நோக்கித் தனும்பாமல் பலன் தப்பாமல் கையுக்கும் என்று விசுவஸித்திருக்கை.

4. இப்படி விச்வஸித்து 'பேறு எடுத்தித்தபோது காண்கிறோம்' என்று ஆறி வீராமல் • தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ • • மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கு என் மனமேகமெண்ணும் • என்கிறபடியே க்ரமப்ராப்தி பற்குமல் பதறுகை.

5. பரமபதத்திலே போய் பகவதநுபவகைங்கரியங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் பதற்றம் நடவாநிற்கச்செய்தேயும் இந்த வுடம்போடேயிருக்கும் நாள் திவ்ய தேசங்களிலே •கண்டிபூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டு கையாகிற ப்ராவண்யத்தை யுடையனாய், அந்த திவ்ய தேசங்களிலே நிற்கிறவ னுடைய கல்யாண குணநுபவமும், அது அடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலகோப விஷயமாம்படியிருக்கை.

6. கீழ்ச்சொன்ன விவையெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் 'இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இப்படியும் சில மஹான்கள் உண்டாவதே!' என்று அவர்களது வைபவத்தையறிந்து உகந் திருக்கை. [†இந்தளமாவது - குமிட்டி சட்டி.]

7. இதர மந்த்ரங்களின் அருகே மறந்தும் செல்லாமல், த்யாஜ்யோபாதேயங் களைத் தெளியவறிவிக்கும் திருமந்த்ரத்திலும் அதின் அர்த்தத்திற்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை.

8. கீழ்ச் சொன்னவற்றையெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்யன் விஷயத்தில் பக்தி அதிசயித்திருக்கை.

9. நித்ய ஸம்ஸாரியான தன்னை நித்யஸூரிகள் பெறும் பேற்றுக்கு உரியனும்படி இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப்போலே திருத்தின அந்த ஆசார்யனிடத்திலும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கின எம்பெருமானிடத்திலும் இடையறாது நன்றி பாராட்டுகை.

10. தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குவதற்காகவும் கீழ்ச் சொன்னவை தனக்கு வளர்ந்து செல்லுகைக்காகவும் ஜ்ஞாநவிரக்தி சாந்தி ஸம்பந்தனாய்பரமஸாத் விகனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும்—ஆக இவை யித்தனை யும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவச்யபேஷிதங்கள். •

117. இவ்வதிகாரிக்கு ஈண்டியத்ரயமுபதுஸந்தேயம்.

117. இவ்வதிகாரிக்கு அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை வளர்க்குமதான ஈஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தான விஷயமாகவேணும். (117)

118. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது ; த்ருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது ; சரமச்சோகத்தில் சர்வானாலே பேறென்கிறது ; த்வயத்தில் பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

ஈஹஸ்யத்ரயம் தனித்த மற்ற ஸகல சைந்த்ரங்களுக்கும் சேதநனுடைய தேஹ விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்காகையாலே அவற்றில் ஸாதநாநுஷ்டானத்திற்குரிய தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புரூஷாந்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆத்ம ஸ்வரூப மொன்றிலேயே நோக்கான த்ருமந்த்ரத்தில் ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானத்

தாலே புருஷார்த்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஈசுவர ஸ்வாதத்திரியத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில் அவ்விசுவானுலே புருஷார்த்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது. (இப்போது விவரிக்கப் புகும்) த்வயத்திற்கு லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கானையாலே இதில் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மீயாலே புருஷார்த்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது.

118. இனி த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அதிசயத்தை யறிவிப்போம். ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் இன்னது சொல்லுகிறது, திருமந்திரத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது, சரமச்லோகத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது என்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு த்வயத்திற் சொல்லுகிறது இன்னது என்று தெரிந்துகொண்டால் நலமாகும். ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் சேதநனுடைய விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு, விசிஷ்ட வேஷமாவது தேஹவிசிஷ்ட வேஷம். ப்ராஹ்மணுதி வர்ணதர்மங்களைப் பற்றியும் ப்ராஹ்மசர்யாதி ஆச்ரமதர்மங்களைப் பற்றியும் பேசுவதே ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் விஷயமாகையாலும், அந்த வர்ணாச்ரமங்கள் தேஹத்தைப் பற்றி நிற்கையாலும் சாஸ்திரங்களுக்கு தேஹவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேறுகிற அர்த்தமாவது-ஸாதநானுஷ்டான யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்பதாம்.

திருமந்திரத்திற்கு சேதநனுடைய நிஷக்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. (அதாவது, சுத்த ஆத்மவஸ்துவிலே நோக்கு என்றபடி.) திருமந்திரமானது ஸகலாத்மாக்களுக்கும் பொதுவான தன்மையைத் தெரிவிப்பதேயன்றி ஜாத்யாச்ரம ஸம்பந்தியான விஷயமொன்றையும் தெரிவிப்பதல்லாமையாலே திருமந்திரத்திற்கு நிஷக்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட திருமந்திரத்தில்-இவன் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நின்றும் கைவாங்கின லொழிய ஈசுவரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே அந்த ஈசுவரனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது.

ஈசுவரனுடைய ஸ்வாதத்திரியத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில்—இவனுடைய ஸ்லீகாரமும் மிகையாம்படி தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபத்தகங்களான ஸகல பாபங்களையும் தள்ளிப் போகட்டுத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளும் ஈசுவரனுலே புருஷார்த்தலாப மென்கிறது.

ஈசுவரனுடைய லக்ஷ்மீ விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்திலே வெள்ளில், விசேஷண பூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்கிறது. பேறுபெறுவதற்கு தேஹமும் வேணும், ஆத்மாவும் வேணும், ஈசுவரனும் வேணும், பிராட்டியும் வேணும் முக்கியமாகவேண்டுவது பிராட்டியாகையாலே அவளாலே புருஷார்த்தலாபமென்று தெரிவிக்கிற த்வயம் மிகச்சிறந்தது என்றதாயிற்று.

119. பெரிய பிராட்டியாராலே பேசுகையாவது இவன் புருஷகாரமானானது

ஈசுவரன் கார்யம் செய்யானென்கை.

புருஷார்த்த ப்ராபகன் எம்பெருமானையாருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே பேசு என்னகருக்க கருத்தென் என்னில், இப்பிராட்டி புருஷகாரக்குத்யம் பண்ணி லொழிய எம்பெருமான் புருஷார்த்த ப்ராபகனாக மாட்டானென்பதேயாம்.

119. உபாயம் எம்பெருமானாயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்றால் என்ன அர்த்தம்? என்னில், இவனுடைய குற்றங்களைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவன் புருஷகாரமானாலொழிய எம்பெருமான் இவனுக்குக் காரியம் செய்யானென்பதே தாற்பரியம். (119)

120. தவயத்துக்கட்காரி ஆகிஞ்சத்யமும் அநத்யகதித்வமுமுடையவன்.

தவயமென்று மித்த ரஹஸ்யத்துக்கு அதிகாரியாகக் கூடியவன் யாவனென்னில் ; உபாயாததரமென்றும்ல்லாமையாகிற ஆகிஞ்சத்யமும், வேறொரு ரக்ஷகனை நெஞ்சிலும் நினையாமையாகிற அநத்யகதித்வமுமுடையவன்.

120. ஸித்ததாபாய வரணத்தைக் கூறுமதான தவய ரஹஸ்யத்திற்கு அதிகாரிகள் கிடைப்பது அரிது; ஆகிஞ்சத்யமும் அநத்ய கதித்வமுமாகிற இரண்டு முடையவனே தவயாதிகாரியாவான். ஆகிஞ்சத்யமாவது—* நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் * என்கிறபடியே ஒருவிதமான கைம்முதலுமில்லாமை; அநத்ய கதித்வமாவது—* புகலொன்றில்லாவடியேன் * களைகண் மற்றிலேன் * என்கிற படியே வேறு ரக்ஷகனை நெஞ்சிலும் நினையாமை. ஆக இவ்விரண்டும் வாய்க்கப் பெற்ற அதிகாரியே தவயாதிகாரியாவான். (120)

121. இவையிரண்டும் ப்ரபத்தபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

121. உபாயாதர மில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சத்யத்தின் வேஷமும், வேறு ரக்ஷகனில்லாமையாகிற அநத்யகதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபத்தபரித்ராணமென்கிற ரஹஸ்யத்திலே பரக்கவருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அங்கே கண்டுகொள்க.

122. இதில் முற்கூற்றல் பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு சர்வரன் திருவடிகளை

உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றல் அச்சேர்த்தியில் அடிமை இரக்கிறது.

இந்த தவயத்தில் பூர்வகண்டத்தினாலே, பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப்பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றுமை சொல்லப்படுகிறது; உத்தர வாக்யத்தினாலே, பெருமானும் பிராட்டியுமான அச்சேர்த்தியிலே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணும்படியானது சொல்லப்படுகிறது.

122. இனி தவயத்தின் வாக்யார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. இரண்டு கூறுக [கண்டங்களாக] இருக்கின்ற இந்த தவயத்தில் முதற்கண்டத்தினால்-பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமானது திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. பூர்வ என்பதனால் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிடுகிறது; நாராயண ச்ரணை ச்ரணம் ப்ரபத்த்யே என்பதனால் எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது.] உத்தர கண்டத்தாலே, பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தி யிலே கைங்கர்யம் பண்ணவேணுமென்கிற பிரார்த்தனை காட்டப்படுகிறது. [பூர்வதே என்று பிராட்டியுமவனுமான சேர்த்தி; நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தி கைங்கர்யப் பிரார்த்தனையைக் காட்டும். நமஸ்ஸு கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி யைக் காட்டும்.] ... (122)

123. ஸ்ரீ என்ற பெரியபிராட்டியார்க்குத் திருநாமம்.

123. இனி பிரதிபதார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஸம்பத்து முதலியவைகளும் பொருளானாலும் இங்கே இச்சொல் பிராட்டியார்க்குத் திருநாமமாயிராநின்றது. * ஸ்ரீதீ ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்மயா: * என்கிற ப்ரமாண வசனமும் இங்கே அதுஸந்தேயம். (123)

124. ஸ்ரீயதே-ச்யதே.

124. இந்த ஸ்ரீ சப்தமானது, *சீ-ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்தியால் நிஷ்பந்தமாகும். ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ. (இது கர்மணி வ்யுத்பத்தி,) ச்யதே இதி ஸ்ரீ. (இது கர்த்தரி வ்யுத்பத்தி.) (124)

125. இதுக்கர்த்தம் எல்லார்க்குமிவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவள் தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்குமென்று.

ஸ்ரீயதே, ச்யதே என்ற இவ்விரண்டு வ்யுத்பத்திகளாலும் தேறின அர்த்தம் என்ன வென்றால்; 'ஸ்ரீயதே' என்கிற வ்யுத்பத்தியினாலே 'எல்லாராலும் ஆசிரயிக்கப் படுகிறாள்' என்கையாலே ஸகல சேதநர்களுக்கும் பிராட்டியைப் பற்றியே ஸ்வரூபஸ்திதியாகு மென்கை; 'ச்யதே' என்கிற வ்யுத்பத்தியினாலே இவள் எம்பெருமானை ஆசிரயிக்கிறாள் என்கையாலே இப்பிராட்டிக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபஸ்திதியாகுமென்கை.

125. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்று பொருள்படுகின்றது. ஸகல சேதநர்கட்கும் இவனைப்பற்றியே தங்களுடைய சேஷத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் எரித்திக்குமென்றவாறு. கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியில் ஈசுவரனை இவள் ஸேவியா நின்றாளென்று பொருள்படுகிறது. இவள் தனக்கும் ஈசுவரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமாயிருக்கு மென்றவாறு. ஸகல சேதந விஷயத்திலும் சேஷித்வத்தையும், ஈசுவர விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் உடையவள் என்று ஸ்ரீசப்தார்த்தம் தேறிற்றாயிற்று. ... (125)

126. இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

பிராட்டியை இப்பூர்வ வாக்கியத்தில் நிதேசிப்பதானது, புருஷகாரத்வமாகிற தன்மையைவிட்டு.

126. எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டானப்போலே இவளுக்குப் புருஷகாரத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு; புருஷகாரத்வமென்கிற தன்மையை நினைத்து இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது. உபாய வஸ்துவில் விசேஷணமாயிருக்கிற தன்மையை விட்டு இவளுக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற பகையும் யுக்தியுத்தமன்றென்க. (126)

127. தீவிரே நேருப்புக்கினரூபாயேலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிரத்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

குளிர்ந்த ஜலத்திலும் அணுகிவாண்டாத படியான நெருப்பு (பாடபாக்தி) தோன்றுவது போல, ஸாரார்த்தமாயிருக்கிற திருவுள்ளத்திலே, சேதநர்களின் குற்றமடியாகச் சீற்றமுண்டானால், அக்குற்றத்தைப் பொறுப்பது இப்பிராட்டிக்காக.

127. எம்பெருமானுடைய நாராயணத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவிராட்டிபுருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டிய அவசியம் என்ன? என்னில்; குளிர்ந்த ஜலத்திலுங்கூடக் கொடிதான நெருப்பு கிளருமாபோலே, ஸர்வ பூத ஸுஹ்ருத் தானவன் திருவுள்ளத்திலே சேதநன் அளவுகடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சீற்றம் பிறப்பது முண்டே; அங்கனே சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப்பிராட்டிக்காக. தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சீற்றத்தை யாற்றி தயையை ஜநிப்பிக்கும் இவன்; ஆகையாலே ஸம்பந்த வுணர்ச்சியுள்ளவ னுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமேயாம். (127)

128. இவள் தாயாய் இவர்கள் க்ரோம் போறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பத்நியாய் இவிய விஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணிவற்ற புருஷகாரம்.

இப்பிராட்டியானவள் ஸகல சேதநர்களுக்கும் மாதாவாய், இவர்களுக்கும் ஷ்டக் கண்க் கண்டு ஸஹித்திருக்கமாட்டாமல், அவனுக்கு ஸஹதர்மசாரினியாயும் பரம போகையாயும் மிருக்கையாலே தட்டுத் தடங்கலொன்றுமில்லாத புருஷகார மாகக் கூடியவள்.

128. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யுமோவென்னில், *அகில ஜகத்மாதர்* என்கிறபடியே சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய், அந்த ஸம் பந்தமடியாக இவர்களுடைய வகுத்தம் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதேயிருக்கிற வொருதன்மையும், எம்பெருமானுக்குப் பத்நியாய் பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு* என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷணயத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்கிற வொரு தன்மையும் உடைய ளாகையாலே ஒருவகையாலும் விபலமாக மாட்டாத புருஷகாரம். உலகில் புருஷ காரம் செய்பவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; எவர் விஷயத்தில் புருஷ காரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்கவேண்டி யது ஒன்று. யாரிடத்தில் புருஷகாரம் செய்ய வேணுமோ அவரிடத்தில் தம் வாக்கு வெற்றிபெற்றே தீரும்படியான வால்லப்ய மிருக்க வேண்டியது மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் பிராட்டியிடத்தே புஷ்கலமென்று திருபிக்கப்பட்டதாயிற்று. (128)

129. திருவடியைப் போறுப்பிக்குமவள் தன்சொல்வழிவருமவளைப் போறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே.

ராகுஷிகளை சித்ரவதம் பண்ணமுயன்ற மாகுதியையும் பொறுப்பித்த பிராட்டி, தான் சொன்னபடி கேட்கும் கணவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லவள் என்பது கைமுதிகத்யாய சித்தமன்றே.

129. இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான்; ஈசுவரனோ கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன்; அன்னவன் சேதநருடைய குற்றங்களை திறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன் என்று நிற்குமளவில் பிராட்டி தான் என்னசெய்ய முடியும்? என்னில்; இது இவளுடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆகேடிபமாகும். இவள்

சிறையிருந்த காலத்தில் இவனைப் பத்து மாதம் இடைவிடாது படாத பாடுகளும் படுத்தின ராஜாஸூகிகளின் கொடுமையை மரத்தின்மேல் மறைந்திருந்து கண்ட அனுமான் "பெருமான் வெற்றிபெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வோம்" என்று ஆறியிருந்து, ராவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து, 'இவ்வரக்கிகளின் அப ராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம் பண்ண நினைத்திருக்குமெனக்கு இடமளிக்க வேணும்" என்று (பிராட்டியை நோக்கிக் கேட்டவளளிலே, சொல்மிறுங்கனா அங்வனுமாரினயுமுட்பட இவன் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தாளென்பது ஸ்ரீராமா யணப் பிரஸித்தம். அப்படிப்பட்ட விவன் * அல்லிமலர் மகன் போகமயக்குக்க ளாகியும் திற்குமம்மான் * என்கிறபடியே தன் போக்யதையிலே மிகவும் ஈடுபட் டிருப்பவனாய், *நின்னன்பின் வழிநின்று சிலைபிடித்தெம்பிரானேக* என்கிறபடியே "மாயாமிருகத்தின் பின்னே போ" என்றாலும் விளைவதறியாதே அதின் பின்னே தொடர்ந்து போமவனாய் இப்படி தனக்கு விதேயனாய் ராஜிகனாயிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்லளென்பதுபற்றிக் கேட்கவேணுமோ? ... (129)

130. மதுப்பாலே இருவர் சேர்த்தீயும் தீய்யமென்கிறது.

ஸ்ரீசப்தத்திற் அடுத்தபடியுள்ள மதுப் ப்ரத்யயத்தாலே, இந்த தீய்ய தப்பதிகளிக் சேர்த்தி எப்போதுமுள்ளதென்ற கேட்டப்படுகிறது.

130. 'ஸ்ரீமத்' என்கிற பதத்தில் ப்ரக்குதியான ஸ்ரீ என்பதன் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று; அதன்மேல் ஏறிக்கிடக்கும் மதுப்பென்கிற பிரத்யயத்தின் பொருள் இனிமேல் விவரிக்கப்படுகிறது. 'எப்போதும் கூடியிருத்தல்' என்னும் பொருளில் 'மதுப்பு' வந்திருப்பதாகக் கொள்க. இத்தால் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தீயும் எப்போதுமுண்டென்பது சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ... (130)

131. இவனோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உன்மை.

இப்பிராட்டியோடு கூடியே ஈச்வரஸத்பாவம்

131. இந்த நித்யயோகம் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகமென்று கொள்ளக்கூடவது. ஞானம் ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி பகவானுக்கு ஸ்வரூப நிருபகங்களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வமும் நிருபகமாகையாலே இவனோடே கூடியே ஈச்வர வஸ்துவின் ஸத்தையுளதாகக் கொள்க. (131)

132. ஈச்வரஸ்வாதத்தீயத்தையும் சேதனனுடைய அபராதத்தையும் கண்டு அகலமாட்டான்.

எம்பெருமான் கேட்பாரற்ற ஸ்வாதத்தீயன் என்பதைக் கண்டும், வந்துபணிகிற சேதன் மறைபராதி என்பதைக் கண்டும், ஒரு தொடியார் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிய மாட்டான்.

132. இவனுடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்யயோகமுண்டு; அபராதங் களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்க வல்லவனான ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதத்தீயத்தையும் சேதனர் செய்யும் குற்றங்களின் அளவில்லாமையையுங்கண்டு "ஐயோ என்னொரு மோ!" என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒருநொடிப்பொழுதும் அகலமாட்டான்.

133. சேதனனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டி.

அபராதியாகத்து பணிகிற சேதனனுக்கு, ஈசுவர ஸ்வாதத்தியமும் தன்னபராதம
மெய்கிற இரண்டையும் நினைத்து பயன்பட ப்ரஸக்தியில்லை.

133 இப்புடி இவளிருந்து நோக்குகையாலே, ஈசுவரனுடைய ஸ்வாதத்திரி
யத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை நினைத்தோ சேதனன் அஞ்ச
வேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை. ... (133)

134. இத்தாம் ஆச்ரயிக்கைக்கு குசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்க வேண்டி வென்கிறது.
இத்த மதுப் ப்ரதவயத்தினால், எப்பெ ருரணைப் பணியுரிடத்தில் பணியவேணுமென்கிற
குசியை வேண்டுவது, ஸவய ப்ரதீகைப் பண்ணவேண்டிய அவசியமில்லை
என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது.

134. அன்றியும், பிராட்டியானவள் எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியே
யிருக்கின்றாளென்று தெரிந்துகொள்ளுமளவில் எந்த ஸமயத்திலும் எம்பெருமானை
ஆச்ரயிக்கலாம் என்பது தேறிற்றாகும். 'புருஷகாரம் செய்பவள் அருகேயிருக்குங்
காலம் பார்த்து ஆச்ரயிக்கவேணும்' என்று ஸமயப்ரதீகை வேண்டியதில்லை;
ஆச்ரயிக்கவேணுமென்கிற குசி பிறக்கவேண்டுவதத்தினையே. குசி பிறந்தபோதே
ஆச்ரயிக்கலாமென்கை. ... (134)

135. இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலைபெற்றது ; அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.
பிராட்டி கூடியிருந்தபடியினாலே, ராவணன் காட்டிலும் ஈறுபராதியான காகம்
உயிர்வந்தேற்று; பிராட்டியின் சேதத்தியில்லாமையாலே; காகத்திற்காட்டிலும்
குறைந்த அபராதியான ராவணன் மாண்டுபோனான்.

135. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதெயன்பதை
விபலாவதார காலத்துச் செய்தியாலும் தெரிந்துகொள்ளலாம்; ராமாவதாரத்தில்,
அளவுகடந்த அபராதத்தைச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்தரத்திற்கு இலக்காய் தலையறுப்
புண்ண வேண்டின காகம் க்ருபைக்கு இலக்காய்த் தலைபெற்றுப்போனது பிராட்டி
யின் ஸந்நிதியினாலேயாம். அவ்வளவு அபராதியல்லாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு
இலக்காய் முடிந்தபோனது இவளுடைய ஸந்நிதியில்லாமையினாலேயாம். ஆகவே
பிராட்டியின் ஸந்நிதானம் பழுதுபடாதென்று உணர்க. ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீமத்
பதார்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று. ... (135)

136. புருஷகாரபலத்தாலே ஸ்வாதத்தியம் தலைசாய்த்தால்
தலையெடுக்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்.

137. அவையாவன-வாதஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌலப்யமும்
ஜ்ஞானமும் சக்தியும்.

பிராட்டிசெய்கிற புருஷகார க்ருத்ய விசேஷத்தாலே ஈசுவரனுடைய ஸ்வாதத்திரியம்
தலை மடிந்தவாரே, முன்பு தலையெடுக்கமாட்டாமலிருந்து பிறகு தலையெடுக்க
வல்ல வாதஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்யாதி திருக்குணங்களை நாராயணபதம்
தெரிவிக்கிறது. [இய்குள்ள நாராயண பதத்திற்கு கல்யாண குணசூசித்வத்
திலே முழுநோக்கு என்றப்புடி.]

186, 187. இனி நாராயணபதத்தின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. 'நாராயணன்' என்பதற்குப் பல பல பொருள்கள் உண்டு; ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பாறு குணமாகப் பொருள்கொள்ள வேண்டியதாகும். இங்கு, வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஜ்ஞாநம் சக்தி ஆகிற இத்திருக் குணங்களையுடைய வன் என்கிற பொருள் கொள்ளக்கூடவது; ஏனெனில், ஆச்ரயிக்க ருசியுடைய சேதநன் அநாதிகாலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சிற்றங்கொண்டு 'இவனை அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்றிருக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியமானது, உத்தேசத்தாலும் அழகாலும் வசிகரித்துக் காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷகார பலத்தாலே தலைமடிந்தொழிந்த பிறகு, அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின் கீழ் தலையெடுக்கப் பெருமலிருந்த கஷ்டம் தீர்ந்து தலையெடுக்குமவையான குணங்கள் இவையாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். (186, 187)

188. குற்றங்கண்டு வெருவாமெக்கு வாத்ஸல்யம்; காரியம் செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வம் கண்டு அகலாமெக்கு ஸௌசீல்யம்; கண்டு பற்றுக்கெக்கு ஸௌலப்யம்; விரோத்யைப் போக்கீத் தன்னைக் கொடுக்கெக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள்.

தன் குற்றங்களைத் தான் கண்டு அஞ்சாமெக்கு அவனுடைய வாத்ஸல்யகுணம் உதவும். நம் காரியம் அவர்யம் செய்வென்று உறுதிக்கொண்டிருப்பதற்கு ஸ்வாமித்வ குணமுதவும். மிக்க பெருமை பொருத்திய ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு நைசியா நுஸந்தானம் பண்ணிப் பிள்வாங்காமெக்கு ஸௌசீல்யமுதவும். கண்ணிலேகண்டு ஆச்ரயிக்கெக்கு ஸௌலப்யமுதவும். ப்ராப்தி விரோதிகளைக் கழித்து ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணிவைப்பதற்கு ஜ்ஞாநசக்திகள் உதவும்.

188. இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகம் என்னவெனில்; ஆச்ரயிக்க வந்த இந்த சேதநன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சாமெக்கு உறுப்பு வாத்ஸல்யம்; வாத்ஸல்யமாவது கன்றினிடத்திலே பசு இருக்குமிருப்பு; அதாவது அதனுடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும் பாலைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங்கொண்டு நோக்குகையுமாம். அப்படியே எம்பெருமானும் ஆச்ரயிதருடைய தோஷத்தை [என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்* என்கிறபடியே] போக்யமாகக் கொண்டு, *பாலேபோல் சீர்* என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து, *நத்யஜே யம் கதஞ்சத* என்று ஒருநிலைநின்று ரக்ஷித்தருள்வன். ஆகவே இந்த வாத்ஸல்ய குணமானது தன் குற்றங்களைக்கண்டு அஞ்சாமெக் குடலாம். 'நமது காரியம் செய்வனோ மாட்டானோ' வென்று சங்கியாமல் 'அவசியம் காரியம் செய்வன்' என்று நம்பியிருப்பதற்குறுப்பு ஸ்வாமித்வம். உடைமையை உடையவனாயிருக்குமிருப்பதான் ஸ்வாமித்வமென்பது. சேதநன் விழுகான தசையிலும் விடாமல் நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போகுகெக்கு நேறுவான உறவுமுறையாம். ஆகவே, இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமானது எம்பெருமான் நம் காரியத்தைச் செய்தே திருவென்று துணிகைக்கு உடலாம். உபயவிபூதிக்

கூம் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசகமான ஸ்வாமித்வத்தைக்கண்டு (சேதநன்) தன் தாழ்வை யதுஸந்தித்து அகலாமைக்கு உறுப்பு னெளசீல்யம். எல்லாரோடுமொக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையே ஸௌசீல்யமாதலால் இது ஸ்வாமித்வங்கண்டு பின்வாங்காமைக்கு உடலாம். அதீந்த்ரியன் [அதாவது கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவன்] என்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலேகண்டு ஆசீரயிக் கைக்கு உறுப்பு னெளலப்யம். தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்குவதேயன்றே ஸௌலப்யமாவது. * ஸர்வபாபேப்யோ மோஷையிஷ்யாம் * என்கிறபடியே ப்ராப்தி விரோதியைப் போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு ஜ்ஞாந சக்திகள். இந்த சேதநன் கீழ் நின்ற நிலையையும் மேல் போக்கடியையும் எம்பெருமா னறிந்து கொள்ளுகைக்கு ஜ்ஞாநம் உறுப்பு; அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு சக்தி உறுப்பு; ஆகவே விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாந சக்திகள் உடலாம். (139)

139. இங்குச்சொன்ன னெளலப்யத்துக்கு எல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

இந்த குணவளியிலே சொல்லப்பட்ட ஸௌலப்யகுணத்திற்கு முடிந்த நிலம் எது வென்றால், தமருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவமாயிருக்கும் அர்ச்சை நிலம்.

139. கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில் ஸௌலப்யம் மிக முக்கியமானது ; அந்த ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லையான நிலம் எதுவென்றால் * தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே * என்கிறபடியே அன்பர்கள் உகந்ததொன்றைத் திருமேனி யாகக் கொண்டு நித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாம். (139)

140. இதுதான் பரவ்யூஹ விபவங்கள்போலன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படியிருக்கும்.

141. இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள்பக்கலிலே காணலாம்.

இவ்வர்ச்சாவதாரமானது, இப்போது உதவாத பரவ்யூஹ விபவங்கள் போலல்லாமல், ஸதா ஸாஷாந்கார போக்யமாயிருக்கும்

கீழ்ச்சொன்ன இக்குணங்களெல்லாம், இவை காண விரும்பும் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

140, 141. இந்த அர்ச்சாவதாரமானது தேச விப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கு இலக்காகாத பரவ்யூஹங்கள் போலல்லாமல், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி போன விபவாவதாரங்கள் போலும்ல்லாமல் அணித்தாகி ஸதா ஸந்திதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணாலே காணலாம் படியிருக்கும். (140, 141)

142. திருக்கையிலே பிடித்த தீவ்யாயுதங்களும் வைத்தஞ்சலென்ற கையும் கனித்த முடியும் முகமும் முறவனும் ஆணைபத்தாத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய் தீர்க்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்.

திருக்கைகளிலே தரித்திருக்கிற திருவாழி திருச்சகிடு முதலான தீவ்யாயுதங்களும், அபய முத்தையோடு கூடின திருக்கையும், திருமுடியிலணிந்து கொண்டிருக்கிற திருவபிஷேகமும், திருமுகமண்டலமும், அதில் தோன்றும் புன்சிரிப்பும்,

(கொண்டாமரை கமக்கும் பாதப்பெருமாளென்கிறபடியே) கீழுள்ள ஆஸைபத்
மத்திலே யழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிடுகிற தீவ்யதான்
ஸம்ஸாரிகளான நமக்கு ரக்ஷகம்.

142. ஆச்ரயண ஸௌகர்யபாதகமாகவும் ஆச்ரித கர்யபாதகமாகவும்
கீழ்விவரித்த திருக்குணங்களெல்லாம் இவை காண விரும்பமுடையார்க்கு நம்பெரு
மாள் பக்கலிலே காணத்தகும். (எங்ஙனே யென்னில்;) ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு
ப்ரகாசகமாய்படி திருக்கைகளிலே தரித்துக் கொண்டிருக்கிற திருவாழி திருச்சங்கு
முதலிய தீவ்யாயுதங்களும், வாதஸல்யத்திற்கு ப்ரகாசகமாய்படி வைத்த அபய
ஹஸ்தமும், ஸ்வாமீதவப்ரகாசகமாகக் கவித்த திருவடிகளும், ஸௌசீல்ய
ப்ரகாசகமான திருமுகமும் முறுவலும், அணைவாக்கும் கண்டு பற்றலாய்படியான
ஸௌலயத்திற்கு ப்ரகாசகமாக ஆஸைபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க்
கொண்டன்றே நம்பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிறபடி. இந்த தீவ்யே நமக்கு
ரக்ஷகம். (142)

143. ரக்ஷகத்வபோக்யத்வங்களிண்டும் திருமேனியிலே தோற்றம்.

(தீவ்யாயுதங்களும் கீட்டும் ரக்ஷகத்தை உடலாகவும் போக்யங்களாகவும் காண்
கையாலே) ரக்ஷகத்வமும் போக்யத்வமுமாகிற இவையிரண்டும் கீழ்க்குள்ள
கையில் சொன்ன தீவ்யகொண்ட திருமேனியிலே நமக்குத் தோற்றம்.

143. எம்பெருமானையே உபாயமாயும் உபேயமாயும் கொள்ளுகிறவர்
களுக்கு உபாயத்வத்திற்கு அபேஷிதமான ஆகாரம் ரக்ஷகத்வம்; உபேயத்வத்
திற்கு அபேஷிதமான ஆகாரம் போக்யத்வம்; இவையிரண்டும் நம்பெருமாள்
திருமேனியிலே அநுபாவ்யமாகும். ரக்ஷண பரிசுரமான தீவ்யாயுதங்களோடும்
ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடும் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றம்;
அவைதானே அழகுக்கும் உடலாய், அபயஹஸ்தமும் முகமும் முறுவலும் திருவடி
களும் ஓரொன்றே அழகுக்கு எல்லை நிலமாயிருக்கையாலே போக்யத்வம். ஆக
இவ்வளவும் நாராயணபதத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. (143)

144. ஈரணை—திருவடிகளை

145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

'ஈரணை' என்கிற தனிவசநத்தால், இணைத்தாமரை யென்னலாய்படியான சேர்த்தி
யழகையும், இரண்டுக்குமேல் பற்கொன்றை ஸஹியாயையாகிற உபாயபூர்த்தியை
யு சொல்லுகிறது.

144, 145. இனி 'ஈரணை' என்கிற பதமுள்ளது. 'திருவடிகளை' என்று
அதற்குப் பொருள். இது தனிவசநந்த பதமாகையாலே இரண்டு திருவடிகளைச்
சொல்லுகிறது. இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற வித்தால் • இணைத்
தாமரையடியென்பிரான் • என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப் பூவை ஒழுங்குபடச்
சேர்த்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தியழகு சொல்லப்படுகிறது. அது
வன்றியும் உபாயபூர்த்தியும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்;
ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணாமிடங்களில் ஜாத்யேகவசந மென்று கொண்டு பல

வ்யக்திகள் பொருளாகவுங் கூடும் ; பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் 'பூஜாயாம் பஹுவசநம்' 'ஆத்மநி பஹுவசநம்' என்கிற முறைகளாலே ஒரு வ்யக்தியே பொருளாகவுங் கூடும். த்வீவசநமோ வென்னில், இரண்டுக்குக் குறைவாகவும் இரண்டுக்கு மேற்படவும் கொள்ளுவதற்கு இடந்தர மாட்டாதாகையாலே, உபாயமாமளவில் ஸறையாந்தரத்தை அபேஷியாமையாகிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. (144, 145)

146. பிராட்டியுமவனும் விடினும் திருவடிகள் விடாது ; தின்கழலா யிருக்கும்.

புருஷகாரபூதையான பிராட்டியும் ஸர்வதா ருஷகணான அப்பெருமானும் கைவிட்டாலுங்கூட திருவடிகள் ஒருபோதும் விடமாட்டா; பற்றினவர்களை நழுவவிடாமையாகிற தின்கழலைய யுடைத்தாயிருக்கும்.

146. ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பற்றுக்கிறேனென்னாமல் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுக்கிறேனென்று சொல்லுகையாலே உபாயத்துக்கு உற்ற தான குணச்சிறப்பு திருவடிகளுக்குள்ள தென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. கீழே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும், ருஷகணாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுங்கூட கைவிட்டாலும் திருவடிகள் கைவிடமாட்டா; * வண்புகழ் நாரணன் தின்கழல் * என்கிறபடியே பற்றினாரை ஒருகாலும் நழுவவிடாத தின்கழலைய யுடைத்தாயிருக்கும். அநதீக்ரமனியம் ஸி சானக்ரஹணம் என்கிற தின்றூர்களன்றே.

147. சேஷபக்கல் சேஷபூதநீழியும் துறை ; ப்ரஹ்ம முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே.

ஸர்வ சேஷியான எம்பெருமானிடத்திலே ஆச்ரயிக்க விருக்கிற சேஷபூதன், தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி வந்து புகும் துறை திருவடிகள்; குழந்தை தாயின் முலையிலே வாய்வைக்குமா போலேயாம் இது.

147. திருவடிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட குணச்சிறப்பு இருப்பதுத்தவிர, இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரவும் திருவடிகளிலே யிழிகைப்ராப்தம். ஸ்தநந்தய ப்ரஹ்மயானது தாயினுடைய அவயவமெல்லாம் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே சேஷபக்கல் ஆச்ரயிக்க விழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர இழியும் துறை திருவடிகளாம். (147)

148. இத்தால் பிராட்டிக்கீடுப்பிடமாய் குணப்ரகாசகமுமாய் சிகபாலணையுமகப்படத் திருத்தீச் சேர்த்துக்கொள்ளும் திருமேனியை தீனைக்கீறது.

திருமேனியில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னவித்தால், ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கு வாலஸ்தானமாய், திருக்கல்யாண குணங்களை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுமதாய், ஹ்ரிப்பதே தொழிலான சிகபாலணையுங்கூட * ரூபகுத்திக் கொள்ளுதலில்வின தான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தளவும் அர்த்தமாகும்.

148. திருவடிகளைச் சொன்ன விது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகும். விக்ரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னபோதே புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபதத்திற்சொன்ன குணங்களுக்குப்ரகாசகமாய் * பலபலநாமுஞ் சொல்லிப் பழித்த சிகபாலணையுங்கூடத் திருத்தி * சேட்பால் பழம்

பகவான் சிசுபாலன், திருவடிதாட் பாலடைந்த* என் கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளு மியல்வினதான தீவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறதென்கை. ... (148)

149. 'சரணம்'—இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநீஷ்டநீவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

'சரணம்' என்கிற பதத்திற்கு இனிப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. (இதன் பொருள் யாதெனில்;) வேண்டியவற்றைப் பெறுதற்குமே வேண்டாதவற்றைப் பரிஹரிப்ப தற்கும் தப்பாத ஸாத்மனாக என்பது பொருள்.

149. தீவ்யத்தில் இரண்டாவது பதம் 'சரணம்' என்பது. இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இதன் பொருளாம். அவித்யை யென்ன, அதடியாக வரும் ராகத்வேஷங்களென்ன, புண்யபாப ரூப கருமங்களென்ன—ஆகிய இவை அநிஷ்டங்களாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே செல்லுகையும் பரம பதத்தைப் ப்ராபிக்கையும் பரமபுருஷனைக் காண்கையும் குணரூபவ கைங்கரியங்களாகிய இவை இஷ்டங்களாம். ஆக இந்த இஷ்டங்களைப் பெறுகைக்கும் அந்த அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றதாயிற்று. (149)

150. இத்தால் ப்ராப்யம்தானே ப்ராபகமென்கிறது.

திருவடிகளை உபாயமாகச் சொன்னவிதனால்: முடிவில் பேருகப் பெறவேண்டிய வஸ்துவே உபாயம் என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது

150. திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொல்லுகிற வித்தால் உபேயமானது தானே உபாயமென்பது சொல்லிற்றுயிற்று. உபாயம் வேறும் உபேயம் வேறுமாயிருக்கிறபடி கிடையாதென்க. (150)

151. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிறே.

மூன்றையுள்ள 'ஸ்ரீமத்தாராயண சரணை' என்கிற ஸமஸ்தபதத்தில் சொன்னவை யான சிராட்டியோடு கூடியிருத்தல், கல்யாணகுணமுடைமை, தீவ்யமங்கள் விக்ரஹமுடைமையாகிற மூன்றும், திருநாட்டிலே இவனுக்கு அநுபவிக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களாகச் சொல்லுகையாலே ப்ராப்யமென்கே.

151. கீழே உபேய ப்ராப்யங்கமுண்டோ வென்னில், ஸ்ரீமத்தாராயண சரணை என்று ஸமஸ்தமான கீழ்ப்பதத்தில் 1. லக்ஷ்மியோடு கூடியிருத்தல், 2. கல்யாணகுணங்களுடைமை, 3. தீவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தோடு கூடியிருத்தல் ஆக மூன்று விஷயங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வன்றே; இவை மூன்றும் சேதநனுக்கு அநுபவ விஷயமாகச் சொல்லப்படுமவை யாகையாலே அவை உபே யங்களா மென்றுணர்க. (151)

152. இவன் செயலறதியாலே உபாயமாக்குகிடுவீத்தனை.

இவற்றை ப்ராப்யமாகவே கொள்ளவேண்டிய இந்த சேதன், தான் வேறு செய்ய லாவதொன்றில்லாமையாலே அவற்றை உபாயமாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று.

152. ஆனால் இத்தை உபாயமாக்குகிறது ஏனென்னில்; அகிஞ்சதனாய் அநந்யகதியாயிருக்கிறவிலன் தன் செயல்மாட்சியாலே உபேயமானது தன்னையே

உபாயமாக்குகிருளித்தனே. உலகில் போக்யமான பாஸ்யே மருந்தாக்கும்படியாக நேர்ந்துவிடுகிறதன்றே. அதுபோல. (152)

153. * சரணே சரணேனகையாலே உபாயாந்தரவ்யங்குத்தமான உபாயமென்கிறது உபேயமான சரணகையாலே உபாயமாகச் சொல்லுகிறவித்தாலே உபேயமேயங்கள் வெவ்வேறுபடுகின்ற இது விஷயங்களிற்காட்டிலும் வாசிபெற்ற உபாயம் இது என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

153. உபேயமான வஸ்துவையே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே உபேயம் வேறும் தான் வேறுபாடுகின்ற உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் விலகடிணமான உபாயம் இது என்றதாயிற்று. (153)

154. ப்ரபத்யே—பற்றுகிறேன். 155. வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பற்றக்கு இழைக்கலை; * ஜ்ஞாநாத் மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமாகக் கடவது. வாக்காலே மாத்திரம் திராத்திப்பதும் கைகப்புதலுமாகிய இவற்றைச் செய்தாலும் பேறபெறக் குறையில்லை; (ஆனாலும்) ஞானத்தாலே முக்தியென்று சொல்பதும் சொல்லுகையாலே, அத்யவஸாய ரூபமான பற்றுதலாகக் கடவது.

154, 155. ப்ரபத்யே என்றது பற்றுகிறேனென்றபடி. ரணித்தருளவேணும் மென்று வாயினால் திராத்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், கைகப்புதல் நமஸ் கரித்தல் முதலியவையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலன் எடுத்திக்கக் குறையில்லை; ஆனாலும் * தத்வஜ்ஞாநாத் முக்தி * என்று ஞானத்தாலே மோக்ஷமென்கையாலே இங்கு மாநஸமான பற்றுதலே சொல்லிற்றுக்கக் கடவது. எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை இசைகையாகிற ஒருஅத்யவஸாயமேஇந்த ஞானமாம்.

156. உபாயம் அவஞ்சகையாலும் இவை நேரே உபாயமல்லாமையாலும் இம்முன்றும் வேணுமென்கிற நிப்பந்தமில்லை.

பேற்றக்கு உபாயம் எம்பெருமான யாகையாலும் மனமொழி மெய்களாலேயாகும் பற்றுதல்கள் ஸாக்ஷத்தாக உபாயமல்லாமையாலும், மாநஸிக வாசிக காயிகளான மூன்ற பற்றுதல்களும் வேணுமென்கிற நிப்பந்தமில்லை.

156. மாநஸிகம் மாத்திரமே போதுமோ? * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவதிராணயே - அடைந்த* என்கிறபடியே மனமொழிமெய்கள் மூன்றாலும் ஸ்லீகரிக்க வேண்டாவோ வென்னில், இம்முன்றும் வேண்டுமென்கிற நிப்பந்தமில்லை. ஏனென்னில், பற்றுப்படுகிற ஈச்வரனே பலன் எடுத்திக்கைக்கு உபாயமாகையாலும், மனமொழி மெய்களாலுண்டான பற்றுதல்களான இவை மேலெழ உபாயம்போல் தோன்றிக் கழிந்து போமதொழிய ஸாக்ஷாத் உபாயமல்லாமையாலும், பலன் எடுத்திப்பதற்கு அத்யவஸாயரூபமான ஸ்லீகாரமொன்றுமே போதுமானது. (156)

157. வித்தமாந நித்தேசம் ஸத்வம் தஸ்யேடுத்து அஞ்சனபோது அநுஸந்திக்கக்காக. பற்றுகிறேனென்று திகழ்காலமாகச் சொல்லி யிருப்பதானது, ஸத்வகுணம் தஸ்யேடுத்து அநுஸந்தித்து பயப்பட்டபோது, அநுஸந்திப்பதற்குறுப்பாக.

157. * தின்னடியிணையடைந்தேன் * * அடிக்கீழ்மீந்து புருந்தேன் *
என்றூப்போலே இறந்த காலமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே [ப்ரபத்யே—பற்றுக்கிறேன்]
என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்னில், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்
கிறவிவன் ரஜோகுணதமோகுணங்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனு
மொன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து
பாயப்பட்ட காலத்திலே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிணாமில்லாமையாலும், அது
தான் ஒருகால் செய்தற்ற பின்பு மீண்டும் செய்யலாகாமையாலும் முந்துற்ற ப்ர
பத்தியை அநுஸந்திக்கக்காகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறபடி. ... (157)

158. உபாயாந்தங்களில் நெஞ்சு கேள்வமைக்கும் காலகேபத்துக்கும் இனிமையாலே
விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்

இதரோபாயங்களில் மனஸ்ஸு ஓடாதபடிக்கும். வேறொன்றாலே போதுபோக்கவரி
தாகையாலே இதையேகொண்டு காலகேபம் செய்யவும். இதனுடைய பரம
போக்யதைபாலே விடவொண்ணாமையாலும் இவ்வநுஸந்தானமே நிரந்தரமாக
நடக்கும்.

158. முன் வாஸநையாலே அவசமாக உபாயாந்தரங்களிலே நெஞ்சு
செல்லாமக்காகவும், இவ்வநுஸந்தானத்தாலொழியப் போதுபோக்க வரிதாகை
யாலே இதைக்கொண்டு காலகேபத்துக்காகவும், இதனுடைய இனிமையாலே
விடமாட்டாமையாலும் இவ்வநுஸந்தானம் இடைவிடாமல் நடக்கக் கடவதாம்.
இதற்காகவும் 'ப்ரபத்யே' என்று நிகழ்காலமாகக் கூறிற்றென்று கொள்க. ... (158)

159. பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நயுவும்

பலன் கையுருவதற்காகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்று நினைத்தால்,
ஸித்தோபாயம் குலையும். [காரியகரமாகாது என்கை.]

159. ஆகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜனங்களுக்காக வல்லாமல் பேற்றுக்
குறப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்று நினைத்தால் ஸஹாயாந்தரத்
தின் சேர்க்கையை ஸஹிக்கமாட்டாததான ஸித்தோபாயமானது சணற்கயிறுகண்ட
ப்ரஹ்மாஸ்தரம் போலே தன்னைக்கொண்டு நழுவிப்போம். [அதாவது தான் காரிய
காரியாக மாட்டாதென்கை.] ஆக இவ்வளவும் தவயத்தின் பூர்வவாக்யத்தின்
பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. (159)

160. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

தவயத்தில் உத்தரகண்டத்தாலே கைங்கரியாகவிர பலன் சொல்லப்படுகிறது.

160. (இனி உத்தரவாக்யத்திற்கு அத்தத முரைக்கப்படுகிறது.) ஸர்வ
ஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனது திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கரியமே உத்தர
வாக்யத்திற்குத் திரண்ட பொருள். (160)

161. ப்ராப்யாந்தாத்துக்கு அன்றென்கை.

கைங்கயத்தவிர வேறொரு பலனுக்காக வன்று இவ்வநுஸந்தானம் என்று கருத்து.

161. பூர்வ வாக்யத்தில் உபாய ஸ்லீகாரம் பண்ணி இப்போது உபேயம் சொல்லுகிறவிதனால் என்ன தேறுகிறதென்னில்; பூர்வ வாக்யத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாதநம் ஸகல பலன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின உபாயவரணம் வேறொரு பலனுக்காகவன்று, பகவத் கைங்கர்ய ஸித்திக்காகவே என்றதாகத் தேறுகின்றது. (161)

162. உபாயத்தாங்களைவிட்டு சரமோபாயத்தைப் பற்றினுப்போலே உபேயத்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற இதரோபாயங்களை விட்டு இதற்குமேலில்லை யென்னும் படி உபாய ஸித்தோபாயத்தை (கீழ் வாக்யத்தாலே) பற்றினுப்போலே, இதர பலன்களான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு, இனி இதுக்குமேலில்லை யென்ன வாய்ப்படி சரமமான பலனை (கைங்கரியத்தை) ப்ராப்திக்கிறது.

162. மற்ற பலன்களைவிட்டு இந்தப் பலனை அபேஷிக்க வேண்டுவா னென்னென்னில்; உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அதந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயத்தரங்களைவிட்டு சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினுப்போலே, உபேய ப்ராப்தனை பண்ணுகிற வளவிலும் அதந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக உபேயத்தர மான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு சரமமான உபேயத்தை [பகவத் கைங்கர் யத்தை] வேண்டுவது ப்ராப்தமே யன்றோ. (162)

163. இவனர்த்திக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானே வென்வில்.

164. இவன் பாசரம் கேட்டவாரே திருவுள்ளமுகக்கும்.

அஜ்ஞான இந்த சேதன் பிரார்த்திக்கவேணுமோ? எல்லாமறிந்த ஸர்வேச்வரன் இவனுடைய நினைவிலுள்ளதை யறிந்து தரமாட்டானே வென்னில், (அதிலொரு குறையில்லை; ஆனாலும்) இவன் வாய் திறந்து அபேஷிக்குமது கேட்டால், நெஞ்சு குளிரும். (அதற்காக ப்ராப்திக்கவேணுமென்கை)

163, 164. உன்னாவாருள்ளிற் றெல்லா முடனிருந்தறிதிக் என்கிறபடியே நினைவறியுமவனான எம்பெருமான் பக்கனிலே பிரார்த்தனை வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞ னான அவன் இவனது நினைவை அறியமாட்டானே வென்னில், நெடுங்காலமாக இதர பலன்களில் நசையாகிற நோய்கொண்டு இந்த உபேயத்தில் நசையற்றுக் கிடந்தவள், இதிலே குசிபிறந்து தன் பக்கனிலே வந்து இத்தையபேஷிக்கிற பாசரம் கேட்டவாரே சேஷியான அவனுடைய திருவுள்ளம் உகக்கும்; அதுக் காகவே அபேஷிக்கிறதித்தனை, ரோகத்தாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக்கிடந்த குழத்தை, ரோகம்தீர்ந்து பசிவினைந்து சோறு வேணும் தாயே! என்றபேஷிக்குமது கேட்டால் பெற்றதாய் உகக்குறா போலே இதனைக் கொள்க. (163, 164)

165. ஸ்ரீமதே. 166. பெரியிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

165, 166. இனி, ஸ்ரீமதே என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறது, ஸ்ரீசப்தத்திற்குப் பூர்வ வாக்யத்தை விவரிக்கும்போது சொன்ன இரண்டு வ்யுத்த

பத்திகளும் அத்தமும், மதுப்புக்கு அத்தமான நித்யயோகமும் அப்படியே அநுஸந்திக்கத் தக்கது ஆகவே ஸீமதே என்பதற்கு—பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவனுக்கு என்று பொருளாம். (165, 166)

167. அவன் உபாயமாயிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யமாயிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய் கைங்கர்ய வர்த்திகையுமாயிருக்கும்.

ஈசுவரன் மோஷமளிப்பவனும் போது, பிராட்டியானவன் (உபாயதவத்தில் அத்வய மற்று) புருஷகார க்ருத்யத்திலே ஊன்றி யிருப்பன். அப்பெருமான் கைங்கரியத் தைக் கொள்ளுகிற உபேயனும்போது, பிராட்டி தானும் கைங்கரியம் கொள்ளாமல ளாயும் சேதநன் செய்யுங் கைங்கரியத்தை எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாக்ருமவளாயு மிருப்பன்.

167. பிராட்டியின் நித்யயோகமானது இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும் அத்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிருக்குமிருப்பை நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்ளவேணும். எம்பெருமான் சேநர்களுக்கு அதிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைக் குறித்து உபாயமாமளவில் இவள் புருஷகாரமாயிருப்பள். அவன் சேதநர்க்கு கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய் ப்ராப்யமாமளவில் தானும் அவனைப் போலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப் பிக்குமவளாயிருப்பள். ஆகவே, பூர்வ வாக்யத்தில் சொன்ன நித்யயோகம் புருஷ காரத்தவோபயுக்கமென்றும், இப்போது உத்தர வாக்யத்தில் சொல்லுகிற நித்ய யோகம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநியாகக்காகவும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அமைந்ததென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. (167)

168. இதிலே திருமந்திரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது

இந்த உத்தரவாக்யத்திலே திருவஷ்டாஷரத்தில் நாராயணயணில் அஸ்பஷ்ட மாகச் சொன்ன கைங்கர்யத்தை, (பிராட்டியும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநியென்று காட்டுகையாலே) ஸுஸ்பஷ்டமாக அநுஸந்திக்கிறது.

168. முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்திரத்திலே 'நாராயணய' என்று சொல்லிற்று. நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப் பெறுவேனாகவேணும் என்கிற இவ்வளவேயொழிய, அடிமை கொள்ளாமலன் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருப் பவனாக வேணுமென்றும், அடிமை செய்யுமவன் மமகாரமற்றவனாக வேணுமென் றும் அங்குச் சொல்லிற்றில்லையே. அவையிரண்டும் இங்கே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே திருமந்திரத்தில் உத்தரபதத்திற்கு இவ்வுத்தரவாக்யம் விவரணமாயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. (168)

169. இவ்வப்பெருமான் போலே பூருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை முறை.

(காட்டிய இருவருமான சேர்த்தியிலே கைங்கரியம் பண்ணின) லக்ஷமணனைப் போலே, தீவ்ய தம்பதிகளைக் குறித்து அடிமை செய்வதுதான் ஸ்வரூபமாகும்.

169. இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யவேணும்ென்கிற நித்ப்பந் தத்தான் என்னென்னில்; இனையபெருமாள் சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யப் பாரித்து அப்படியே அடிமை செய்து காட்டினாராகையாலே, அவரைப்போல இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமென்க. மிதுந சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிதுந கைங்கர்யமன்றே ஸ்வரூபப்ராப்தம். ... (169)

170. அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

சேதன் தான் செய்யவேணும்ென்று கோருகிற கைங்கரியமானது தனக்கு லபிப்பதும் ரஸ்யமாவதும் பிராட்டியும் பெருமானான சேர்த்தியிலேயாம்.

170. இன்னமும், ஸ்வதந்த்ரான ஈசுவரன் உபேஷித்யாமல் கைங்கர்யம் கொண்டருளும்படி பண்ணாமவள் பிராட்டியாகையாலே இவள் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஸ்வரூபநுருபமான அடிமையை அபேஷித்தப் பெற்றுக்களித்த இனைய பெருமாளுக்குப்போலே இவள் பிரார்த்திக்கிற அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் பிராட்டியுமவனுமான சேர்த்தியிலேயாம். ... (170)

171. 'நாராயணய' 172. ஈர்வசேஷ்யாயுள்ளவனுக்கு.

171, 172. இனி 'நாராயணய' என்கிற பதத்துக்குப் பொருளுரைக்கப்படு கிறது நாராயணத்வமாவது உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே ஸர்வசேஷியா யுள்ளவனுக்கு என்றபடி. கைங்கர்யப்ரகரணமாகையாலே இப்பொருள் தான் பொருத்தும். கைங்கர்யப்ரதி ஸம்பந்தியாவான் சேஷியேயன்றே. [சேஷி - ப்ராப்தான ஸ்வாமி] ... (171, 172)

173. இதிலே திருமேலியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

இந்த உத்தரவாக்யஸ்த நாராயணபதத்திலே, (கைங்கர்ய குசிக்குமுள்ளே அநுபாய மான) தீவ்யமங்கள் விக்ரஹமும் திருக்கல்யாண குணங்களும் விவக்ஷித மாகும்.

173. கைங்கர்யப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைங்கர் யத்துக்கு முன்னாடி நேரும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான தீவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தையு ம் கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும், ... (173)

174. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

(ஆனாலும்), சேஷித்வமென்கிற ஒரு குணம் மிகவும் விவக்ஷிதமாயிருக்கும்.

174 ஸகல குணங்களும் அநுபவிக்கப் படுமவையானாலும் இவ்விடத்தில் சேஷித்வமென்கிற குணத்திலே முக்யமான நோக்கு என்று கொள்ளவேணும். ஏனென்னில், இங்குச் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வமாகையாலே ... (174)

175. ப்ராப்த விஷயத்தீம் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது.

ஸ்வரூப நுருப விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமேயன்றே ஈர்வத்திருக்கும்.

175. அப்ராத விஷயத்தில் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கும்; அதுபோலல்லாமல் விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றோ இவனுக்கு ரஸிப்பது; ஆகவே சேஷித்வத்திலே நோக்கென்றது நன்று.

176. இந்த சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தியானது கைங்கர்ய ப்ரகாசித்ததையைச் சொல்லும்.

176. இனி, நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்திக்கு அர்த்தஞ் சொல்லுகிறது. இந்த சதுர்த்தி கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. சேஷித்வஜ்ஞானகர்யமான உபாயபிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாக ப்ராப்தமான இந்த சதுர்த்தியானது, பிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலனான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்ற தென்கை மிகவும் உசிதம். ... (176)

177. கைங்கர்யத்தான் நித்யம்.

கைங்கர்யமானது ஆத்மாவுள்ளவரையில் ஒழிக்கவொழியாதது.

177. சேஷித்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அந்த சேஷித்வமானது கைங்கர்ய மில்லாதபோது ஸத்ததைபெற்றதாகாமையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்கும். ... (177)

178. நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

178. நித்யமாயிருக்குமாகில் பிரார்த்திக்க வேணுமோவென்னில், ப்ரார்த்தனா விசேஷமில்லாதபோது கைங்கர்யம் வித்தியாமையாலே அதை நித்தியமாகப் பிரார்த்தித்தே பெறவேணும். ... (178)

179. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்க சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமையும் ப்ராப்யமும்.

சேஷியான ஸ்வரூபனுக்கு ப்ரீதிருபமான ஒரு சிறப்பை புண்டுபண்ணுகை சேஷப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு, தன் ஸ்வரூபத்தை நிதம் பெறுவிப்பதம் அவனுக்கு முகோல்லாஸகாமாயிருக்கும்.

179. சேஷிக்கு அதிசயாவஹமல்லாத வஸ்துவுக்கு சேஷித்வ மில்லாமையாலே, சேஷியான எம்பெருமானுக்குத் தன்னுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களாலே ப்ரீதிருபமான அதிசயத்தை விளைப்பது சேஷபூதனானவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபமாய், அவனுடைய முகோல்லாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருப்பதுபற்றி ப்ராப்யமுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே இது நித்யமாக ப்ரார்த்திக்கத் தக்கது. (179)

180. 'நம:' 181. கைங்கர்யத்தில் கனையறக்கிறது.

நமஸுபதமானது கைங்கர்ய விரோதியைக் கழிக்கிறதாயிருக்கும்.

180, 181. இனி நமஸுபதத்திற்குப் பொருள் கூறப்படுகின்றது. நமஸுபதமானது பொதுவாக அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கும்தாகையாலே திருமந்த்ரத்தில் நடுவிஜுள்ள நமஸுபதம்போலே ஸ்வரூபவிரோதி உபாயவிரோதி புருஷார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதாயிருந்ததேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல் கைங்கர்ய பிரார்த்தனைக்கு அடுத்தபடியாகவுள்ள தாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. ... (180, 181)

182. கையாவது தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

(உடம்பத்தினால் வழிக்கப்படுகிற) கைங்கர்ய விரோதியாவதென்னென்னில், தன்னுடைய ஆசைத்தந்திர உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுக.

182. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகையே இங்கு விரோதியாகும். அங்கனே நினைத்துப் பண்ணலாகாது. "பகவத்ப்ரகஸிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம்" என்கிற ப்ரதிபத்தியே நடக்கக் கடவது. இதில் தான் போக்தா என்கிற பிரதிபத்தியும் தன்னுடையது என்கிற பிரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாகும். (182)

183. இதிலே அவித்யாத்களும் கழியுன்னும்.

(விரோதி உய்யுத்தியை ப்ரார்த்திக்கிற) இந்த நமஸ்ஸிலே, அவித்யை கர்யம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் ஆகிற கர்யம் விரோதிகளின் நிவ்ருத்தியும் விவஷிதம்.

183. இன்னமும் இந்த கைங்கர்ய பிராப்திக்கு விரோதிகளானவையும் இந்த நமஸ்ஸிலே தள்ளுண்டுபோம். அவையாவன—கர்மோத்தபத்திக்குக் காரண மாயிருந்துள்ள அவித்யை, அதன் கர்யமான கர்மங்கள், அதடியாகவரும் பிரக்ருதி ஸம்பந்தம் ஆகிய எல்லாம். ... (183)

184. * உனக்கே நாமாட்செய்வோமென்னும் படியேயாகவேணும்.

உனக்கே உடம்பாக நாய்களடிவா செய்யவேணுமென்கிற அத்யவஸாயமுண்டாக வேணும்.

184. ஆனாலும் நமஸ்ஸுக்குப் பிரதானமான அர்த்தம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தியாகையாலே அந்த அதுஸந்தானமே நெஞ்சில் அதிகமாகச் செல்லவேணும். கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் [*உனக்கே நாமாட்செய்வோம்*] உனக்கு மெங்களுக்கு மாயிருக்குமிருப்பு தவிர்ந்து உனக்கே உடம்பாக நாய்கள் அடிமை செய்யவேணும் என்கிறபடியே சேஷிக்கே உடம்பாகப் பண்ண வேணும். * தனக்கேயாக எண்ணிக்கொள்ளுமீதே * என்று நம்மாழ்வாரும்ருளிச் செய்தார். (184)

185. னெனத்தியாந்தராயம் ; கீழ்ச்சொன்னகைங்கர்யமும்படியே.

அவனுடைய அடிவழியேடுபடுகை கைங்கர்யத்திற்கு இடையூறு யிருக்கும். நமஸ்ப்ரார்த்தனாஸந்தானம் கலசாக கைங்கர்யமும் அவத்யமே.

185. இந்த கைங்கர்யத்துக்கு விக்னங்களுண்டு. எம்பெருமானுடைய திருமேனி யழகும் சித்தாபஹாரியாய் கைசோரப் பண்ணுகையாலே கைங்கர்யத்துக்கு இடையூறும். இந்த நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதுர்த்தியில் சொன்ன கைங்கர்யமும் அரிமத விஷயத்தில் செய்யும் பணியினிடையாலே தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே அவனுடைய முகமலத்தியையே புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டவிவனுக்கு அதுவும் இடையூறுதான். (185)

186. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையுமென்றமுண்டு.

கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திப்பது திவ்யமாய்ச் செல்லுவது போலே நமஸ்ஸிலாகும்
விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையும் பத்ததசையில் மாத்திரமன்றிக்கே முக்தி
தசையிலு முண்டு.

186. இப்படியாகையாலே இவ்விரோதி நிவ்ருத்தியின் பிரார்த்தனை இடை
விடாமல் நடக்கும். அதாவது சதூர்த்தியில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய பிரார்த்தனை
யானது ஏதோ வொருகாலுண்டாமதல்லாமல் திவ்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே இந்த
நம பதத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையும் இங்கிருக்
கும் காலத்தோடு பிராப்யபூமியில் போனகாலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலத்தி
லும் நடக்கக்கடவதா யிருக்குமென்கை. ... (186)

187. * மருத்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு * என்று தின்றதே.

திவ்யஸூக்திகள் பேசும் பாசரமாக ஆழ்வாருக்குக் காட்டின பாசரத்திலே இந்த
விரோதி நிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையும் காணலா யிருந்தது.

187. கந்தல் கழிந்தவிடமான திவ்யவிபூதியிலுங்கூட கைங்கர்யத்தில்
ஸ்வபோக்தருத்வப் பிரதிபத்தியாகிற விரோதி வினையுமோ வென்னில்; *மருத்தே
நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந்தேவர் குழாய்கள் பிதற்றும் பிரான்* என்று
நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்யுமது கண்டால், விஷய வாலகைண்டிய மடியாக வரும்
ஸ்வபோக்தருத்வ புத்தி அங்கும் வினையுமென்று தெரியாதின்றதே. "நங்கள்போக
மகிழ்ச்சிக்கு மருத்தே!" என்றன்றோ திவ்யஸூக்திகளும் சொல்லும் பாசரம். "உன்
னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆனந்தத்துக்கு ஸ்வபோக்தருத்வ
புத்தியை வினைவித்து ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமான
வனே!" என்பது பாசரத்தின் பொருள். இதனால் பரமபதத்திலும் நமஸ்ஸின்
அநுஸந்தானத்திற்கு ப்ரஸக்தி யுண்டென்பது காட்டப்பட்டது. ... (187)

மாமுனிகள் திவ்யஸூக்தி ஸாரார்த்தமாலிகையில்

முமுஷுப்படி த்வயப்ரகணம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

முழுக்கூப்படி — சரமச்லோகப்ரகரணம்

188. கீழே சில உபாயவிசேஷங்களை யுபதேசிக்க, அவை துச்சகங்களென்றும் ஸ்வரூப விரோதி
களை என்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக்குறித்து அவனுடைய சோக
நிலைத்தயர்த்தமாக இனி இதுக்கவ்வருகிலை யென்னலாம்படியான சரமோபாயத்தை
கருவியெய்கையாலே சரமச்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

சரமச்லோகார்த்த ஸாரஸங்க்ரஹம்

(சு.க.) கீழே த்வயார்த்தம் விவரிக்கப்பட்டது. அந்த த்வயத்தில் பூர்வவாக்
யத்தினால் உபாயவரணமன்றோ சொல்லப்படுகிறது. அதனை ஸர்வேச்வரன் தானே
விதிக்கிறானதால் அது அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்கும் என்பதுதான் கீதையில்
ஸாரமான 'ஸர்வேத்யாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, அஹம் த்வா ஸர்வபா
பேப்ப்யா மோஷ்யிஷ்யாம் || 38 ||' என்கிற ச்லோகத்தினால் நன்கு விளங்குவதால்
இந்த ச்லோகத்தை நம் முன்னோர்கள் மூன்றாவது ரஹஸ்யமாக அநுஸந்திக்க
நியமித்தருளினார்கள். இந்த ச்லோகத்தில் சரணவரணம் ஸர்வேச்வரனாலேயே
விதிக்கப்படுகிறதென்பது மாத்திரமேயல்ல; வரணத்திற்கு அங்கமான உபாயாந்த
பரித்யாகமும், வரணத்தில் உபாயத்வ புத்தியைத் தவிர்த்தலும், ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக
ஸகல பாபவிமோசனமுமாகிய இவையும் பிரதிபாதிக்கப்படுகையால் இந்தச்லோகம்
த்வயத்திற்கு விவரணமாயுள்ளது. இந்த ச்லோகத்தின் அர்த்தம் கேட்கைக்
காகவே எம்பெருமானார் பறினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டிபூர் நம்பிக்கை எழுந்
தருளினதாக ஸம்பிரதாயம். நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்
தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையையும் பார்த்து எம்பெருமானருடைய
ஆஸ்திக்யத்தையும் ஆதரத்தையும் பரீக்ஷிக்கக்கூடாது பலகால் நடந்து துவளப்
பண்ணி மாஸோபவாஸங்கொண்டு ப்ரதிஜ்ஞையையும் பெற்றுக்கொண்டு அருமைப்
படுத்தி அருளிச்செய்ததாகவும் ப்ரஸித்தம்.

188. இதற்கு சரமச்லோகமென்று எதனால் திருநாமமாயிற்றென்னில் ;
சரமமான உபாயத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் ச்லோகம் சரமச்லோகம் என்று விவகிதம்.
இந்த ச்லோகத்துக்குக் கீழே பல அத்யாயங்களாலே கருமயோகம் ஞானயோகம்
முதலிய சில உபாய விசேஷங்களை மோஷஸாதனமாக விரிவாய் உபதேசித்தருளி
னான் கண்ணபிரான் ; அதைக்கேட்ட அர்ஜுநன் அவை அநுஷ்டிக்க எளியன
வல்லவென்றும், பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வப்ரயத்த ரூபங்களான இவை
விரோதிகளென்றும் நினைத்து 'இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெறுவதென்று ஒன்
றுண்டோ ; இனி இழந்தே போயித்தனை' என்று சோகித்து நின்றான். அன்ன
வனைக்குறித்து அவனுடைய அந்த சோகம் போகக்கூட, அநுஷ்டிக்கவெளிதாய்
ஸ்வரூபாநுரூபமான இந்த சரமோபாயம் அருளிச்செய்யப்பட்ட தாகையாலே,
சரமோபாய ப்ரதிபாதகமான ச்லோகம் சரமச்லோகம் என்று கொண்டு வழங்க
லாயிற்று. (சரமார்த்தீவ்யதம் போலே மத்யம லோபி ஸமாஸமென்க.) ... (188)

189. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அநீகாரீக்குத்யத்தை அருவீச்செய்கீடுன். உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்குத்யத்தை அருவீச்செய்கீடுன்.

189. இந்த ச்லோகமானது பூர்வார்த்தமென்றும் உத்தரார்த்தமென்றும் இரண்டு படியாக வகுப்புண்டிருக்கும். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது பூர்வார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குச் செய்யுமது உத்தரார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. (189)

190. அநீகாரீக்கு க்ருத்யமாவது உபாயபரீக்ஷணம்.

190. அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது இவ்வுபாயத்தை ஸ்ரீகரீப்பதேயாகும்; (அதுதான் பூர்வார்த்தத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்க.) (190)

191. அத்தை ஸங்கமாக விதீக்கீடுன்.

191. ஆனால் அந்த உபாய ஸ்ரீகாரத்தை மாத்திரம் சொல்லாதே ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்யஃ என்று உபாயாந்தரங்களை விடுகையும் சொல்லப்படுகிறதே, அது எதற்காகவென்னில்; அங்கியான உபாய ஸ்ரீகாரத்திற்கு அங்கமும் சொல்லப்படவேண்டுகையாலும் உபாயாந்தர பரித்யாகமே அங்கமாகையாலும் அந்த அங்கத்தோடே கூட விதிக்கிறபடி. ஆசமனம் முதலியவற்றுக்கு அங்கமாகச் சொன்ன கைகாலலம்புகை முதலானவற்றையொழிய அவை (ஆசமநாதிகள்) அனுட்டிக்கவொண்ணாதாப்போலே இங்கும் அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர பரித்யாகத்தையொழிய சரணவரணம் ஆகாதென்பது தேற்றிற்று. ... (191)

192. ராகப்ராப்தமான உபாயந்தாளே வைதமானால் கடுகப் பரீக்ஷண்கைக்கு உடலாயிருக்குமீரே.

192. இந்த சரணவரணமானது அனுட்டிக்கவெளிதானபோதே ராகப்ராப்தமாய் வருமன்றோ; இதுக்கு விதி வேணுமோவென்னில்; ராகப்ராப்தமானதுக்கு விதியும் ஏற்பட்டால் விரைந்து பற்றுக்கைக்கு உடலாகுமன்றோ. ... (192)

193. இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பதம்.

194. ஸ்வ தர்மந். 195. ஏல்லா தர்மங்களையும்.

196. தர்மாவது பலஸாதநமாயிருக்குமது

197. இங்குச் சொல்லுகிற தர்மசப்தம் த்ருஷ்டபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே மோஷ்பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது.

198—197. இந்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தமானது ஆறு பதங்களைக் கொண்டது. அவற்றுள் முதற்பதமான 'ஸ்வதர்மந்' என்பதற்கு 'எல்லா தர்மங்களையும்' என்று பொருள். ஒரு பலனுக்கு ஸாதனமாயிருக்குமது எதுவோ அதுவே தருமமெனப்படுவது. மோஷோபாயங்களை உபதேசித்துவருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்திலுள்ள தர்ம சப்தமானது—ஐஹிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயும்ருந்துள்ள த்ருஷ்டபலன்களுக்கு ஸாதனங்களானவற்றைச் சொல்லுகையன்றியே பகவத் ப்ராப்திருபமான மோஷபலத்துக்கு ஸாதனமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. ... (198—197)

198. கவசநம ச்ருதிம்மருதிவிற்றிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசந
ப்ரமோகம் பண்ணுகிறது

198. ஆத மோஷபலஸாதனங்கள் ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும்
விதிக்கப்பட்டவையாய்க்கொண்டு அநேகங்களாயிருக்கையாலே (தர்மாத்) என்று
பஹுவசநமுள்ளது. ... (198)

199. கவசநம - கர்மஜ்ஞான பக்தியோகங்களும் அவதாரஹஸ்யஜ்ஞானம்
அநேகாத்ம வித்யை தோவாஸம் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கெரிக்கை
திருமாயேடுக்கை தொடக்கமான உபாயமுத்தயா செய்யுமவையும்.

199. அவை எவையென்னில் : *கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸீர்த்திம்* இத்யாதிகளால்
ஸ்வதத்தரணாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகமும், *ஸர்வம் கர்மாதீஸம் பார்த்தி!
ஜ்ஞானே பரிஶாயயதே* என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞானயோகமும்,
மத்த்யமா மஶத்யக்தா இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞான ஸஹக்ருத
மான பக்தியோகமுமாகிற இவையும், *ஐநம் கர்ம ச மே தீவ்யம்* இத்யாதிகளால்
பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ஹஸ்ய ஜ்ஞானம்,
ஶதத் பத்தவா புத்த்யாத் ஸ்யாத் க்ருதக்குத்தயச் ச பாரத என்றவிடத்துச் சொல்லப்
படுகிற புருஷோத்தம வித்யை, *தேவோயம் ஸர்வகாமதுக்* என்று சொல்லும் புண்ய
ஷோத்ரவாஸம், *ஸர்வபாப வீகத்தாத்மா யாத் ப்ரஹ்ம ஸாததம்* என்று பகவத்
ப்ராப்திணாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தனம், திருவிளக்கெரிக்கை
திருமாயேடுக்கை முதலாக ஸாதநமுத்தியோடு செய்யப்படுமவையும் இங்கு
(தர்மாத்) என்பதனாலே விவக்ஷிதங்கள். ... (199)

200. ஸர்வசப்தத்தாலே அவ்வ ஸாதநவிசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு
யோக்யதாபாதகங்களான நித்ய கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

200. பஹுவசநமே போதுமாயிருக்க, தர்ம சப்தத்திற்கு விசேஷணமாக
ஸர்வசப்தமுமொன்று இருக்கிறதே, இதனால் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; பஹு
வசநத்தால் சொல்லப்பட்ட அத்தந்த உபாய விசேஷங்களை அனுட்டிக்குமனவில்
அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஸத்தியாவந்தந பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாதிக
ளான நித்யகருமங்கள் ஸர்வ சப்தத்தால் விவக்ஷிதங்களென்க. ... (200)

201. ஆக ச்ருதிம்மருத் சோத்தங்களாய் நித்யநைமித்திகாத்ருபங்களான கர்மயோகாத்
யுபாயங்களை யென்றபடி.

201. ஆக ஸர்வதர்மாத் என்பதற்குத் தேறின பொருள் யாதென்னில்;
ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய் நித்யம்
நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடைத்தான கர்மயோகம் முதலான உபா
யங்களை என்றதாயிற்று. ... (201)

202. இவற்றை தர்மமென்கிறது ப்ரமித்த அஜ்ஞானம் கருத்தாலே.

202. ஸ்வரூப விருத்தமாகையாலே அதர்மமென்று சொல்லவேண்டு
மிவற்றை தர்மமென்கிறது எதனாலென்னில்; ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை அதர்ம
மென்றும் இவற்றை தர்மமென்றும் ப்ரமித்த அஜ்ஞானனுடைய நினைவாலேயாம்.

203. பரித்யஜ்ய. 204. த்யாகமாவது உக்தோபாயங்களை அதுவந்தித்து கத்திகையினே ஈஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும் விபரிததிகாகமானம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அதுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமென்கிற புத்தி விசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

203, 204. இனி பரித்யஜ்ய பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. த்யாகமாவது விடுகை. இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது வெறும் விடுகையன்று. கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை நன்கு நோக்கி, வெள்ளியல்லாத தொகு சிப்பியிலே வெள்ளியென்கிற புத்தியைப் பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஒரு திக்கிலே போக விரும்பி வேறொரு திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப்போலேயும்—பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை விரும்புகின்ற நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமே! என்கிற அநுதாப புத்தி விசேஷத்தோடே விடுகை.

205. பரியென்கிற உபஸர்க்கத்தாலே பாதகங்களைவிடுமாபோலே ருத் வான்களோடும் ஸஜ்ஜையோடுங்கூட மறுவலிடாது விடவேணுமென்கிறது.

205. பரி என்கிற ஷபஸர்க்கம் மிகுதிக்கு வாசகமாய்க்கொண்டு இங்குத் தெரிவிப்பதென்னவென்றால், ப்ரஹ்மஹத்தைய ஸாராயானம் முதலிய பாதகங்களை யும் மற்றும் நிஷித்தமானவற்றையும் விடுமளவில், அவற்றில் மறுபடியும் அந்வயிப் பதற் குறுப்பான ருசிவாஸனை சர்க்கூட இல்லாதபடி வெள்கி விடுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராதபடி விடவேணுமென்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. (215)

206. ல்யப்பாலே ஸந்தாந்வா புஞ்ஜீதஃ என்னுமாபோலே உபாயாந்தரங்களை விட்டே பற்றவேணுமென்கிறது.

206. த்யஜ்ய என்கிற ல்யப்பாலே ஸந்தோபாயத்தைப் பரிசுரஹிக்கு மளவில் த்யஜ்யமான உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பரிசுரஹிக்கவேணுமென்கிற நியமம் காட்டப்படுகிறது. (206)

207. ஸால சபஞ்ச முமோச விரஃ ஸந்தரபடியே இவை அதுபாயங்களான மாநாமன்றிக்கே கால்கட்டென்கிறது.

207. இப்படி விட்டே பற்றவேணுமென்கிற நியமம் என்னென்னில்; உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் கிடந்தாலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்திரமன்றிக்கே பேற்றுக்குப் பிரதிபந்தகமாயும் நிற்கும். இதற்கொரு த்ருஷ்டாந்தமுண்டு; இராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் நொந்து நிலைகலங்கி எதிரம்பு கோக்க முடியாமே தின்றான்; அப்போதும் ராமபாணங்கள் மேன்மேலும் விழுந்துகொண்டிருந்தன. தரும யுத்தஞ் செய்யுமிராமன், நாம் அம்புவிடாமலிருக்கவும் தான் அம்புகளை விடுவதற்கு என்ன காரணமென்று இராவணன் சித்தித்தான்; தன் கையில் வில் இருப்பதுதான் காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு அந்த வில்லையும் போகட்டான். அப்போது பெருமாள் பாணப்ரயோகத்தை நிறுத்தி அவனுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பினார் என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணன் போகட்ட அந்த வில் அவனது கையிலிருந்தபோது எதிரியைவெல்லதற்கு ஸாதநமாகாமலிருந்தவளவேயன்றிக்கே தன்னைப் பெருமாள்

வாட்டுவதற்கும் நேரதுவாயிருந்தது. *கர்வாதுஜாநாயி* (இராவணா! புறப்பட்டுப் போக விரைந்திருக்கிறேன்) என்கிற திருவாக்கு அப்போது அவதரிக்காமல் வில்லைப் போட்டதில் அவதரித்தமையால் அந்த வில்லை இராவணனுக்குக் கால்கட்டா விழுந்ததென்று தெளிவாயிற்று. அதுபோலவேயாம் உபாயாத்ரங்களும். உபாயாத்ரம் என்று உன்னவரையில் பகவதநுகர்வணம் அவகாசம் பெருதென்றவாறு. (207)

208. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கக்கூறாப்பு.

208. உபாயாத்ரங்களில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாம் என்பதை மட்டுக்குத் துஷ்டாந்தத்தாலும் அநியலாம். தசரத சக்ரவர்த்தியானவன் ஆபாஸமன ஸத்ய தருமத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமானோடே கூடிவாழ வேண்டியபேற்றை இழந்தான். *ராமோ சிக்ரணவாத் தர்மா* என்கிற ஸித்ததர்மமான பெருமானைப்பற்றி ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசனத்தை தசரதன் விட்டிருக்க வேண்டுமன்றோ. 'முன்பே வரம் கொடுத்துவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாது' என்று ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமானை இழந்தான். அதுபோலே, ஆபாஸமன உபாயாத்ரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையானது *கர்வாதுஜாநாயி தர்மம் ஸநாததம்* என்று ஸநாதததர்மமான பகவத் விஷயத்தோடே கூடிவாழுகையாகிற பேற்றை இழப்பதற்கு உறுப்பாய்விடும். (208)

209. ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு வன்ற சொல்லுகையாலே கீலர் அதர்மங்கள் புருகுமென்றார்கள்.

210. அது கூடாது; அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே.

211. தன்னடையே சொல்லிற்குகாதோவென்னில்.

212. சூகாது; தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

213. காட்டினாலும் அதையொழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்குமித்தனை.

214. தன்னையும்வரையும் படைத்தையும் பார்த்தால் அவை புரா வழியில்லை.

209—214. இங்குச் சொன்ன ஸர்வதர்ம பரித்யாகத்தின் கருத்தறியாதார் சிலர் சொல்லும் தூஷணமொன்றுண்டு; (அதாவது—) 'இதைச் செய்ய, இதைச் செய்யாதே' என்று விதி நிஷேத விஷயமாகவன்றோ தர்மமிருப்பது; இங்கு 'ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே விற்றிதங்களானவற்றின் அநுஷ்டானத்தை விடுவதுபோலவே நிஷித்த பரிஹாரத்தையும் விடவேண்டிவருமாயாலே, நிஷித்த பரிஹாரத்தை விடுவதாவது நிஷித்தங்களைச் செய்வதே யாதலால் அதர்மங்களான நிஷித்த ப்ரவ்ருத்திகளை அனுமதித்ததாயிற்று என்று தூஷணம் சொல்லுவார்கள். இந்த தூஷணம் ஏரூது. ஸர்வதர்மங்களையும் விடச் சொன்னவித்தால் அதர்மங்கள் புருகுமென்றவிது ஸம்பவிக்க மாட்டாது. தர்மங்களை விடச்சொன்ன மாத்திரமேயொழிய அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமை யாலே. அதேன்? அதர்ம நிவ்ருத்தியும் தர்மசப்தவாச்யமாகையாலே 'தர்மத்தை விடு' என்றால் அதர்ம நிவ்ருத்தியைவிடு என்றதாகாதோ? ஆகவே அதர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம் அர்த்தாத் ஸித்தமாகமாட்டாதோவென்னில்; மாட்டாது. தர்மங்களை விடச்சொன்னவித்தால் அதர்மங்களைச் செய்யென்னுமிடம் தன்ன

டையே சொல்லிற்றுகாது; தர்மசப்தமானது அதர்ம நிவ்ருத்தி முதலிய அங்கங்க ளோடு கூடினதாய் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டானத்தைக் காட்டும தொழிய, பொதுவிலே அதர்ம நிவ்ருத்தி மாத்திரத்தைக் காட்டாதாகையாலே, நநு, அதர்மநிவ்ருத்திக்கு தர்மசப்த வாச்யத்வம் முக்கியமாகவில்லையேயாகிலும் இங்கு ஸர்வசப்தம் கூடியிருக்கையாலே, தர்மசப்தமானது விசேஷண பூதமான அதர்ம நிவ்ருத்தியையும் காட்டாதோவென்னில்: அப்படி காட்டிற்றுகிலும் அது இவ்விடத்தில் விவகாநிதமல்லாமையாலே அது தனித்த விஹிதாநுஷ்டாந ரூப தர்மங்களானவற்றைச் சொல்லிற்றுகித்தனை. எதைக்கொண்டு இப்படி யொதுக்கு கிறதென்னில், தன்னைப் பார்த்தாலும் சர்வரணைப் பார்த்தாலும் பலனைப் பார்த்தாலும் அந்த அதர்மங்கள் புத்ர வழியில்லை. அதர்மங்களைச் செய்வது எம்பெருமா னுக்கு அநிஷ்டமாகையாலே அவனுக்கு அநிஷ்டம் செய்யக்கடவனல்லாத தன்னைப்பார்த்தாலும் அவை புத்ர வழியில்லை. இத்தலையில் ஸ்வயத்தன நிவ்ருத்தி யைத் தவிர ப்ரவ்ருத்தியாக ஒன்றையும் பொருத சர்வரணைப் பார்த்தாலும் அந்த அதர்ம ப்ரவ்ருத்திகள் புத்ர வழியில்லை. இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்குப் பலன் அவனுடைய ப்ரீதியாகையாலே அந்தப் பலனைப் பார்த்தாலும் அதற்கு இடையூறுன அதர்மப்ரவ்ருத்தி புத்ர வழியில்லையென்க. ஆகையால் தர்மசப்தம் அதர்மநிவ் ருத்தியைக் காட்டிற்றுகிலும் இது தள்ளுண்டதாகக் கடவது ... (209—214)

215. மாம். 216. ஸர்வரணைகளுய் உனக்குக் கையாளாய் உன்விசைவு பார்த்து உன் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு உனக்குப் புகலாய், நீ கடுமையோலே சேர்ப்பாரே பீரீக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரஷிக்கிற என்னை.

217. இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும் தேவதாந்தர்யாமீத்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

215—217. இனி, மாம் என்கிற மூன்றாவது பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பதிலே தீக்ஷிதனாய், உனக்கு இஷ்டமானபடி ஏவிக் காரியம் கொள்ளலாம்படி கையாளாய், ரக்ஷயபூதனான உன்னுடைய இசைவு பார்த்து உன் குற்றங்களுக்கு நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அவற்றையே பச்சையாகக் கொண்டு உனக்குப்புகலாய், * தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் * என்கிற படியே புருஷகாரம் செய்யக்கடவ பிராட்டியே குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றப் பார்க்கும்படித்திலும் விடமாட்டாதே * என்னடியார் அது செய்யார் * என்று மறுதலைத்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்குமவனான என்னை யென்றபடி. அவதரித்துக் கண்ணாக்கிலக்காய் அணுகிநிற்கிற விபவரூபனான தன்னை மாமென்று குறிப்பிட்டு வரணீயனாகச் சொன்னவித்தாலே—தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே காணவும் கிட்டவு மொண்ணாதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதாரண விக்ரஹ யுக்தமல்லாமல் உபாயாந்தர நிஷ்டரீக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிற அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமீத்வத்தையும் தவிர்க்கிறது. அவற்றிற்காட்டிலுமுண்டான வாசியைக் காட்டுகிறதென்றபடி. ... (215—217)

218. தர்மஸம்ஸ்தாபனம் பன்னாப்பிறந்தவன்தானே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்றென்கையாலே ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானே போள்கிறது.

215. * தர்மஸம்ஸ்தாயநாந்தாய ஸம்பவாமி * என்று தர்மங்களை ஸ்தாபிப்ப தற்காக வந்து பிறக்கிறேனென்று சொல்லிப் பிறந்தவன் தானே இங்கு

யோக்யஸ்தானாக சாஸ்த்ரஸித்தங்களான எல்லாத் தருமங்களையும்விட்டுத் தவிர்த்துச் சொல்லுகையாலே ஒரு அரித்தவிசேஷம் பலிக்கின்றது. அதாவது—
 அமைவாயாத தர்மங்களன்று; ஸ்தாபநீயமான ஸாஷாத்தர்மம் தானே என்று
 தெரிவிப்பதாம். (218)

- 219. இத்தாம், விட்ட ஸாதனங்களிலேற்றம் சொல்லுகிறது.
- 220. அதாவது—ஸித்தமாய் பரமசேதனமாய் ஸர்வசக்தியாய் நிரபாயமாய் ப்ராப்யமாய் ஸஹாயாத்ர நிரபேஷமாயிருக்கை.
- 221. பற்றையுபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே ஸ்வரூபஸித்தியில் சேதனை யபேஷித்திருக்கும். அசேதனங்களுமாய் அசக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்தியில் சர்வனை யபேஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றக் கெதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே இந்நிரபேஷமாயிருக்கும்.

219—221. இப்படிச் சொன்னவித்தால், கீழேவிடப்பட்ட ஸாதனங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாதனத்துக்கு உண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறது. அதாவது என் னென்னில்; அந்த தர்மங்களானவை சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமவை யாகையாலே தம் ஸ்வரூபம் சேதநனாலே ஸித்திக்கவேண்டும்படி யிருக்கும்; இது ஸநாதந தர்மமாகையாலே ஸித்தமாயிருக்கும். அவை அறிவும் ஆற்றலுமற்றிருக் கும். இது ஸர்வஜ்ஞவிஷயமாகையாலே பரம சேதநமாய் ஸர்வசக்தியாயிருக்கும். அவை சேதநஸாத்யமாய் நடுவே அபாயங்கள்புகுகைக்கு அவகாசம்பெற்றிருக்கும்; இது ஸித்தவஸ்துவாகையாலே நிரபாயமாயிருக்கும். அவை பரதந்த்ரான இச் சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிருக்கும். இது பிராப்தமாயிருக்கும். அவை அசேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாத்ரஸாபேஷமாயிருக்கும்; இது பரம சேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாத்ர நிரபேஷமாயிருக்கும். ... (219—221)

222. இத்தீவ வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌக்ய ஸௌலப்யங்களாகிற் குணவிசேஷங்கள் நோக பிரகாசிக்கிறது.

222. இந்த மாம் என்கிற பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌக்யபாதகங் கான குணவிசேஷங்களெல்லாம் விளங்கும். அவையாவன; வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌலப்யமும். அதர்ம புத்தியாலே தர்மத்தில் தின்றும் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனுக்கு குற்றம் பாராதே அரித்தங்களை யெல்லாம் அருளிச் செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் பிரகாசிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலுமருளிச்செய்த மாத்திரமன்றிக்கே அர்ஜுநன் நேரே காணும்படி பண்ணு கையாலே ஸ்வாமித்வம் பிரகாசிக்கிறது. * ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ! * என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌசீல்யம் பிரகாசிக்கிறது. அப்ராக்குதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கிலக் காம்படி பண்ணுகையாலே ஸௌலப்யம் பிரகாசிக்கிறது. (222)

223. உபயுழ்வுகோலும் பிடித்த கிறவாய்க்கயிற்ப் ஸைநா துவி துஸரிதமான துக்குழலும் தேருக்குக் கீழே நற்றிள திருவடிகளுமாய் தீர்க்கி ஸாத்ய வேஷத்தை மாமென்று காட்டுகின்.

223. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அபேஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே அவதாரப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யமேயல்லாமல் ஸாரதியாயும் நிற்கிற ஸௌலப்யாதிசயம் மாமென்று உறுத்திக் காட்டப்படுகிறது. குதிரைகளை நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே பிடித்த உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறும், திருமுடியில் ஒன்றும் அணியாமல் நிற்கையாலே சேனைத்துகளாலே புழுதிபடைத்த திருக்குழலும், சாத்தின சிறு சதங்கையுடனே தேருக்குக் கீழே தொங்க விட்ட திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரதிவேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறனென்க.

224. ஏகம். 225. இந்த ஏகசப்தம் ஸ்தானப்ரமாணத்தாலே அவதாரணுத்தத்தைக் காட்டுகிறது. 226. *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* தமேவ சாத்யம் *
* த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ * ஆறெனக்கு தீன்பாதமே சரணுகத் தத்தொழிந்தாய் என்றும் சொல்லுகிறபடியே.

227. இத்தாம் 'வ்ரஜ' என்கிற ஸ்லீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

224—227. இனி ஏகம் என்கிற நான்காவது பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. இவ்வுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுமிடங்களில் பலவிடங்களிலும் *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* என்பது முதலானவிடங்களில் அவதாரணப்ரயோகமுண்டாகையாலே உகாரம்போலே இந்த ஏக சப்தமும் ஸ்தானப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்தில் எது வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறதென்னில்; உபாயாத்ரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னில் புநருக்தி ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாந்தங்களை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னில் மாம் என்று அஸாதாரணுகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அந்த வ்யாவ்ருத்தி கீழே எடுத்தமாகையாலும் இந்த அவதாரணத்தால் வ்ரஜ என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயந்வத்தைக் கழிக்கிறது. இந்த ஸ்லீகாரமுண்டானால் பேறு; இல்லையாகில் இழவு-என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இதில் ஸாதநத்வ புத்தி நடையாட ப்ரஸக்தியுண்டாகையாலே இதின் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்கப்படவேணுமன்றோ. (224—227)

228. ஸ்லீகாரத்தாலும் அவனாலே வந்தது.

228. அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்றுகிற ஸ்லீகாரத்தில் உபாயந்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனையென்னில்; ஸ்லீகாரமான பிறகு இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்ட ப்ராப்தியும் பண்ணுகை அவனாலேயானாப்போலே, அதற்குமுன்னம் நேருகின்ற ஸ்லீகாரத்தாலும் அவனாலேயுண்டாமது என்பதே பரமார்த்தம். ஆகவே ஸ்லீகாரம் உபாயகார்யமேயொழிய உபாயமன்றென்க. (228)

229. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராத் முகத்தாலே பன்னீன க்ருஷ்பலம்.

229. ஸ்லீகாரம் அவனாலே வருகையாவதென்னென்னில்: கரணகளேபரங்களொன்று மின்றிக்கே அசித்துப்போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டிபண்ணி * எதிர் குழல்புக்கு * என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கக்கூக அவன் அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி, அவதரித்தவிடங்களிலே

ஆசாயத்தில் ருசிவிச்வாஸங்களை விளைப்பதான தன் குணசேஷ்டிதம் முதலிய வற்றைப் பிரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பரித்த தன்னை இந்த ஸ்விகாரம். ஆகையாலே இது அவனுலே வந்ததென்னத் தட்டுண்டோ? (229)

230. * அதுவு மவனதின்னருளே *.

230. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண முண்டோவென்னில்; * அதுவுமவனதின் னருளே * என்கிற அருளிச்செயலே ப்ரமாணம். உணர்விலும்பொருவனை அவன தருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் * என்று ஆழ்வார் தம்முடைய ஸ்விகாரத்தை யருளிச்செய்தவுடனே * அதுவுமவன தின்னருளே * என்று அந்த ஸ்விகாரத்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலேயுண்டான தென்று அருளிச்செய்கையாலே ஸ்விகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிபலமென்றே கொள்ளவேணும். (230)

231. இத்தையொழியவும் தானே கார்யம் செய்யுமென்று நினைக்கக் கடவன்.

232. அஃதாவது உபாயநாபேஷ்யம் ஜீவியாது.

233. புது ஊர்வழி ப்ரஸங்க பரிஹாரத்தம்; புத்த ஸமாதானத்தம்; சைதன்ய கார்யம்; ராகப்ராப்தம்; ஸ்வரூபநீஷ்டம்; அப்ரதீஷேதத்த்யோதகம்.

231—233. இந்த ஸ்விகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷிபண்ணுவானொருவ

னாகையாலே அவன் இதுக்காகவன்று நமக்குக் கார்யம் செய்கிறது இது இல்லா மற்போனாலும் இவ்வாற்றை உய்விப்பதிலே நோக்குடையான தானே நம்மு டைய இஷ்ட ப்ராப்தி அதிஷ்ட பரிஹாரரூபமான கார்யத்தைச் செய்வென்று நினைக்கவேண்டும். இப்படி நினைக்காவிடில் [அதாவது—நம் ஸ்விகாரமில்லை யானாலும் கார்யம் செய்வென்று நினையாதே அவன் கார்யம் செய்கைக்கு இதுவும் வேணும் என்று நினைக்குமளவில்] ஸித்தோபாயமானது ஒரு ஸஹாயத்தையும் எதிர்பாராதென்கிற பெருமை சூலைத்ததாகும். ஆனால் இந்த ஸ்விகாரத்தான் ஏதாவதென்னில்; [இது ஊர்வழி ப்ரஸங்க பரிஹாரத்தம்] இத்தலையில் ஒன்றுமேயில்லாமல் ஈச்வரன் தானே கார்யம் செய்யுமளவில் பின்னையெல்லோரும் முக்தராகவேண்டாவோவென்கிற ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கத்தின் பரிஹாரத்துக்கு உறுப்பு. [புத்த ஸமாதானத்தம்] 'நெடுங்காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிப்பென்று நாம் எதைக்கொண்டு விச்வஸித்திருப்பது' என்று இவன் தனும்பாமல் புத்தி ஸமாதானம் தேற்றிக்குக்கைக்கு உறுப்பு. [சைதன்ய கார்யம்] இவன்தான் அசேதமல்லாமல் சேதனாகையாலே அவனே உபாயமென்கிற இந்த அத்யவஸாயம் இவனது சைதன்ய கார்யமாக வந்ததத்தனை. [ராகப்ராப்தம், ஸ்வரூபநீஷ்டம்] விதிப்பயுக்தமாகவல்லாமல் இதில் ரஸமறித்த இவனுடைய ராகத் தாலே விளைந்தவிது ஸ்வரூபத்திற்காட்டில் வேறுபட்டதன்றிக்கே ததேகரக்ஷயத்வ ரூபமான ஸ்ரூபத்திலே நிற்குமது [அப்ரதீஷேதத்த்யோதகம்] நெடுங்காலமாக இவன் ஸ்வப்ரவ்ருத்தினாலே, அவன் செய்யும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப் போந்தவனாக யாலே இன்று அது தவிர்ந்தமைக்கு பிரகாசகம் இது. இவ்வளவேயொழிய உபாய மன்று என்கை. (233)

234. கீழ் தானும் பிறகுமான நிலையைக் குலைத்தான். இங்நுத் தானுமிவனுமான நிலையைக் குலைக்கீடுள்.

234. கீழே *ஸிவதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம்* என்கையாலே—தானும் உபாயாத் தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான். மாம் சுகம் என்கிறவிதனால்— தானும் தன் ஸ்விகாரத்தில் உபாயபுத்திபண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கீடுள். ஸாதநாத்ரங்களும் உபாயமன்று, எத்தோபாயஸ்விகாரமும் உபாயமன்று என்று காட்டினபடி சொல்லிற்றாயிற்று. [*உன்னாலல்லால் யாவாஜும்* என்கிற அருளிச் செயல் ஸமாதியாலே (இங்கு மூலத்தில்) உபாயாத் தரங்களைப் பிறர் என்றது] (234)

235. அவனை இவன் பற்றும்பற்ற அறங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்-

236. அவனுடைய ஸ்விகாரமே ரக்ஷகம்.

235, 236. ஸாதனமென்கிற நிலைவோடே இவன் பண்ணும் ஸ்விகாரம் துஷ்டமென்று காட்டப்படுகிறது. திருபாதிகரணகனான அவனை அவன் கையை யே பார்த்திருக்குமிவன் தன் ரக்ஷணத்திற்காக ஸ்விகரிக்கிற ஸ்விகாரமானது 'நாம் செய்வது' என்கிற அறங்காரத்தோடு கூடியதாய், பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமபோலே அவத்யகரமுமாயிருக்கும். ஆனால் ரக்ஷகமாவதுதான் ஏதென் னில்; இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவனான அவன் 'இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக் கடவோம்' என்று அபிமானித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்விகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாம். (235-236)

237. மற்றையுபாயங்களுக்கு நீவ்ருத்தீ தோஷம்; இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தீ தோஷம்

237. இந்த எத்தோபாயமானது சேதநப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் ஸஹியாதென்பதைத் தெளிவிக்கக்கூடாக உபாயாத் தரங்களுக்கும் இவ்வுபாயத் துக்கும் உண்டான வாசி காட்டப்படுகிறது. எத்தோபாயமான இது தவிர்ந்த மற்ற உபாயங்களுக்கு சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூப எத்தியாக வேண்டுகையாலே இவனுடைய முயற்சி குலைத்தால் குற்றமாகும். இந்த வுபாயத்துக்கு வேறொரு துணையின் சேர்க்கை அஸஹ்யமாகையாலே இச் சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தியென்ப தொன்றே குற்றமாகும். (237)

238. "சிற்றவேண்டா".

238. சேதநப்ரவ்ருத்தியொன்றும் வேண்டாவென்பதற்கு ப்ரமாண முண்டோவென்னில்; *சிற்றவேண்டா* என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசரமே ப்ரமாணமென்க. எத்தோபாய ஸ்விகாரம் சொல்லுகிற *மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம்* என்கிற பாட்டிலே *சிற்றவேண்டா* என்றது. சிற்றுதல்—சிற்றுத லாய், விஸ்தாரமாகவொரு வியாபாரம் பண்ணவேண்டாவென்கையாலே இவ்வுபாயத்திலிழியுமவனுக்கு ஒரு வியாபாரமும் பண்ணவேண்டாவென்னும்டம் சொல் லிற்று என்கை. (238)

239. நீவ்ருத்தீ கீழே சொல்லிற்று.

239. நீவ்ருத்தியைப்பற்றி வேறொரு பிரமாணம் தேடவேண்டிய அவசிய முமில்லை. இந்த சரமச்சலோகத்திலேயே கீழே *ஸிவதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்று ஸகல

ப்ரகரணத்தினாலுடைய திவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமிடம் சொல்லிற்று. ... (239)

241. உபாயத்தையும் சைதந்யத்தாலே ஐந்தது ; உபாயத்தின் அந்தர்ப்பவியாது.

241. ஆகவே உபகாரஸம்ருதிதான் வேணாமே, அது உபாயத்தில் முதலிடமெய்யானால், முதலிடாது. *என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்* *மருவித்தொழும் மனமெதற்காய்* இத்தயாதியாலே இவ்வுபாய விஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகாரஸம்ருதியும் இவனுடைய சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை. *இது உண்டாகையெய்யானதே ஐம்பெருமான் கார்யம் செய்தது* என்று உபாயத்தில் உட்புகாது. ஆக இவ்வயதும் ஏகபதார்த்தம் சொல்லித் தலைக்கட்டிற்று. ... (240)

241. சரணம் 242. உபாயமாக.

241. இந்த சரணசப்தம் சந்தாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும் இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது ; கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே.

241—248. இனி சரணம் என்பதற்குப் பொருள் 'உபாயமாக' என்கை. *உபாயம் க்ருஹத்திற்குச் சப்தச் சரணம்த்யயம், வர்த்ததே* என்கிறபடியே சரணசப்தமானதே க்ருஹத்தையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும் இந்த உதவத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தள்ளியேற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால் கீழோடே சேரவேண்டுமன்றே.

244. வ்ரஜ. 245. புத்தபண்ணு.

245. கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய் அத்யவஸியேற்றபடி.

244—246. இனி, வ்ரஜ என்பதற்கு 'புத்தி பண்ணு' என்று அர்த்தம். "வ்ரஜ—கதேன" என்று தாதுபாடமாகையாலே வ்ரஜதாதுவுக்கு கதி அர்த்தமாகி, (கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தா) என்கிற நியாயத்தாலே அத்யவஸாயம்செய் என்றபடி. மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ—ரன்னையே உபாயமாக தெஞ்சிற்கொள்க என்றதாயிற்று.

247. வாசிககாயிகங்களும் இதுக்கு அபேஷத்தங்களை யிருக்கச்செய்தேயும் * ஜ்ஞாநாத்மோஷமாகையாலே மாநஸமான அனுஷ்டானத்தைச் சொல்லுகிறது.

247. * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் * என்கிறபடியே மனமொழிமெய்கள் மூன்றினுமுண்டான ஸ்விகாரம் அதிகார பூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வாசிகமும் காயிகமும் இந்த ஸ்விகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், * ஜ்ஞாநாத்மோஷ மென்கையாலே அவையிரண்டையுமொழிய மாநஸமான அனுஷ்டான மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. ... (247)

248. ஆக, த்யஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாகப்ரகாரத்தைச்சொல்லி, பற்றப் படுமுபாயத்தைச் சொல்லி, உபாயநாபேஷ்யம்சொல்லி, உபாயத்வம்சொல்லி, உபாயஸ்விகாரம் சொல்லுகிறது.

248. ஆக பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென்னென்னில் ; ஸர்வதர்மம் என்று த்யஜ்யத்தைச்சொல்லி, பர்த்த்யஜ்ய என்று த்யாக ப்ரகாரத்தைச்சொல்லி

மாம் என்ற பற்றப்படுமுபாயத்தைச் சொல்லி, ஏகம் என்று அந்த உபாயம் இதர நிரபேஷை மென்பதைச் சொல்லி, சரணம் என்று உபாயத்வம் சொல்லி, ஓர்ஜ என்று உபாய ஸ்வீகாரம் சொல்லிற்றுகிறது. (248)

249. அஹம். 250. ஸ்வக்குத்யத்தை அருவிச்சேய்கீருள்.

251. ஸர்வஜ்ஞமய ஸர்வசக்தியாய் ப்ராப்தனான நான்.

249—251. இனி உத்தரார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. பூர்வார்த்தத்தில் அதிகாரி க்ருத்யமன்றோ சொல்லிற்று. உபாய பூதனான தன்னுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தத்தில். அஹம்—எல்லாமறிந்தவனாய் எதுவும் செய்ய வல்லவனாய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான் என்கை. ... (249-251)

252. இவன் கீழ் தீன்ற தீடையும் மேல்போக்கடியுமறிக்கக்கும் அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன்பேருகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கடான பந்த விசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

252. அல்லாத குணங்களெல்லாம் கிடக்க இந்த குண விசேஷங்களை இந்த அஹம் சப்தம் காட்டுகிறதென்பானேன்? என்னில்; இந்த சேதநனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பண்ணாமளவில், இவன் இதற்கு முன்னே தீன்ற நிலையையும் மேல் போகத்தக்க வழியையும் அறிவதற்கும், அறிந்த படியேசெய்து தலைக்கட்டுவதற்கும் தக்கவையாயிருப்பவை ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வ சக்தித்வங்கள். காரியம் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காகவன்றிக்கே தன் பேருகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக் கிடானது சேஷித்வம். ஆகவே இம்முன்று குண விசேஷங்களையும் இது ப்ரகாசிப்பிக்கிறதென்பது பொருந்தும். ... (252)

253. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்த்யவேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னையிட்டுப் பார்த்து அஞ்சின அச்சம் தீர, தானான தன்மையை அஹமென்று காட்டுகீருள்.

253. கீழ் மாம் என்றதில் ஸாரதியாய் தீன்ற பாரதந்திரியம் காட்டப்பட்டதே; அதற்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வாதந்திரியம் இந்த அஹம் பதத்தில் பிரகாசிப்பிக்கப்படுகிறதென்றும் கொள்க. மாம் என்று ஸாரதிவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப்பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுநன் தன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரதிவேஷத்தை "ஸ்ர்வாதிகனானவன் இங்ஙனே தாமநின்றது தன் குணத்தாலேயன்றோ" என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில்செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ' என்று தன்னையிட்டுப்பார்த்தது, இவன் ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகிறானே! இது என்னாகுமோ! என்று அஞ்சின அச்சம் தீர, ஸர்வேச்வரனாய்க்கொண்டு நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தனது உண்மையுருவத்தை அஹமென்று காட்டுகிறானென்க. (253)

254. கீழில் பாரதத்தீயமும் இந்த ஸ்வாதத்தீயத்தினுடைய எல்லைநீலியேற.

254. இப்படி ஸர்வேச்வரனாய்க்கொண்டு நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிறவன் ஸாரதியாய் நின்று பாரதந்திரானானும் தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச் செய்ததன்று; நினைத்தது செய்யுமளவில் தன்னைத் தடுப்பாரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதத்தீயத்தினாலான தத்தனை. (254)

255. த்வா. 256. அஜ்ஞாய அக்தாய அப்ராப்தாய
என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற வுன்னை.

255, 256. இனி, த்வா என்பதற்கு அர்த்தம்—உன் காரியங்களை அறிகைக் குத் தக்க ஞானமில்லாதவனாய் அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளு கைக்கு சக்தி யில்லாதவனாய், சக்தியுண்டானாலும் ஸ்வரகூணே ப்ராப்தியற்ற வனாய், இப்படி யிருக்கையாலே ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னையே உபாய மாகப் பரிசுரணித்திருக்கிறவுன்னை என்றபடி. (255-256)

257. ஸர்வபாபேப்ய: 258. மத்ப்ராப்தி ப்ரதீபந்தகங்களென்று யாவை கீல பாயங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிருய், அவ்வோ பாயங்களெல்லாவற்றில்தீன்றும்.

259. * பொய்தீன்றானாரும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும் * என்கிறபடியே அவித்யா கர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது.

260. த்ருணாச்சேத கண்ருயநாதகலைப்போலே ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கு மனையென்ன, லோகாபவாத பீதியாலும் கருணையாலும் கலக்கத்தாலும் செய்யு மவை யென்ன, இவையெல்லாவற்றையும் தீனைக்கிறது.

257, 260. இனி ஸர்வபாபேப்ய: என்பதற்கு அர்த்தம்—இஷ்ட விரோதி யாய் அதிஷ்ட ஹேதுவாயிருக்குமது பாபம்; மோகூப்ரகரணமாகையாலே எம் பெருமான யடைவதற்கு விரோதிகள் எவையோ அவையே இஷ்ட விரோதிகள். ஆகவே நீ என்னையடைவதற்கு விரோதிகளென்று எந்தெந்த பாபங்களில் தின்றும் பயப்படுகிறாயோ அந்தந்த பாபங்களெல்லாவற்றில் தின்றுமென்றவாறு. பாபேப்ய: என்கிற பஹுவசனம்—அவித்யை கருமம் வாஸனை ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் ஆகிற இவற்றைச் சொல்லுகிறது. [அவித்யையாவது அஜ்ஞானம். கர்மவாஸநா புண்ய பாபம். வாஸநையாவது அஜ்ஞாந வாஸநையும் கர்ம வாஸநையும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த வாஸநையும்.] இனி ஸர்வ சப்தத்தாலே விவாகிதமேதென்னில், துரும்பு நறுக்குகை தினவு சொரிகை முதலானவைபோலே அபுத்தி பூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸநையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராகங்களென்ன, 'நாம் இவற்றைச் செய்யாவிடில் லோகம் நம்மை அபவாதம் சொல்லுமே' என்கிற பயத்தாலும், 'நம்மைக் கண்டு லௌகிகர்கள் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர்களுக்கு விநாசமாமே! ஐயோ!' என்கிற க்ருபையாலும் செய்கிற நித்திய தைமித்திக கருமங்களென்ன, ரஜோகுண தமோகுணங்களாலே கலங்கி முன்னம்விட்ட புபாயங்களிலே மீண்டும் அந்வயித்தலென்ன ஆக இவை யெல்லாவற்றையும் தீனைக்கிறது. (257-260)

261. உத்மத்தப்ராப்திக்கு க்ராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த புபாயங்களிலே
இவை அந்விதங்களாமோவென்று தீனைக்கவேண்டா.

261. (ஸாதநமென்கிற புத்தியோடே செய்யாதவையும் வஸ்துகத்யா ஸாதந கோடியிலே அந்வயிக்குமென்று நிருபிக்கப்படுகிறது.) சித்தப்ரமமுடையவ னொருவன் இன்னவருக்குப் போகிறோமென்கிற தீனை வின்றிக்கே ஒரு வழியே போகா நின்றால் அவ்வழிக்கு ஏதேனுமோர் ஊரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கை யாலே அவ்வூரிலே சென்று சேருமாபோலே ஸாதநமென்கிற எண்ணமில்லாமே

லோகாபவாத பீதி முதலியவற்றாலே செய்யப்படுகிற இவை, விட்ட வ்யாயங்களிலே அந்வயித்ததாகுமோ வென்று சங்கிக்கவேண்டா; அந்வயித்ததாகியே தீரும். ஆகவே அவையும் பாபசப்த வாச்யங்களே. (261)

262. கலங்கி உபாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடொக்கும்.

262. (புறாப்ரபத்தியும் பாபசப்த வாச்யமென்கிறது.) ஒருகால் அனுஷ்டானமொழிய மீண்டு மனுஷ்டானத்தை ஸஹியாத ப்ரபத்தியின் ஸ்வபாவத்தை யறியாதே கலங்கி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்காகவோ இஷ்ட ப்ராப்திக்காகவோ உபாய மென்கிற நினைவோடே மீண்டு பண்ணும் ப்ரபத்தியும் உபாயாத்ரம்போலே பாதகஸமம். (262)

263. மோக்ஷயிஷ்யாமி. 264. முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேள்.

265. னீர்ச்சாலே—நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப் போங்கானென்கிருள்.

263, 265. இனி மோக்ஷயிஷ்யாமி என்பதற்கு அர்த்தம்—இவற்றில் நின்று விடுபட்டவனும்படி பண்ணக் கடவேனென்பதாம். நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்யவேண்டா; நீயும் இதுக்கு பிரார்த்திக்கவேண்டா; நீ என்னைப் பணிந்த பெருமையாலே உன்னைக்கண்டு தானே பயப்பட்டு, போனவழி தெரியாத படி தன்னடையே விட்டுப்போம் அவை—என்பது னீர்ச்சாலே தெரிவிக்கப்படும். "அஹம் தே ஸ்வபாயாநீ நீஹீஷ்யாமி!" என்று சொல்லாமல் "நீவா ஸ்வபாயேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று னீர்ஜந்த ப்ரயோகம் பண்ணின விதனால்தேறின அர்த்தமீது.

266. என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நானீரங்கினால் கிடக்குமோவென்கை.

267. அநாதீகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீ பட்டபாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

266, 267. 'அவை தன்னடையே விட்டுப் போம்' என்றதின் கருத்து யாதெனில்; பாபமென்று ஒரு வஸ்து கிடக்கிறதன்றே; சூப்பையில் ஆமணக்குப் போலே யெழுந்து பாம்புபோலே பிடுங்குவதன்றே பாபமென்பது சேதநன் பண்ணின கருமங்கள் ஒரு நொடிப்பொழுதில் நசித்துப்போம்; கர்த்தாவான இவன் அஜ்ஞானகையாலே மறந்து போவன்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் நினைத் திருந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பலாநுபவம் பண்ணுவிக் கிறவன் ஸர்வேச்வரன். ஆகவே அப்படி அநுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே அந்த நிக்ரஹ பலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் பின்னையும் கிடக்குமோவென்கை. நெடுங்காலமாக அப்பாபங்களைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் உன்னைக் கண்டு அவை தாம் குடல்கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேள் என்றவாறு. (266-267)

268. இனி உன் கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தானே; என்னுடம்பிழைக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனே.

268. இத்தனை காலமும் நம் கார்யத்துக்கு நாம் கடவோமென்று நீ திரிகையாலே தன் காரியம் தானே செய்துகொள்ளுகிறானென்றிருந்தேனத்தனை. எனக்கு

நீ சரீரதயா சேஷமென்றறிந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு 'உன்னுடையபாபம் போகைக்கு யதனம் நீ பண்ணிக்கொள்' என்று உன் கையிலும் உன்னைக்காட்டித் தரமாட்டேன். என்னுடைய வன்னுடைய அவித்யை யாகிற அழுக்கை சரீரியான நானே போக்கிக் கொள்ளமாட்டேனோ? ... (268)

269. மாக்ஷ: 270. நீ உன் கார்யத்திலே அதிகாரியாமையாலும், நான் உன் கார்யத்திலே அதிகாரித்துக்கொண்டு போருகையாலும் உனக்கு சோகநீமித்தமில்லை காணென்று அவனுடைய சோகநீவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

269, 270. இனி மாக்ஷ: என்றது சோகப்படாதேகொள் என்றபடி. நீ உன் கார்யத்தில் கைவைத்து நின்றாயாகில் 'நம் கார்யத்துக்கு என் செய்வோம்' என்று நீ கரைந்து சோகிக்கலாம்; நான் உன் காரியத்திலே கைவைத்திலேனாகில் "நம் காரியத்தில் இவன் உதாஸீநனாயிருக்கிறானே! நாம் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்' என்று நீ சோகிக்கலாம்; இப்படி யல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து நீ உன் ரக்ஷண காரியத்திலே கைவைக்காமையாலும் ஸ்வாமியான நான் உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே ஊன்றிப் போருகையாலும் உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தமில்லை காணென்று முன்பு சோகித்து நின்ற அவனுக்கு சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறானாயிற்று. ... (269-270)

271. நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி நிவர்த்தியங்கள் உன்னை வந்து மேலிடாதேன்று சொல்லி உனக்கு சோகநீமித்த மில்லைகாணென்கிறான்.

271. அறம் என்று ஸ்வஜ்ஞாதவாதி குண விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு விரோதி நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, த்வா ஸ்வரூபப்பயோமோஷயிஷ்யாமி என்று நிவர்த்தநியங்களான பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு தானே அஞ்சி யோடிப்போமொழிய உன்னைவந்து மேலிடாதென்னுமிடம் சொல்லி, மாக்ஷ: என்று—இப்படியான பின்பு உனக்கு சோகிக்க நிமித்தமில்லை யென்ற தாயிற்று. (271)

272. ஔத்தினூலிடர்கடல் கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே-என்கிறான்.

272. திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து 'ஸர்வேச் வரன் நமது விரோதியைப் போக்கி அடிமைகொள்வதாக வந்து புருந்திருக்க இனி நீ ஏதுக்காக துக்க ஸாகரத்திலே அழுந்துகிறாய்?' என்று.—ஔத்தினூலிடர்கடல் கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே என்ற பாசரத்தினால், அப்படியே கண்ணபிரானும் அர்ஜுநனை நோக்கி அருளிச்செய்தபடி. (272)

273. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ சோகிக்கக் கடவையோ?

273. நீ செய்த பாபங்களை நான் முந்தற என்னுடைய கடிமைக்கு விஷயமாகி, பின்பு உன் பக்கல் எனக்குண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே அவற்றைப் பாபமாக நினைவாதே புண்யமென்றே நினைப்பிடா நிற்க இனி நீ சோகிக்கலாமோ வென்றும் தெரிவிக்கிறபடி. ... (273)

274. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவரூபிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

274. [இதில் ஒருவனுக்கு ருசி பிறக்கையிலுள்ள அருமையைக் காட்டுவதற்காக ஒரு ஐதீஹ்யம் காட்டப்படுகிறது] எம்பெருமானார் காலத்திலேயிருந்த உய்யக்கொண்டார் ரென்னுமொருவர் பக்திநிஷ்டராயிருந்தார்; அவரை ப்ரபத்தி நிஷ்டராய்ப்படி பண்ணவேணுமென்று கருதிய உடையவர் அவருக்கு இந்த ச்லோகத்தின்பொருளை யருளிச்செய்தார். அவர் கேட்டு 'அர்த்தம் அழகியதே; ஆகிலும் அதைவிட்டு இத்தைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கில்லை' என்று. அதற்கு உடை

யவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை, "வித்வானாகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய் பகவத் பிரஸாதமில்லாமையாலே ருசி யுண்டாகப்பெற்றினை" என்று அந்த வார்த்தை இங்கே ஸ்பரிக்கத்தக்கது. (274)

275. இதுக்கு சர்வஸ்வாதத்தீயத்திலே நோக்கு

275. சாஸ்த்ரங்களெல்லாமொரு தலையும் தானொரு தலையுமாக இந்த ச்லோகம் இராதின்றதே; இதற்கு எதில் நோக்கு என்னில்; சுச்வரஸ்வாதத்தீயத்திலே நோக்கு. சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஸகல தர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக விடுவித்து இச்சேதநனுக்குத் தானே நிரபேஷஸாதநமாய் ப்ராப்திக்கு இடையூறு ஸகல பாபங்களையும் தள்ளிப் போகட்டு ஸ்வ ப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கும்படியான சுச்வர ஸ்வாதத்தீயம் இதனால் வெளியிடப்பட்டதாகுமென்க.

276. இதுதான் அநுவாதகோடியிலேயென்று வங்கிப்புரத்து நம்பி வார்த்தை.

277. அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனுடைய சூலைத்தொழில்களாலும், லீஷ்கள் வாய்ப்பங்களாலும் க்ருஷ்ணன் தன் காரியத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும் இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப்பற்றுச் சொல்லுகையாலே

276, 277. அர்ஜுனன் இளமை தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அதிமாநுஷேஷேஷ்டிதங்களாலும், அவனுடைய பெருமையைப் பேசின மஹர்ஷிகளின் வாக்கியங்களினாலும், எப்போதுமே க்ருஷ்ணன் தன் காரியத்துக்குக் கடவனாய் நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலும் 'இவன் சொல்லுகிற உபாயங்களெல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்' என்று அவனாகவே விச்வஸித்த பின்பு 'ஆனால் என்னைப் பற்று' என்று சொல்லுகையாலே இந்த ச்லோகம் அநுவாதரூபம் என்று ஆப்தமரான வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்வாரம். ... (276-277)

278. புறம்பு பிறத்ததெல்லாம் இவன்னெஞ்சை சோதிக்கக்கூட.

278. இதனை முந்தற முன்னம் உபதேசியாதே உபாயாத்ரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேசித்ததெல்லாம் "அவ்வளவிலே நின்று விடுகிறானோ? அல்லது இவ்வுபாயோபதேசத்துக்கு அதிகாரியாகிறானோ?" என்று இவனுடைய ஹ்ருதயத்தை சோதிக்கக்கூட. (278)

279. வேதபுருஷன் உபாயாத்ரங்களை விதித்தது கொண்டிப்பகவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப் போலே அஹங்கார மாகாரங்களால் வந்த களிப்பற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கக்கூட.

279. கண்ணன் உபாயாத்ரங்களை உபதேசித்தது அர்ஜுனனுடைய ஹ்ருதய சோதநார்த்தமாகவானாகுக; வேத புருஷனும் உபாயாத்ரங்களை மோஷஸாதனமாக விதித்திருக்கிறானே, அது ஏன்? என்னில்; பட்டி நின்று திரிகிற பசுவை வசப்படுத்துகக்கூட அதன் கழுத்திலே தடியைக் கட்டி விடுவாரைப்போலே அஹங்காரமமாகாரவச்யனாய்க் களித்துத் திரிகிற இவனுக்கு அவற்றால்வந்த களிப்புப்போய் பகவத் பாரதத்தீயமாகிற ஸ்வரூபத்தின் உணர்ச்சி உண்டாகக்கூட (279)

280. ஊய்யானி ழுன்புள்ளவற்றை விடுமாபோலே இவ்வளவு பிறத்தவன் இவற்றை விட்டால் குற்றம் வராது.

280. ஆனால் இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு வேறுதுவான இவற்றை விட்டால் குற்றமாகாதோவென்னில்; சரமாச்ரமத்திலே அந்வயித்தவன் முத்தின ஆச்ரம தர்மங்களை விடுகிறுப்போலே, உபாயாத்ரங்களின் ஸ்வரூப விசேதித்தவம் முதலியவற்றாலே எடுத்தோபாயத்திலே யிழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞான பரிபாகம் பிறத்தவன் இவ்வுபாயாத்ரங்களைவிட்டால் குற்றம் வராது. ... (280)

281. இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்.

282. கம்பம் கைக்கயத்திலே புகும். ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே புகும்; பக்திப் ப்ராப்ய ருசியிலே புகும்; ப்ராபத்தி ஸ்வரூபயாதாதம்ய ஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

281, 282. உபாயாத்ரங்களைவிட்டு எத்தோபாயத்தைப் பரிசுரஹித்த இவ்வதிகாசி இவற்றை அடியோடு விட்டவனாக ஆகிருணமல்லன். எங்ஙனே யென்னில்; தன் வர்ணத்துக்கும் தன் ஆச்ரமத்துக்கும் தகுதியாக இவன் அனுஷ்டிக்கிற நியை நைமித்திக கருமம் ஸாதன புத்தியினுள்நிற்கே கருணையாலே பார்த்தமாக அனுஷ்டிக்கையாலே எம்பெருமானுக்கு மிகவுழுகப்பாகையாலே அவனுடைய பீரீதிக்கு உடலாகப்பண்ணும் கைக்கயத்திலே சேர்ந்ததாகும். ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞான பூர்வகமாக பரஸ்வரூபத்தை ஸாஷாத்தகரிக்கைக்குறுப்பான *பூண்ணறிவு என்கிற ஸலிசுடிமஜ்ஞானம் ஸாதனமென்கிற புத்தியில்லாதவளவில் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே சேர்ந்ததாகும். பகவத் பிராப்திக்கு ஸாதனமான பக்தி அந்த ஸாதனபுத்திபோனவாறே, உணவுக்குப் பசிபோலே பிராப்யமான கைக்கயத்துக்கு முன் ஷுணத்திலே அறுவர்த்திக்கக் கடவதான ருசியிலே சேர்ந்ததாகும். எத்தோபாய வரணமாகிற ப்ராபத்தி ஏகபதத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸாதனத்வபுத்தி கழிந்தவாறே அத்யந்த பரதந்த்ரமாய் அதந்ய சரணமாயிருந்துள்ள ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையுணர்விலே சேர்ந்ததாகும். ஆகவே இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன் என்னக் குறையில்லை. ... (281-282)

283. ஒரு பலத்துக்கு அரிய வழியையும் சலிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே இவையிரண்டுமொழிய பகவத்ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது.

283. பக்தி ப்ராபத்திகளிரண்டையும் கழித்தால் இவனுக்குப் பலஸாதன மாவது ஏதென்னில்; பகவத் ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது. பகவத் ப்ராப்தி யாகிற ஒரு பலனுக்கு அரிதாயிருந்துள்ள பக்திமார்க்கத்தையும், ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நில்ருத்தியுடன் ஒருகால் அறுஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள ப்ராபத்தி மார்க்கத்தையும் உபதேசிக்கையாலே, ஸாதனத்தினுடைய அருமை யெளிமை களிலே தாற்பரியமின்றிக்கே அதை வியாஜமாகக்கொண்டு பலனளிக்கும் எம்பெரு மானுடைய ப்ரஸாதமே முக்கியமாதலால் பக்தி ப்ராபத்திகளாகிற இவையிரண்டு மொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவதென்கை. ... (283)

284 பேற்றுக்கு வேண்டுவது விலக்காமையும் இரப்பும்.

284. ஆனாலும் பேற்றுக்கு இவன் பக்கலிலும் ஏதேனுமுண்டாக வேண்டா வோ வென்னில்; அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை ஸ்வயத்தந்ததாலே விலக்காதொழி கையும், அந்த ரக்ஷணம் புகுஷார்த்தமாகைக்குறுப்பான இரப்பமே வேண்டுவது.

285. சகாவர்த்தி த்ருமகன் பாபத்தோடே விடும் அமையுமென்றான்; இவன் புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்.

285. இப்படியல்லாமல் இவன் பக்கலிலும் சில ஸுக்குத முண்டானால் ஆகாதோவென்னில்; அது உபாயபூதனுக்கு அநிஷ்டமாகும். இது எங்ஙனே தெரிகிறதென்னில், இராமபிரான் ஸுகீவ மஹாராஜரையிட்டு விபிஷணுழ்வாணையழப்பிக்கிற காலத்திலே *யதி வா ராவணா ஸ்வயம்* என்று பாபிஷ்டனான ராவணன் தானே வந்திருந்தானாலும் அவனையும் விடாதே அதைத்து வருக என்று சொல்லு கையாலே, பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலல்லாமையாலே பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றதாகத் தேறிற்று. இக்கண்ணபிரான் *ஸா்வ தம்மாந் பரீத்யஜ்ய* என்கையாலே பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைக் கழித்துவிட்டு வரவேண்டுமென்றான். ஆகையால் ஸஹாயாத்ர

ஸம்ஸர்க்கத்தைப் பொருதவனான உபாயபூதனுக்கு இவன் பக்கல் ஸுக்குதம் அநிஷ்டமாயிருக்குமென்று கொள்க. ... (285)

286. ஆஸ்தீகனாய் இவ்வர்த்தத்தி ருசிவிர்வாஸங்கையுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நான்ஸ்தீகனாய் நீர்த்தலோழிய நடுவில் நிலையில்லை யேன்ற பட்டருக்கு எம்பாரகுளிச்செய்த வர்த்தை.

286. பகவத்ப்ரபாவத்தைநோக்கி இந்த சலோகார்த்தத்தைப் ஸூர்த்தியாக நம்பி உஜ்ஜீவித்துப்போவதோ; அல்லது, சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதட்டும் இது வெரு தட்டுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ? என்று அநாதரித்து நசித்துப் போவதோ ஆக இவ்விரண்டிலொன்று தவிர நடுவேயொரு நிலையில்லையென்று பட்டருக்கு எம்பாரகுளிச் செய்தபடி. ... (286)

287. வ்யவஸாயமில்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் சூமத்தில் போஜனம்போலே.

287. இந்த சலோகத்திற் சொல்லுகிற ஸர்வதர்மத்யாகத்துக்கும் எரித்தோ பாய ஸ்நீகாரத்துக்கும் தகுதியான அத்யவஸாயமில்லாதவன் இதில் அந்வயிப்பது அஜீர்ணதசையில் பண்ணினபோஜநம்போலே விநாச றேறுவாய்த் தலைக்கட்டும்.

288. * ஷீட்டுச்சித்தி கேட்டிருப்பர் * என்கிறபடியே அத்காரிகள் நியதர்.

288. * செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெரு வார்த்தை விட்டு சித்தர் கேட்டு இருப்பர் * என்று ஆண்டாளருளிச் செய்தபடியே இது கேட்டால் இதிற்படியே நியதராயிருக்குமவர்களே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதி காரிகள். [மேலே குறித்த பாசரத்தின் பொருளாவது - திருவரங்கர்தாம் திருத் தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்த * மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ * என்கிற வார்த் தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு அதிற்படியே நியதராயிருப்பர் என்கை.] ... (288)

289. * வார்த்தையறிபவர் * என்கிறபாட்டும் * அத்தனாக் * என்கிற பாட்டும் இதுக்கர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

289. இவ்வர்த்த நிஷ்டரான ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயல்களில் இதுக் குச் சார்பாக அநுஸந்திக்கவரிய பாசரங்கள் இரண்டு: * வார்த்தை யறிபவர் மாயவற்காளன்றி யாவரோ? போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்து, பெருந்துன்பம் வேறற நீக்கித் தன்தாளின் கீழ்ச்சேர்த்து, அவன் செய்யும் சேமத்தை யெண்ணித் தெளிவுற்றே * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசரமும் * அத்தனாகி யண்ணையாகி யானுமெம்பிரானுமாய், ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான், முத்தனார் முகுந்தனார் புகுந்து நம்முள் மேவினார், எத்தினு லிடர்க்கடல் கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே * என்கிற திருச்சந்தவிருத்தப் பாசரமும், இப்பாசரங்களின் அரும்பெரும் பொருளைக் குருமுடிமகக் கேட்டு, பிறகு நம்முடைய திவ்யார்த்ததீபிகை யுரைபைக்கொண்டு மனனம் செய்வது. (289)

பின்னை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்த

மாமுனிவன் திவ்யஸூக்தி ஸாரார்த்தமாலிகையில்

முமுக்ஷுஃப்படி தாட்பர்யஸாரம்

முற்றுப்பெற்ற.